Ileana TODORAN

Madame Dezastru în Țara Minunilor

Editura InfoRapArt
2018

Coperta: *Colecția InfoArt*
Lectură și corectură: *Cristina Roșu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TODORAN, ILEANA
Madame Dezastru în Țara Minunilor / Ileana Todoran. - Galaţi : InfoRapArt, 2018
ISBN 978-606-8725-79-6
...

© Editura InfoRapArt ©
Galați, România
Telefon: *0726 337376, 0336 800313*
E-mail: *editura@inforapart.ro*

Copyright © 2018 - Toate drepturile rezervate

Cuprins

Cuvânt înainte / *5*

Cap. 1. Dulcea cădere a lui Madame Dezastru... dacă sunt proastă de dau nu din gropi în gropi, ci din abis în abis / *7*

Cap. 2. Vine potopul... de lacrimi, iar iepurașii-fantomă de la ONU de pe Titanic își continuă impasibili jocul Pokemon pe mobil / *50*

Cap. 3. O ședință de încălzire globală printr-o poveste seacă, un miting în pas alergător, ultimele cuvinte din limba dacă (barzăcopilviezure) și un SMS acasă / *73*

Cap. 4. Nevoia de (Ferestre-)curcubeu, în sfârșit, satisfăcută, în ciuda Zidurilor / 95

Cap. 5. Dulcea ispită de a deveni OM FRUMOS (dintr-o broască râioasă!), cu ajutorul unui guru-omiduță, guru Puric / *111*

Cap. 6. Zâmbetul pisicuței de Cheshire străpunge Zidul de piper al rățoiului Donald Trump, ridicat pentru a calma protestatarii, imigranții, musulmanii, homosexualii, femeile, negrii și latino / *126*

Cap. 7. Pălărierul nebun Boris Johnson și Iepurele nebun Nigel Farage nu lasă picior de vampir în casa lor: au înnebunit pentru că s-au uitat prea mult la Știrile de la ora cinci / *148*

Cap. 8. În grădina iadului de la Statul Islamic: trandafiri vopsiți cu sânge și meci de fotbal cu capete / *164*

Cap. 9. O condamnare la decapitare și un blestem de a fi pisică și a ajunge în insula Pink unde am făcut prima oară dragoste cu Promy / *184*

Cuvânt înainte

Îndată ce cineva lasă capacul de la WC ridicat, Madame Dezastru cade prin gaura de la WC în Țara Minunilor. Acolo se întâmplă tot felul de lucruri miraculoase: crește sau se micșorează, se colorează (albă ca Michael Jackson după operația de schimbare de pigment, ori neagră ca acesta înainte de operație), se încălzește sau îngheață și se transformă într-o grămadă de lucruri bizare. Citind, veți descoperi de ce. Veți mai cunoaște astfel pe cine va întâlni în ipostaza de iepure alb cu ceas, iepure de martie, pălărier, omidă, pisică de Cheshire, ducesă sau regina de cupă și ce rol va juca fiecare în aventura ei.

Din cauza bolii Huntington, Madame Dezastru se afla oricum într-un dans cu dezastrele (ca Zorba), o dulce beție (gratis), o rătăcire pentru regăsire, o uitare pentru redescoperire și o întoarcere la inocența de bebeluș. În Țara Minunilor, Madame Dezastru redescoperă ce-și dorește mai mult: vrea înapoi în Titan... în cartierul Titan și în Titanul Prometeu (Promy, vechi prieten și erou, iubirea ei cea mare) și se străduiește să se întoarcă acolo, chiar dacă va dura mai mult ca odiseea lui Ulise spre Itaca și se va rătăci la fiecare pas.

Totodată, confruntându-se cu provocări de identitate din partea celor cu care interacționează și din partea ei înseși, Madame Dezastru se regăsește ca maestra transparenței, dottore el-Gol (mereu în fundul gol, străvezie de se vede prin ea și curg toate din ea în public, *panta rhei*, vorba lui Heraclit, până nu mai are ce), Madame Dezastru care dansează cu dezastrele ca Zorba, goală în potop și în abis (dacă e proastă de dă nu din gropi în gropi, ci din abis în abis) și ca vechi Don Quijote castrat și fără vise.

Doar cu aceste redescoperiri și regăsiri proaspete în minte, Madame Dezastru își poate continua drumul spre Titan (inclusiv Titanul Prometeu). Vă invităm să-l parcurgeți alături de ea.

Cap. 1. Dulcea cădere a lui Madame Dezastru... dacă sunt proastă de dau nu din gropi în gropi, ci din abis în abis

Ah, de câte ori v-am spus să puneți capacul de la WC jos și să trageți apa?! Sunteți cumva prea înțepeniți să îndoiți spatele și genunchii (semn de demnitate - să mai fie și un semn de demnitate și de victorie, pe lângă celelalte - toate cicatricele și rănile necicatrizate de pe corp și din suflet) și să lăsați capacul, logic, nu? Dacă Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu) mai are o scuză, tu, Alex, nu ai niciuna, tu n-ai putrezit prin închisori și exiluri elbrusiene / tartariene ca Promy, ești anchilozat doar de la jocul video și de la statul la calculator! Să știți că divorțez și-mi dau demisia în semn de protest chiar acum. Și nici măcar n-am depus declarația de consum, nici n-am plătit facturile de mobil, netul, curentul electric ori întreținerea. Și mai e un pic și vine deadline-ul (pe mine numai acest cuvânt mă îngheață complet).

Ce fac? Ce s-a-ntâmplat? Ce am (mai) pățit? Ce-am (mai) făcut? Sunt bine? De ce nu răspund? Îmi pun singură întrebările astea tâmpite pe care nu le înghit? Iar o dulce cădere? Preferam să cad în brațele lui Promy și să aterizăm amândoi în pat. Proastă de dau / cad nu din groapă în groapă, ci din abis în abis? Așa-mi trebuie dacă sunt maestra transparenței, dottore el-Gol (mereu în curul gol, străvezie de vezi prin mine și curg toate din mine în public, *panta rhei*, vorba lui Heraclit, începând cu organele, apoi sufletul, până nu mai are ce - uite, până și-acum!), Madame Dezastru care dansea-

ză cu dezastrele ca Zorba, goală în potop și în abis, cuprinsă de o dulce beție a iubirii (beție gratis... de la boala Huntington, mulți mă invidiază, cred) și Don Quijote castrat și fără vise (Promy doar cu vise de moarte frumoasă de cancer de la sex oral și înmormântare de fițe - cu multe flori albastre de cactus și nu mă uita, lumânări, muzică, dans, manele cathartice în versuri albe și... să-i plângă toate nevestele și amantele).

Să-mi repet că-i bună și căderea la ceva, vorba lui Hagi (era cu școala, "bună și școala la ceva", dar se aplică)? Așa revalorizezi ridicarea. Însă acum doar cad și nu percep nimic altceva. Nu cerusem de ani buni să mi se dozeze durerea, fericirea și iubirea cu păhărelul mic de votcă, după ce am luat supradoză împărtășind experiențele lui Promy, apoi ale celorlalți? Vă rog, votcă fără alcool, numai cu al-cola, să fie de regim pentru amândoi, nu avem voie altceva!

Să mă împuște Bombo! Stai, nu trage, Adriane! Nu, nu trage, să beau totuși ultimul pahar și să-mi spun (iar) ultimele cuvinte (cele din limba dacă) care se zic atunci când nu ai nimic de comentat – "barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure". Dacă aș avea măcar o cușmă din sistemul cușmocentric (în care totul se rotește în jurul cușmei), inventat de daci / dacoromani, pe care să aterizez, să atenuez impactul! Dați-mi cel puțin un Sedatif PC (chit că n-are niciun efect)! Să îi chem pe Obama, politicienii români, ONU sau alte instituții-fantomă și (foști) șefi-fantomă în ajutor? Nu m-am învățat minte odată să nu îi mai convoc? Iar Obama, ole, ole, nu mai e, i s-a terminat mandatul (eternitatea în funcții nu durează prea mult). Și totuși îi strig din reflex.

Ah, unde mi-e liftul meu sclikitschios din Titan? Ce dor mi-e de el! Ce bine era să fi căzut cu el! Cu puțin timp înai-

nte, liftul era un jaf comunist dintr-un bloc vechi de 50 de ani. În interiorul îngust (de nu încăpea în el nu cocul înalt al doamnei Simpson din ”Familia Simpson” ori al unei mirese, ci al meu ori al unei sărmane bunicuțe, nici sacoșica ei de la piață), slab luminat, pereții cenușii, scorojiți erau încrustați cu mesaje gen „I-a dela Basescu. Sugi pula mue” sau împodobiți cu bilete precum „NU m-ai face-ţi măgolani miserie ân lift, nea-ţi ânbolnăvit din cauza la sticle ţigare siringe scuipat borîtura! NU m-ai arunca-ţi nimica că chiem miliţia, face-ţi curat cu linba şi plăti-ţi amendă!”.

Pe vremea aceea, liftul avea doar un ciob de oglindă prăfuită și soioasă. Scârțâia, țâțâia, pârâia, hârâia și se oprea brusc, pufnind și bufnind, ca vechea mea Dacie Break în mijlocul intersecției, după câțiva metri. În prezent, liftul a căpătat în interior un aspect olimpian, de invidiat chiar și de zeii din Olimp ori de cei dâmbovițeni ca Gigi Becali: este luminat celest și acoperit integral cu oglinzi scânteietoare, de la soare te poți uita, dar la el ba. Lipsesc numai cristalele Swarovski din decor. Să le comandăm și pe ele, printr-o ofertă specială (poate Zumzi... curier Cargus cum am mai procedat cu succesuri acum câțiva ani pentru un brad imperial care a ajuns aproape după sărbători, la preț triplu și doar un ac din el) și apoi să-l invităm pe Gigi Becali să facă o plimbare (contra cost... că avem nevoie de bani).

Dar ce mai contează banii acum, când cad prin gaura de la WC? Să-mi lipească Gigi Becali o bancnotă pe frunte cu scuipinol ca pentru manelişti? Îmi va uşura căderea? Ar fi trebuit să-mi fie frică, dar căderea e lină şi alunec lent, ca prin vis. Sunt supărată doar că au uitat capacul de WC ridicat. Hm, nici nu miroase a budă, nici a canal, ci, bizar, a ulei de cocos (cu care ne făceam noi masaj, Promy şi cu mine),

un iz atât de intens că-l simt și cu nasul meu înfundat de la rinită.

Și iată, în timp ce cad, în fața mea încep să apară poze și filme... cu mine, din albumul de animale și legume al familiei, cum zice Promy (chiar că nu mai știm ce animale și legume suntem și încă e bine să fim animale și legume, și nu zombie, fantome sau, mai rău, monștri ca-n portretul lui Dorian Gray). Poți confunda și un simplu scaun de autobuz cu o femeie cu Burka, teroristă cu arme ascunse la ea, cum s-a întâmplat recent în Norvegia. Pe punctul de a o aresta și expulza. Nici Ovidiu în ”Metamorfozele” lui n-ar fi putut prevedea așa ceva. De-aia se evaporă și rânjește așa pisicuța de Cheshire. Animalele și legumele ca noi n-au nevoie de corp, ci numai de o parte a lui și exclusiv în timpul actului sexual.

Nu știu ce animal sau legumă sunt, însă recunosc prima fotografie și primul film vizionat – este începutul luptei cu sistemul și, mai important, al luptei cu mine însămi (lupta interioară, jihadul spiritual). În copilărie, în clasa a V-a, pe vremea ”epocii de aur” comuniste, a trebuit să recit o poezie la televizor la ”Cântarea României”. Trebuia să aleg (și aveam ce!) dintr-o cutie imensă, plină vârf cu poezii omagiale, gălbui, de mărimea unor post-it-uri. Nu vroiam sub nicio formă să spun la TV o poezie dedicată lui toarșu’, multiubitul și stimatul conducător, Tatăl pionierilor și al țării, ci cel mult una cu și pentru pionieri (era maximum de compromis pe care eram dispusă să-l fac, eu venisem inițial pregătită cu poezii de Eminescu, Marin Sorescu și Nichita Stănescu, bineînțeles respinse la ”Cântarea României”). Am scotocit în cutia cu poezii, însă toate păreau cu toarșu’, nu cu pionierii. La un moment dat, tovarășa responsabilă cu misiunea culturală mi-a zis pe tonul acru, tipic comunist: ”Ce tot cauți? Toate sunt la fel.”

Am înghețat, cu mâinile înțepenite în cutia de poezii, cuprinsă de o transpirație rece, punându-mi-se un nod în gât și înecându-mă. Cam așa părea, căutam deja de vreo oră și nu găsisem una altfel, iar tovarășa mă bombarda cu întrebări gen ”ce tot cauți, ce-s părinții tăi, unde lucrează, sunt membri de partid, ce funcție au în partid, dar bunicii, ai fost vreodată în străinătate, dar familia, unde anume, ai rude în străinătate, unde anume?” etc. M-am gândit că o să ne aresteze pe toți, pe mine cu vecinii, prietenii, bunica, Mama Coca și cățelul Charlie și numai eu sunt de vină. Cine e de vină? Cum așa? Eu mă arestez singură ori eu îi arestez pe ai mei? Și, da, or fi toate la fel, dar eu nu sunt la fel prin simplul meu gest de refuz, însă, dacă recit o poezie cu toarșu’, voi fi la fel și eu, o toarșă ca el și ca toarșa asta cu poeziile.

În momentul în care m-am hotărât să nu recit nicio poezie cu toarșu’ orice ar fi, am descoperit una cu pionierii. Miracol! Am avut a treia revelație (după cele cu toate sunt la fel, dar eu nu și... dacă ne arestează nu noi suntem de vină, ci cine arestează copii, bătrânici și căței): cineva acolo sus mă iubește, Tatăl Nostru e Dumnezeu, iar tatăl meu e taică-miu (niciun tovarăș nu e tatăl meu, nici Tatăl Nostru). Urma să aud poezia asta mereu: ”Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru, Don Quijote castrat și fără vise și dottore El-Gol! O să te obișnuiești. Moarte intelectualilor și dușmanilor poporului!” Însă știam și că noi putem fi altfel și putem rezista (prin cultură și printr-un simplu gest de refuz).

Iată și una dintre cele mai fericite zile din viața mea: la revoluție, pe 22 decembrie 1989, când am ieșit pe străzi la prânz, împreună cu prietena și vecina mea, tatăl ei și tatăl meu, îmbrățișându-ne cu oamenii care fluturau steagurile cu gaură (stema scoasă), cântând și dansând. Eram destul de

implicată deja: aruncasem mai înainte pe geamul de la bucătărie manifestele create în seara precedentă, unele foarte elaborate, pe bucățele mici de hârtie velină, decupate, scrise cu pixul, de sute de ori (căci nu aveam copiator) și cu sloganuri complexe gen: ”Libertate” și ”Jos Ceaușescu!”.

Pe 22 decembrie, eram în extaz și aveam toți senzația că plutim. Totuși, tot atunci mi-au fost împușcate și visele... odată cu lebedele pictate pe planșă pentru ora de desen. Când s-a tras la noi în cartier, lebedele din desen s-au speriat, au zburat și probabil au fost împușcate. De mult nu mai tragem cu praștia în lebede. Nu, nu tragem cu praștia în lebede, lempușcăm. Și lebedele se împușcă, nu-i așa? După asta se face tăcere. *The rest is silence. When the music'over / turn out the lights.* Dar uneori încă le văd puful lor alb, luminos ca aripile de înger. În unele clipe, mi se pare chiar că le ating și le inspir puful imaculat și scânteietor, însă poate e numai un vis.

Au urmat, în România, protestele Convenției Democratice din anii ’90, manifestațiile din Piața Victoriei și Piața Universității (ultima, un loc la fel de sfânt pentru mine precum strada Theodor Aman, strada viselor din liceu sau Vama Veche – toate trei, un fel de Zone din filmele lui Tarkovski, spații sacre ale libertății și umanității, unde te simți întotdeauna acasă): anti-ACTA, anti-Roșia Montana, pro-Diaspora, pro-Colectiv, pro-DNA, anti-legea grațierii etc.

Sunt și poze și filme de la protestele făcute din solidaritate cu sirienii, din greva foamei, începută strategic de ziua mea, acum doi ani și mai bine, pentru a primi cadou pace, libertate și democrație în Siria (fie și de la moșul Santa Klaus) ori de anul acesta, când fluturam steagul ”*Civil March for Aleppo*” (și zburam odată cu el, deși eram epuizată de stres și de oboseală) în Beirut, la marșul internațional

(de la Berlin spre Alep) dedicat victimelor războiului sirian și refugiaților.

Apar și poze de la protestele din Beijing, din piața Tiananmen pentru oprirea traficului de organe ale membrilor cultului Falun Gong (torturați până la moarte pentru organe), stoparea deportării refugiaților nord-coreeni (trimiși astfel direct la execuție sau într-o vacanță într-un lagăr de exterminare nord-coreean) și totodată pentru recunoașterea adevărului istoric despre reprimarea protestelor din Tiananmen din 1989 (*Remember Tiananmen*), cu toate că eram foarte obosită (după un drum de aproape 20 de ore), era aglomerat, mulți paznici, mă vedeam deja cu tubul nazal de hrănire... cu apă clocotită, urină, fecale, ulei cu piper, oțet etc. (și eu nu vroiam decât cu veninul Hidrei... ca la Heracle) și incapabilă să-mi rostesc ultimele cuvinte (”cao ni ma” – ”pizda mă-sii” pentru partidul comunist și mărețele sale realizări).

După protestele din / cu privire la România, Siria și China, urmează imagini și filme cu cele din Olimp: acum patru ani și mai bine cu Promy, când am rezistat lui Știi Tu Cine... Zeus, fostul stăpân din Olimp, care ne-a executat pe mine și pe Promy (în stilul clasic de pe Elbrus – cu lanțuri, piroane, fulgerașe, vulturi antropofagi, mâncători de ficat, furii, ger, viscol și violuri), totul pentru o nenorocită de telecomandă de la portalul infernului ce i-ar fi sporit puterea (”*My precious*”, ca Gollum și inelul puterii din ”Stăpânul inelelor” – atâta îi duce capul pe măreții și glorioșii conducători, mă rog nu capul.... ei gândesc cu scula, fulgerașele și bombele).

După aceea, ne-am confruntat cu Antenuța, ă, Atenuța (tot cam așa, o antenuță de-a Motanului Felix, altă bestie antropofagă în gura căreia mai bine nu intri, că nu mai ieși viu de acolo). Supărată de dispariția lui tăticuțu’ Știi Tu Cine... Zeus (teleportat pe altă planetă, SPP1001, adică ”să-i

sugi pula lui Promy de 1001 de ori") și, în același timp, geloasă (îl iubea pe Promy de când era mică și se adunase ceva frustrare în zeci de mii de ani de abstinență și de jurământ de castitate), ne-a dus și ea pe Elbrus, în locul nostru preferat de recreere. Acolo m-a transformat într-o omiduță și a vrut să mă storcească în fața lui Promy (ironia soartei, a fost paralizată și ea când i s-a cântat Inna, ceva de care avea fobie ("*Sun is up*") și apoi preschimbată într-o omiduță). Eu am iertat-o și i-am căutat iarbă cu Bifidus Essensis, singura pe care o mânca figuranta asta.

Apoi, la revoluția noastră democratică, am recâștigat Olimpul, dansând din buric și cântând "Mișcă, mișcă din buric, Olimpule", "noi suntem Olimpul" și "*Occupy Olympus*", în timp ce Madame Hera, stăpâna de atunci, se uita la "Suleyman Magnificul", complet absorbită, fără să observe nimic în jur. Ceva mai târziu, ne-am întâlnit cu Atena din nou și cu Hermes (mâna dreaptă a lui Știi Tu Cine... Zeus, zeul care l-a stimulat pe mărețul și gloriosul conducător la fapte eroice precum potopul, Cutia Pandorei, luptele cu titanii în lanțuri, cu fetele violate ori cu bebelușii-teroriști, un torționar de treabă, simpatic și prietenos ca bătrâneii torționari comuniști din România care joacă table cu vecinii și-și plimbă cățeii în jurul blocului / vilei, dar sparg capetele reporterilor și camerele acestora (în locul capetelor deținuților)).

Ei i-au dus în Tartar pe Promy, pe Her (Heracle, vechi prieten și salvator al lui Promy, al meu și al oamenilor) și pe Pegas (prietenul lui Promy, un căluț cârcotaș ca Promy, amator de gadgeturi și cu mania vitezei). În Tartar, sub ochii Atenei, Hermes l-a dezbrăcat și l-a înlănțuit pe Promy, înfigându-i pironul în piept, înecându-l în balele sale corozive ca acidul sulfuric și aducându-i vulturul să-i sfârtece

ficatul, apoi i-a dat haina îmbibată în veninul Hidrei lui Her (Heracle), iar lui Pegas i-a zdrobit aripile. Noroc cu Bebe inorogul (din tatuajul meu) care a venit și i-a eliberat, dând o gaură zdravănă în Zidul infernului (cum e cea din steagul revoluției din România), căutând antidoturi pentru ei și spălându-le rănile cu lacrimile lui tămăduitoare. Un an și ceva mai târziu, trecând peste gelozie și resentimente, am colaborat cu Atena la salvarea lui Promy (făcând parte amândouă din ”armata amazoanelor”) în ultima confruntare cu Hermes.

După revoluție am apărat tronul de pe Mytikas, stând acolo și păzindu-l, cu riscul de a mă intoxica și tâmpi complet uitându-mă la firme siropoase cu vampiri (gen ”*Twilight Saga*”) ori la ”Suleyman Magnificul”, inclusiv aruncând cu fulgerașe în nenea Cronos, vechi și nou pretendent la putere, proaspăt eliberat din Tartar (pe cine nu lași să moară nu te lasă să trăiești). După ce am supraviețuit miraculos (împreună cu Promy) atât lui nenea Cronos (cu ajutorul lui Bebe și al lacrimilor lui vindecătoare), cât și filmelor siropoase, un pic mai încolo, ne-am confruntat cu Apollo, zeul soarelui și șeful muzelor, un artist rinocerizat, cu talentul pervertit și irosit (care nu mai putea cânta nici melodia lui Ruby, ”Stinge lumina”), și cu fabrica lui de diplome – din pielea jupuită a competiției (a început cu Marsias, inventatorul flautului, apoi a încercat să jupoaie și să devoreze și echipa noastră).

Am făcut nenumărate reclamații împotriva lui, a avut loc un proces (a fost condamnat, slavă Domnului, la câțiva ani închisoare, o nimica toată în Olimp, dar gestul contează) și am inițiat și un festival ”AER” (”Aceasta E Revoluția”), coordonat de muza Thalia (toate muzele din Olimp sunt împotriva noastră, mai puțin Thalia, muza comediei!), unde

Promy a interpretat împreună cu Dio (Dionysos) simfonia compusă de el în memoria lui Marsias și a tuturor celor care au suferit / suferă pe nedrept (mai toți). În ciuda emoțiilor cumplite de examen cu Big Brother și a senzației că te întrerup, te răpesc, te jupoaie și te mănâncă (pe tine împreună cu toți cei prezenți în sală, până și pe portar, pe plasatoare și pe femeia de serviciu) înainte să apuci să te faci de râs și să te oprești singur din recital.

După atâtea șocuri și traume, am plecat cu Promy pe Gliese, planeta cu oameni obișnuiți, naturali și de treabă (nu supraoameni fasciști, capitaliști, comuniști sau jihadiști.... supraom comunist și capitalist am fost și eu), cu locuitori responsabili și empatici în raport cu pământenii, o lume normală, nu paradisiacă pe care Promy a ajutat-o ca pe Pământ (cu științe, arte, focul sacru). Nu, nu fugeam, emigram. Dar el nu vroia decât pe Pământ, deși casa de copii Pământ nu e(ra) acasă. Iată o manea cathartică în versuri albe (afișată aici) din acele vremuri frământate, cu lungi și crunte perioade de depresie (pentru amândoi, căci eu împărtășeam cu el):

Las-o baltă, dottore!

Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?
Toate sunt la fel.
Dottore Prometeu, dottore El-Gol e rău,
dottore Prometeu, dottore El-Gol e de vină.
Las-o baltă, dottore El-Gol!
Te-ai născut în lanțuri.
O să te obișnuiești.
Secretul sfârșitului
e că nu există niciun sfârșit

și deci decât abandon și agonie.
Ascultați-o pe baba Promida
care ghicești binidităt
Hapocalipsurile!
Sau mai bine fugiți!
Adică emigrați.
Casa de copii ”Pământ” nu e acasă.
Mai mult e prea mult.
Mai târziu e prea târziu.
Mai mare e prea mare,
dar mai mare sau mai mic decât Maradona
nu există,
vorba unui comentator sportiv,
guru și el,
ca guru Gigi sau guru Hagi,
deci decât numărul doi mondial după Lady Gaga
și numărul unu în univers,
dottore El-Gol, câine turbat,
vierme împuțit, porc de trădător și violator,
mogul degenerat,
metrosexual și gay,
greu lovit de soartă să fie personaj
în cărțile lui Madame Dezastru,
și mai greu lovit de stăpâni
care i-a mușcat și care l-a mâncat,
doctor Frankenstein, noul Prometeu.

Și altele, la fel de elocvente:

Rădăcina de baobab

Înlănțuit pe Elbrus,
ajungi un pachet de oase,
cu cruste groase de rapăn, solzoase ca de balaur,
pe care nu le mai curăță nici potopul,
o legumă de 40 de kile cu plăgi purulente,
corpul complet pietrificat, devenit una cu stânca,
mâinile descărnate și inerte,
picioarele vinete, înțepenite,
unghiile crescute halucinant ca niște rădăcini de baobab,
părul slinos, încâlcit, atârnând sălbatic,
barba lungă și țepoasă, acoperită de gheață,
gura strâmbă, fără dinți, neagră ca o cavernă,
crăpată obscen și încremenită într-o grimasă,
fața cenușie, cu puf alb în obraji
și oasele ieșind prin pometi,
ochii goi și înfundați în orbite.

Ce frumos ești, iubirea mea!
Cel mai frumos dintre toate animalele, legumele,
zombie, fantomele,
gunoaiele, vampirii, mutanții,
teroriștii, trădătorii și dușmanii poporului.
Te sărut tot
(cu grijă să nu te doară și mai mult atingerile mele).
Și, chiar dacă nu mai ești conștient
și nu înțelegi nimic,
îți mărturisesc că
te iubesc,
ești un hobbit autentic (ce-ți place ție să auzi)
și că aș vrea să fiu și eu o unghie,
ă, o rădăcină de baobab de a ta.

Privirile tale

Privirea ta fără privire,
cu ochii arși și goi,
privirea cuiva care nu mai are nimic de privit
sau e prea epuizat ca să mai poată privi.

Privirea ta despicată cu bombele-butoi,
prirrirea cuiva exasperat,
care încă se străduiește să comunice,
deși știe că adesea comunicarea e imposibilă.

Privirea ta obosită
și nu complet resemnată
a cuiva obișnuit să fie resuscitat la nesfârșit,
deși și-ar dori învierea.

Privirea ta veselă și tristă în același timp,
zâmbind printre lacrimi,
clipind din ochiul stâng
- din solidaritate de stângaci.

Privirea ta melancolică,
sfâșietoare
și adâncă precum un abis,
strălucitoare ca stelele ce se sting.

Adesea îți vedeam genele negre, lungi, arcuite
zbătându-se în piatră, în Zid,
în stânca de care erai înlănțuit
și unde îți mânca vulturul ficatul.
Atunci, plângeam,

zile și nopți la rând,
până topeam piatra în lacrimi,
iar genele tale ude
tremurau
în obrazul meu.

La un moment dat, pe Gliese, Promy s-a ascuns în grevă nud sub chador (vălul integral iranian), greva tăcerii. Nu mai vroia nimic, nici Maretti cu pizza, nici să ne jucăm de-a ”Bill și Monica în Biroul Oval”, nici să se uite pe noul i-Phone 11 (cu miliarde de funcții și cu care puteai monitoriza orice, inclusiv sirenele de pe Gliese). Nu a reacționat nici când m-am exprimat cu multe erori, în stilul lui Vanghelie. Când a vorbit, în sfârșit, după vreo lună, a spus declarația drepturilor (tot felul de drepturi la holocausturi, potopuri, apoca...lipsuri, dezastre, agonii, paralizii, torturi, umilințe, descompunere, moarte, abandon și disperare).

Atunci l-am dus la terapie pe VJ45, planeta unde a emigrat Deu (Deucalion), fiul lui Promy și fiul meu vitreg (uau, eu sunt maștera, deși el e strămoșul oamenilor!), supraviețuitorul potopului, colaborator la (r)evoluțiile noastre și la proiectele civilizaționale ale lui Promy. VJ45 e o planetă inteligentă și sensibilă precum Solaris din filmul lui Tarkovski, o planetă deopotrivă artist, psihoterapeut și guru care îți împărtășește experiențele, te ajută să te eliberezi, să te regăsești și să reziști mai departe potopurilor.

Promy avea nevoie să plângă (ținea în el un ocean de lacrimi reprimate) și să urle (un urlet fierbinte, necruțător, de furie și revoltă, din adâncul mileniilor de agonie și frustrare, care să dezintegreze monștrii antropofagi de pe Elbrus ce ne devorau pe amândoi). Altminteri nu putea renaște. Și nici eu nu mă puteam elibera. Oricum, Deu (Deucalion) nu ne aresta

pe VJ45 decât dacă îi dădea Promy șpagă Maretti cu pizza, ceea ce era exclus: Promy are principii, nu se coboară el la nivelul ăsta.

Pe lângă încercarea de a-și reveni un pic sufletește (prin care am trecut împreună, de fapt, am împărtășit totul, am și eu rănile și cicatricele lui fizice și psihice, inclusiv urma ciocului vulturului la ficat și semnul pironului din piept), Promy a avut nevoie și de transplanturi (ficat, inimă, rinichi). Hm, mai ușor pui un fir de păr, un dinte, un ficat sau un rinichi la loc decât sufletul, pot să vă garantez. Obișnuit să fie tratat ca ultimul gunoi, săracul Promy plângea de fericire și de recunoștință, se simțea iubit și respectat când îl făceam ”hobbit” (asta, practic i-a dat o nouă viață).

Lui i se păruse până atunci că nu avusese niciuna, supraviețuirea (în agonie, când nu poți nici să mori, nici să trăiești) nu e viață, nici viața de zombie (mort ambulant) nu e viață, iar cele mai fericite clipe din viața lui fuseseră leșinurile, după cum declara el însuși. Și toată lumea e bolnavă, traumatizată și la închisoare, nu numai noi, jur pe ce am mai sfânt, pe Maretti cu măsline, pe Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, pe bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), pe rulouri cu crenvurști și cașcaval, pe uleiul de cocos, pe democrație, pe constituție și pe Promy însuși, dacă vreți.

Da, și eu vreau să fiu cu toți (de peste tot) la închisoare și, în același timp, să nu fie nimeni la închisoare (în special Promy, de la el nu vreau să se atingă nimeni de un fir de păr măcar... nici de unul căzut pe jos, după toate câte s-au întâmplat, după mileniile de condamnări și exiluri absurde și devastatoare, petrecute înlănțuit pe Elbrus). De remarcat că la spitalul de pe Gliese din Atarsia, Ellevalid, Promy a fost

tratat gratuit (în semn de recunoștință pentru ajutorul oferit planetei și pentru suferințele de pe Pământ), iar eu l-am stimulat să se trezească la viață, dându-i să-mi miroasă pizda după ce mă masturbasem în fața lui. Apare și asta într-un filmuleț. De asemenea, a contat enorm o descoperire de-a mea (singura mea mare descoperire) și anume că duminica e zi sfântă și mai trebuie să luăm și-o pauză. Am încercat s-o aplicăm amândoi.

Apropo de pauze și muncă (frumos spus e *lucru / lucrare*, nu *muncă*, *muncă* are conotații infernale... muncile iadului), iată acum expuse pozele și filmele cu demisiile mele în semn de protest, mai reprezentative pentru mine decât activitățile. Acestea au fost în număr de trei. Prima mea demisie în semn de protest a avut loc acum mai bine de 6 ani, din cercetare de piață (unde eram cercetător senior, manager de proiect la o companie multinațională). Acolo aveam deadline-uri de azi până ieri și un șef-fantomă de a cărui existență se îndoiau colegii noi (întrebare metafizică - există șeful?). Nu, nu apucau să-și confirme existența sau nonexistența lui pentru că își dădeau demisia repede. Eu am rezistat eroic aproape 6 ani.

Mă simțeam singură pe cruce, îl strigam și eu disperată pe șeful (apoi, când ajunsesem prea Zombie de stres și epuizare, îl chemam în șoaptă sau cu un urlet mut ca-n tabloul lui Munch, ”Țipătul”), precum Iisus pe cruce pe Dumnezeu (”*Eli, Eli, lama sabactani*?” - ”Tată, Tată, de ce ce m-ai părăsit?”): șefu’, șefu’, *lama sabactani*, șefu’, șefu’, de ce m-ai părăsit? Apoi a venit unul atât de protector, implicat și vigilent încât făcea ședințe (duminica) noaptea, număra cafelele și țigările (că lumea nu prea apuca să mănânce altceva), monitoriza ieșirile la toaletă și își băga nasul în laptopuri ca să-l prindă pe infractorul cu pagina de

Facebook deschisă. Atunci eram prea Zombie ca să mă mai intereseze ceva, dar m-am prefăcut că-mi pasă. Am mințit că-mi pasă. Și nu am regretat.

A doua mea demisie în semn de protest a fost cea din fuckultatea-fantomă unde mi s-a cerut să trec note-fantomă unor studenți-fantomă care nu participaseră la examen (și nici nu intenționau să vină vreodată). Strategic, în stilul unic și inegalabil, autentic și original Madame Dezastru, cu o zi înainte de examenul de titularizare pentru postul de lector doctor.

Acolo am lucrat într-un mediu elevat desigur (adică probabil că nimic nu e sigur, conform legilor statisticii), bântuit de fantoma comunismului: ”copy-paste”, proprietate la comun (cursul meu e și al tău, și al secretarei, notele mele sunt și ale tale, și ale secretarei), ”muncă patriotică”, ”mărețe realizări”, fabrică de diplome, logica lui Big Brother (nu, nu ”2+2=5”, mult mai aproape de realitate, ci ”0=10”, adică studenți-fantomă iau nota maximă, chiar dacă nu au fost și nici nu au de gând să participe la vreun examen). Demisia mea a constituit un fel de ritual de exorcizare a demonilor comunismului mafiot, pur și simplu am refuzat să mai fiu posedată de fantome și am început un proces de purificare (interioară și exterioară) prin reclamații, scris și rugăciune.

Ultima mea demisie în semn de protest a fost de la scris, acum câțiva ani. Nu-i de mirare fiindcă numai eu mă sacrific să fiu personaj principal (fie și sub alter-ego-uri) și autor principal (nimeni altcineva nu vrea să fie personaj și autor) și scriu cu propriul sânge (și apoi al altora). Prin empatia cu Promy, Dumnezeu și oamenii din lume, dublată de chinul scrisului, m-am trezit captivă într-o serie nesfârșită de agonii, morți și resuscitări (trăite și retrăite mai intens în scris decât în realitate, chiar dacă au fost, cel mai frecvent, experiențe

personale). Dacă poezia însemnă ”Amintiri din rai” (Emil Brumaru), proza constituie AMINTIRI DIN IAD (chiar dacă vezi dominant focul sacru din iad și clipele când am sfidat legile infernului).

Până și ”săraca, bătrâna” Jim, sclavul negru fugar din ”Tom Sawyer” a refuzat, cred, să mai fie ”prizonier nobil” nu pentru că trebuia să fie prietenul tuturor lighioanelor (viermi, gândaci, muște, țânțari, șerpi și păianjeni) ori pentru că trebuia să sape un tunel cu unghiile vreme de 50 de ani (și apoi să-l transmită moștenire generațiilor următoare), ci pentru că trebuia să scrie cu sângele său. Una e să-ți verși sângele, alta să scrii cu sângele tău, al titanilor din toate epocile și al lui Dumnezeu însuși! Am revenit totuși asupra demisiei de la scris în ideea de a da dreptul la poveste celor care au avut dominant dreptul la dezastru (începând cu mine și cu Promy, desigur, adică probabil, *natural born*... născuți catastrofe și dezastre și dansatori cu dezastrele ca Zorba).

Imaginile și filmele de dragoste următoare sunt cel puțin la fel de pasionale ca lupta noastră exterioară (cu sistemul) și cea interioară: prima îmbrățișare în infern cu Promy, cu 7 ani și mai bine în urmă (și prima noastră sfidare a legilor infernului), cu păsărica antropofagă (vulturul devorator de ficat) fremătând din aripile monstruoase, plescăind din ciocul hulpav și râcâind din gheare chiar lângă noi, pe podeaua încinsă, încălzită de focul dragostei noastre și... de cel sacru al lui Promy (care decriogenase iadul înghețat). Urmează insula Pink de pe Gliese – o insulă exotică plină de orhidee violet și cactuși de un albastru luminos și neverosimil, unde, cu 4 ani și mai mult în urmă, am făcut prima dată dragoste cu Promy și ne-am lins cicatricele și rănile, folosind pentru aceasta zăpadă roz de căpșuni (nu ne-a văzut decât Obama, dar Obama se uita și nu vedea nimic).

Pe lângă insula Pink, ne putem lăuda că am profanat tronul zeilor de pe Mytikas din Olimp (împlinind o fantezie din copilărie de-a lui Promy) în perioada revoluției noastre democratice olimpiene, jucându-ne pe el de-a ”Bill și Monica în Biroul Oval”. Atunci a scos politica (din nou) animalul din Promy, inventatorul civilizației, cel care a adus focul sacru, științele și artele muritorilor. Măi, animalule, umezeala de canal, mirosul fatal îmi intră în sânge și devin un animal. Ne-am simțit amândoi, dacă nu în putere, măcar la putere, ce pula mea... putere asupra noastră.

Apoi apar poze și filme în care Promy și cu mine, captivi în coșmarul istoriei, politicii și al ororilor de pretutindeni din lume, ne-am străduit să transformăm frustrarea, durerea, teroarea și angoasa în ceva romantic, făcându-ne masaj la fund și la organele sexuale cu ulei de cocos, frișcă, iaurt cu stracciatella, zăpadă roz de căpșuni ori spumă de baie. Ne masam, ne lingeam și ne sărutam amândoi ore în șir, toată noaptea, până părea real și asta și ieșeam un pic din coșmar, deși ne simțeam vinovați (că ne-am răsfățat prea mult când alții doar suferă și mor).

Și să nu uităm săruturile noastre gay salvatoare (brandul echipei, creat de Her (Heracle), vechi prieten și salvator al nostru, și preluat de restul, eu una, oficial, bulangiu din liceu – de când l-am criticat pe Gigi Becali care îi consideră astfel pe toți cei ce-l critică: sărutul gay salvator constă într-o porție consistentă din balele noastre sacre... căci am fost sortiți să ne naștem din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita), săruturile de eschimos (cu năsucul și cu o porție din mucii mei sacrii, la discreție mereu datorită rinitei mele), îmbrățișările titanice, disperate și zdrobitoare (dacă tot suntem praf, să fim măcar praf de stele și să zburăm), mușcăturile de vampir (a devenit și Promy vampir, numai că

el e Tatăl lui Dracula și... al lui Soros), limbuțele ca ale motanului Pesi (Piersicuță, titanul și nepotul nostru ce ne lingea și când îi dădeam medicamentele) - să ne lingem rănile (comune), să le curățăm și să le alinăm.

Și iată acum Parisul vesel unde ne-am plimbat de la Champs-Élysées la Notre Dame, pe malul Senei, prin ploaie, ținându-ne de mână și sărutându-ne tot timpul, ca niște pușți, punând pe un pod lăcățele de dragoste din tinichea... pentru eternitate, ascultând plânsetul înăbușit al ferăstrăului de pe unul din poduri (exact ca plânsul nostru), apoi, la Orangerie, plutind și rotindu-ne lent pe lac, odată cu nuferii lui Monet, iar după aceea la catedrala Sainte-Chapelle, redescoperind în vitralii curcubeele împăcării lui Dumnezeu cu lumea (și ale împăcării noastre, iubire, cu lumea și cu noi înșine) – și prin ele o lume fără Ziduri, numai Ferestre.

Ferestre, și nu Ziduri și în pozele și filmele din toate excursiile (cu toate rătăcirile lor... cele mai mari rătăciri au fost însă în sufletul meu). Iată poze și filme din excursiile magice, din copilărie, rătăcindu-mă prin casă și ajungând cu greu pe oliță (asta se întâmplă și acum, datorită bolii Huntington), apoi scremându-mă pe oliță (eram constipată), iar în altă fotografie fericită că am reușit. Urmează rătăcirile prin pădure pe scurtăturile lui tata (avea mania să o ia așa, în locul drumurilor bine semnalizate, cu indicatoare și marcaje) sau prostindu-ne și vorbind moldovenește pe plajă ca să derutăm lumea și să o stresăm pe maică-mea (poreclită Teroare și anti-Glumă... deși tata zicea că-i place sub Teroare).

Apoi, rătăcindu-mă din nou, descuind Uși și deschizând Ferestre spre o lume fermecată prin dansurile, poeziile și poveștile haioase și trăsnite compuse și jucate împreună cu tata, după aceea prin lectura ”Legendelor Olimpului” și prin

poveștile animăluțelor trăsnite din familie cu bunica, Mama Coca și a poeziilor / poveștilor triste (”Prințul fericit”, ”Privighetoarea și trandafirul” (O. Wilde), ”Mica sirenă” (H. C. Andersen), poezia cu greierașul înghețat (G. Topârceanu), poeziile cu gândăcelul storcit și cu cățelușul șchiop (Elena Farago) și... tot felul de Oliveri Triști) cu mama.

Trec acum la rătăcirile din liceu (Sava), un pic mai sofisticate ca cele din copilărie. Revăd mai întâi petrecerile, cu toate trăsnăile noastre, și cu Mama Coca, bunică-mea, căutându-l și strigându-l pe Charlie, cățelul, fix unde se ascundeau îndrăgostiții (care vrăjiseră atunci) sau unde borau alcoolиștii, în timp ce sărmanul cățel stătea cuminte la locul lui, pe pernuță. Mama Coca era șocată, deopotrivă oripilată și fascinată de persoanele care ”umblau sau stăteau în turul gol” (deși fusese profă de latină și română și avea mania corecturilor în orice moment, și când era la budă sau Nana, sora ei, ținea nesfârșitele ei predici, Mama Coca nu pronunța corect un singur cuvânt, ”cur”, ci zicea ”tur”, înroșindu-se și făcând cu ochiul, de parcă ar fi spus o mare prostie). Dacă știa ea ce dottore El-Gol, în turul gol, ă, pardon, curul gol (că eu pronunț corect în acest caz, în ciuda bolii Huntington și a vorbirii de bețiv), urma să devin!

Apoi în poze și filme sunt redate coma mea alcoolică la Paris (la Paris și coma e de vis), furatul cărților din librării sau biblioteci (ascunse în pantaloni stretch), cerșitul fiselor de telefon ca să-mi iau bere sau votcă, lipirea catalogului... împreună cu motivarea absențelor pentru toți colegii (strălucea de scotch, mai tare ca oglinda, de la soare te puteai uita dar la el ba).

Urmează aventurile de la munte... mers cu cortul, focuri de tabără, cântece de munte, sunet de ghitară, rom cu ceai de conifere, o gură de aer proaspăt și una de fum! La cabana

Mălăieşti, după cure de rom cu ceai de conifere (Promy, în sfârşit, ştie reţeta şi cunoaşte chiar cum să-şi configureze propria spermă astfel, ce păcat că trebuie să ţinem amândoi regim... cafea fără cofeină, bere fără alcool, ţigară electronică, fără tutun... bine că sunt şi astea, mi-e ruşine să consum şi apă când mă gândesc la alţii care n-au nimic (în afară de mizerie şi teroare) cum sunt cei din Siria ori din lagărele din China sau Coreea de Nord) şi ţigări Carpaţi, lăsam mormanul de zăpadă din cameră (care rezista mai mult ca noi acolo, evident) moştenire următorilor turişti.

De câteva ori, am rămas iarna în zăpadă pe munte, o dată a intervenit chiar Salvamontul, deşi avea mari reţineri pentru că înţelesese că nu erau morţi sau răniţi... deocamdată. Altădată, cu intenţia lăudabilă de a coborî de la Cota 2000 până în Sinaia la lumina lunii (zăpada e reflectorizantă, logic, nu?), ne-am blocat în crevase acoperite cu gheaţă, sus, pe vârful Furnica şi vorbeam cu tanti de la cabană să ne primească înăuntru, fără să procesăm că ne răspundea ecoul (vocii mele!), iar cabana tocmai arsese şi se făcuse scrum. Atunci, în lătrăturile vesele şi prietenoase ale câinilor ciobăneşti, ne-am refugiat în cele din urmă la staţia de telecabină.

În altă excursie, am trecut prin cascade de fulgere pe furtună, la Cruce şi la Babele. Iar odată m-am împotmolit, împreună cu o prietenă, în Peştera Ialomicioara, după ce ni s-au stins, pe rând, toate cele trei leduri de la lanternă (alb, roşu şi verde) şi am rămas în beznă, tremurând de frig şi de frică, până ne-a scos un student, explorator... bine dotat (vreau să spun dotat cu o lanternă frontală zdravănă). În altă excursie în Piatra Craiului, am rămas suspendată de o stâncă, cu picioarele în aer, pendulând deasupra abisului ca actorul

Harold Lloyd agățat de limba ceasului, până a venit un student și m-a luat în brațe până pe creastă.

La mare, de asemenea, au fost multe plecări cu prietenii și tot atâtea aventuri: închiriam câte o cameră și ne adunam acolo câți încăpeam. Unii prieteni se dovedeau și ei experți în design interior ca fii-miu, Alex, am avut ocazia să descopăr adevărate capodopere ale haosului și devastării, create din simple camere de hotel, păcat că nu au fost conservate. O dată am ajuns la performanța de a ne caza zece într-o cameră, eu având privilegiatul loc pe covaraș, lângă pat, iar alții mai puțin norocoși trebuind să doarmă pe balcon, la budă, în cuier, pe ”țambal” (taburet) sau în paharul cu periuțe de dinți.

Într-un astfel de context, am stabilit recordul de cinci zile și nopți nedormite: am amorțit treptat până am rămas complet imobilizată, cel mai mic gest îmi provoca dureri atroce, orice mă atingea mă curenta și, la un moment dat, am văzut un copac verde fosforescent, mișcător care venea să mă strângă necruțător cu ramurile sale și pe Zâna-Speranță Made in China de la Mc Donald’s de la Happy Meal, sărindu-mi în ajutor. Fără speranță, normal.

Mie îmi plăcea să țopăi, dar uneori nu agream muzica din discoteci, mai ales dacă era house (și pe cei care vroiau să mă agațe, câteodată persuasivi strict prin forța masculină), așa că preferam să stau ore în șir, ziua și noaptea, la malul mării, pe nisip, pietre sau stabilopozi, unde eram ferită de factorii perturbatori (până la viol) și puteam să contemplu marea liniștită. Întotdeauna preferam să ascult marea. Nicio discotecă nu-i poate face competiție.

Vrăjeam câteodată cu cineva, mai mult de plictiseală sau din curiozitate decât de plăcere (căci eram îndrăgostită în secret de un coleg de liceu). Odată, am căzut un etaj întreg

(16 trepte, de sus până jos), în stilul tipic, unic și inegalabil, autentic și original, Madame Dezastru, în timp ce mă pupam cu un tip, la marginea scărilor. Din fericire, niciunul dintre noi n-a avut mai nimic, eu m-am lovit doar în cot. Și mă durea în cot de-mi venea să urlu!

Apropo de dezastre la mare, am experimentat și unul care nu a fost produs de mine sau de prieteni (experți în design): la o depășire riscantă, microbuzul în care mă aflam s-a răsturnat. De trei ori! M-am simțit ca sirienii captivi în dărâmături, după bombardamente... închiși în propriile morminte. Când am ieșit, la început, eram absolut convinsă că sunt fantomă (ah, urăsc acest cuvânt!), îmi căutam corpul peste tot și nu-l găseam, așa că m-am ciupit singură, tare, de sute de ori, ca să mă conving dacă trăiesc sau nu. După ce m-am lămurit că sunt vie, mi-am dat seama apoi că eram plină de sânge. Când m-am dus să-l spăl (în mare!), am realizat cu stupoare că nu aveam decât câteva zgârieturi, sângele nu era al meu, ci al altora, ceea ce m-a îngrozit și mai tare. M-am bucurat însă din nou că cineva acolo sus mă iubește și am învățat ceva: să circul doar pe jos sau cu mașina proprie, fără microbuz.

Iar acel cineva de sus m-a mai ajutat și protejat în repetate rânduri, adeseori fără să-i cer nimic. Dumnezeu m-a păzit în acei ani și de violatori de prin cluburi / stațiuni (unul a intrat cu mașina pe trotuar și apoi pe iarbă după mine, până s-a împotmolit într-un tufiș!) și de un violator ascuns în lift, care mă amenințase cu cuțitul și sărise pe mine. Cel din lift era o sărmană brută inconștientă și înfricoșată pe care am iertat-o, mai mult m-a deranjat indiferența autorităților la care vroiam să reclam cazul. Și râsul sfidător al polițiștilor chemați în ajutor. *The last but not the least* au contat

strigătele vecinilor și lătratul disperat al lui Charlie, cățelul, care l-au pus pe fugă pe violator.

Am văzut apoi și polițiști în acțiune: cinci polițiști bătând în fața noastră un puști de 15-16 ani pentru că furase geanta unei prietene (conținând un ruj și o oglindă!). M-a marcat și asta foarte puternic și m-a făcut să intervin, ținându-le o predică de Nana polițiștilor, ore în șir, exact cum proceda mătușă-mea în copilărie, de o ștergeau toți din familie, până și Charlie, cățelul, mai puțin bunică-mea care rămânea să o corecteze.

Dintre tabere, cea mai traumatizantă, dar și cea mai maturizantă a fost una în care m-am dus în speranța că mă va băga în seamă băiatul (colegul de liceu) care îmi plăcea. Culmea ironiei, am dormit în tabăra respectivă ”în pat cu dușmanul”, fosta lui prietenă, colegă de liceu, de care se despărțise (ea se apropiase de mine, devenise confidenta mea și vroia s-o ajut să se împace cu el). Hm, vorba vine am dormit, nu am închis un ochi (dar, în mod obișnuit, în aproape orice tabără / excursie, nu puteam dormi, mânca sau merge la toaletă – în cazul de față, nu doar jegoasă, înfundată cu excremente și tampoane, ci și invadată de păianjeni, gândaci, fluturi de noapte și omizi, lighioanele mele favorite).

Ei, atunci a fost și mai bine ca-n alte dăți: stăteam și mă uitam toată noaptea la ”dușmanul din pat”, întrebându-mă ce să-i fac: s-o strâng de gât, s-o sufoc cu perna sau să-i dau foc cu bricheta? Cum nu mă puteam hotărî, am ieșit pe șosea, noaptea și am așteptat să mă calce tirul. Dar nu a venit tiru’, ci dirigu’ care m-a certat și m-a pedepsit, trimițându-mă la curățat cartofi. Cu ocazia asta, eu (fata răsfățată care nu știa să spele o cană și primea micul dejun la pat de la bunica, împreună cu papucii și șosetele încălzite pe calorifer) am

descoperit ceva: cartofii nu erau galbeni cum mi-i dădeau bunica și mama prăjiți, ci acoperiți de o coajă scârboasă maronie.

În a treia seară, băiatul nu s-a împăcat cu fosta prietenă, nici nu mi-a aruncat mie vreo privire, ci a vrăjit cu o altă fată, clasificată în acel moment de mine și de fosta lui prietenă (tipe pretențioase de la Sava) drept ”pițipoancă”. După încă o noapte de frământări și nesomn, am conștientizat ceva în cele din urmă: fosta prietenă nu era dușman, ci o sărmană fată care suferea și ea, iar eu vroiam ca el să fie fericit, fie și cu ”pițipoanca”.

După aceea, am vrut mereu asta pentru el și nici atât nu m-am mai gândit să-i spun ceva sau să mai aștept ceva de la el. Timp de 10 ani, a rămas o iubire curată, inocentă, fără speranță, dar și fără regrete. Pentru că a fost un vis frumos (fără ”bubele, mucigaiul și noroiul” realității) care a ocupat golul imens din viața mea, m-a împlinit și a dat sens vieții mele, umplând-o de poezie și fantezie așa cum umple duhul lampa lui Aladdin. Ce-ar mai fi lampa lui Aladdin fără duhul din ea? Am trecut de la iubirea pentru colegul de liceu la Promy și duhul a umplut din nou lampa, aducând magie în viața mea.

Și acum, alte filme și imagini magice scoase de duhul din lampa fermecată: din excursiile în alte țări, de la botezul lui Alex, fii-miu, de Paști, de Crăciun și de Revelion. Iată și poze și filme alăptându-l pe Alex: atunci toate durerile provocate de grijile față de situația mea (mamă singură atunci... acum sunt cu Promy, hm, singură sunt în pericol, cu Promy sunt și mai în pericol!), examenele de doctorat și... hemoroizii de după naștere treceau și aveam o senzație de comuniune și contopire, de dans extatic în potop și de zbor în abis ca la Revoluție.

Urmează pozele cu mine, tata, bunica (Mama Coca) și cu Alex, cântând colinde de Crăciun în jurul bradului (tata cunoștea colindele și când boala Huntington era avansată, eu ce-o să mai știu, o să-mi aduc aminte măcar de Dumnezeu cum face mamaie a mea de la țară (la nouăzeci și ceva de ani) care altminteri nu mai recunoaște pe nimeni și nimic?). O să fie măcar gustul uitării dulce și delicios ca tine, iubirea mea, Promy?

Gustul uitării

Uit imediat o grămadă de lucruri.
Uit toate obiectele din casă
(nu știu, de pildă, nici ce e ibricul, nici unde e ibricul
chiar dacă fierbe pe aragaz sau e la mine în mână.
Care aragaz? Care mână? Care ibric?).
Uit casa.
Uit adresa.
Uit numărul de telefon.
Uit data nașterii (mele, ce să mai zic de ale altora!)
Uit numele meu
(dar asta e mai puțin important,
n-am știut niciodată ce animale, legume, zombie, fantome, monștri, mutanți, vampiri, teroriști, trădători, dușmanii poporului, catastrofe, coșmaruri și dezastre suntem.

Bine că n-am uitat măcar că 2+2 fac 4,
nu 5 ori cât vor Big Brotherii,
nici că sunt un Don Quijote castrat și fără vise
(nici măcar fantezii de moarte și înmormântare),
maestra transparenței,
dottore el-Gol,

mereu în curul gol,
străvezie de vezi prin mine
și curg toate din mine în public,
panta rhei, vorba lui Heraclit,
începând cu organele, apoi sufletul,
până nu mai are ce (uite, până și-acum!),
Madame Dezastru
care dansează cu dezastrele ca Zorba,
goală în potop și în abis,
cuprinsă de o dulce beție a iubirii.)

Într-un minut, uit gustul berii... acum fără alcool,
chiar dacă o consum zilnic
(de fapt, toate sunt fără:
țigări fără tutun, cafea fără cofeină, bere fără alcool).
La fel de repede, uit gustul cafelei (fără cofeină),
al ciocolatei Milka sau Kinder Maxi King cu caramel,
al uleiului de cocos,
al bruschetelor Maretti cu măsline,
al pizzei Capriciosa
ori al rulourilor de crenvurști cu cașcaval.
Uit gustul apusului de soare
(de răsărit încă avem un pic fobie,
și eu, și tu, iubire,
căci tot ni se pare că vine bestia de vultur,
urmată de bestia și mai mare de stăpân al ei,
Știi Tu Cine... Zeus,
să ne mănânce ficatul pe Elbrus.
Pe ăștia de ce nu putem să-i uităm?).

Uit gustul pădurii,
gustul florilor și al ierbii,

gustul izvoarelor și al cascadelor,
gustul mărilor și al oceanelor.
Aș vrea să le redescopăr pe toate într-o zi,
cu ochi mari de bebeluș
care gustă lumea cu nesaț
(mai e doar puțin până voi ajunge unul
și sper să nu fiu bebeluș doar la spaime și neajutorare,
ci și la inocență și prospețimea percepției).
Până atunci, mă consolez
să te mănânc
și să te savurez pe tine, iubirea mea.
Sper că mă preferi pe mine
în locul vulturului.

Ca antidot la amnezie, tocmai ca să nu uit ce am mai sfânt, mi se oferă pozele și filmele din Vamă, nu o stațiune, nu un sat turistic, ci un loc sacru de pelerinaj (cu cortul), Zona tarkovskiană cu Camera viselor de unde emană puterea eliberării, regenerării și renașterii (într-o versiune adamică). Pozele și filmele astea din Vamă mă fac zâmbesc de satisfacție (nu de satisfucktion), fac pariu că nu am figura aia constipată de pe olița din copilărie sau pe cea din perioada hemoroizilor, chiar dacă nu o să reușesc aici niciodată treaba importantă nici cu fasole cu ciolan (apropo, nu mi-a adus Promy ciolanul, nu știu când are de gând, așa o să ne simțim mai la putere, dacă nu în putere).

Vama... Parcă simt mâna mea rece, vineție strângând-o tare pe cea caldă a lui Promy, în timp ce valurile ne dezmiardă picioarele, ne spală și ne alină rănile, se simte mirosul de pește copt pe plită de la Cherhana și se aud ecouri din Pink Floyd, ”*Shine on you crazy diamond*” (”*Wish you are here*”) de la Roata & Papa La Șoni, amestecându-se cu

murmurul valurilor și șoaptele noastre de dragoste. Zâmbesc luminos, fericită de parcă aș fi acasă, gândindu-mă la Vamă, dar apoi, în surâsul meu și-n privirea mea, pătrunde o umbră de melancolie. Când vom mai merge oare aici?

Cu urechea ciulită pentru a asculta ultimele măsuri din ”*Shine on you crazy diamond*” amestecate cu murmurul mângâietor al valurilor și inhalând aroma rechinului copt de la Cherhana, aburind pe plita încinsă, alături de ceapă, roșii, dovlecei, vinete, scoici și midii, aterizez ușor pe pământ. E frig, mă apucă tremuratul (sau e de frică, nu de frig?) și întuneric (nu disting nimic). Mă simt atât de obosită, numai de la căderea asta, încât îmi vine să rămân să zac pe jos, la nesfârșit, iar întunericul de aici nu mă îndeamnă la trezit. Ci să nu mai văd și să mai știu nimic. Pământule, trezește-te, Ile, culcă-te!

Mai bine stau jos și dorm. La ce bun să mă agit? *Cui prodest? Cui protest?* Pentru ce să fug, unde și cum? Eu nu am calitățile sportive și rezistența psihică ale lui Her (Heracle, prietenul și salvatorul nostru) care a urmărit și a alergat zeci de ani după căprioara lui Artemis (una din cele 12 munci). *Run, Forrest, run!* Își ucisese copiii, posedat fiind (din gelozie) de Madame Hera, și ispășea păcatul ca sclav al lui Euristeu prin cele 12 munci. Tot el se simțea vinovat, nu Madame Hera, mămicuță scumpă și dragă, zeița familiei, atât de inspirat aleasă pentru acest job! Numai că, dacă de altele poți fugi, de tine însuți nu poți fugi la nesfârșit și, la un moment dat, trebuie să te confrunți cu tine.

Ciudat, căderea mea cea dulce a fost una a redeșteptării memoriei: am tot văzut poze și filme din albumul de animale și legume al familiei cu evenimente din viața mea (din viața pe care încercăm s-o smulgem timpului și închisorilor de pretutindeni ca pe un trofeu pentru noi, bun de pus pentru o

clipă pe Facebook și Instagram... căprioara lui Artemis pentru Her (Heracle), de pildă, da, numai că aceasta era un dar pentru stăpânul Euristeu și pentru stăpâna Hera de la sclavul Heracle). Dar poate că trebuie să iau acum o pauză și să nu mă mai gândesc la nimic. Însă nu mă pot liniști cu niciun chip (tânăr și neliniștit, pe culmile disperării, nu tânăr și liniștit ca Hrușcă, ăla care cântă colinde și ”leru-i ler” și vara, la mare în Vamă) și, la un moment dat, mă podidește plânsul de frustrare, stres și de griji.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au uitat capacul de la WC ridicat? Acum ar fi trebuit să-mi fac a doua cafea – decofeinizată și să o beau la micul dejun, consumând-o odată cu cerealele Musli cu ciocolată, lapte și ulei de cocos, împreună cu Promy. Vai de mine, Promy și Alex ce fac? Pun și eu întrebări din alea tâmpite pe care le detest din tot sufletul ca idioții ăștia... dostoievskieni: ”ce fac”? Mă caută (și) ei oare? O să-i mai văd vreodată? De fapt, merită să-i mai văd dacă fac atâtea prostii? Când o să se învețe să pună capacul de WC jos? Și ce mai contează asta? Data viitoare o să uit eu capacul. Să le iau pe toate ca pe un nou dezastru cu care trebuie să dansez ca Zorba în calitate de Madame Dezastru?

Îmi intonez ”Coppelia waltz” și dansez singură (am dansat asta și când eram zombie la birou și, de stres și surmenaj, nu mai puteam tasta o literă la laptop cu singurul deget rămas, demult putrezit, lipit cu scuipinol de mâna vânătă și umflată, colcăind de viermi, apoi în greva foamei din solidaritate cu sirienii, în Tartar sau pe Elbrus, în ciuda bolii Huntington, a dezechilibrelor și nenumăratelor căderi). Primii pași sunt grei, de parcă aș avea bolovani la picioare, însă apoi am senzația că mă înalț și zbor, iar la sfârșit mă prăbușesc jos epuizată, dar fericită, cu fața roșie de efort și

emoție și ochii strălucitori ca stelele ce se sting. Nu știu de ce, mi se pare că am crescut, însă cred că e doar o iluzie. Cum să mai cresc? Cel mult să mai scad, la vârsta mea de peste două decenii (deși la minte nu mi-ar strica să cresc: am numai doi ani și zece luni, după eforturi necontenite de maturizare și experiențe traumatizante).

Cam aceeași vârstă o au (pe bune) bebelușii-refugiați în Uniunea Europeană și în Statele Unite, percepuți ca teroriști, amatori de BOMBoane și explozibile ascunse sub burka ori ca pipăitori de funduri, cum insinuau cei de la Charlie Hebdo. Nu, nu sunt pipăitori de funduri, ci de fund... de fundul Mediteranei. Ăștia de aici, din țara asta unde am aterizat acum, mă vor primi cu brațele deschise, exact cum sunt admiși bebelușii-refugiați-teroriști în UE sau Statele Unite: împușcându-mă, arestându-mă sau ducându-mă într-un lagăr de refugiați. Uau, dacă ajung într-un lagăr de refugiați, voi avea totuși cazare și masă gratuit (fie și o sticlă cu apă și un biscuit aruncate ca la animale și împărțite cu alte o mie de persoane).

Mai mult, voi avea de mâncat ceva și mai hrănitor... multă bătaie, oricând aș avea chef (cu bastoane cu șocuri electrice), cu bocancii sau cu pumnii, voi fi dezbrăcată și lăsată în curul gol în zăpadă (ei, dar eram Madame Dezastru, dottore el-Gol), apoi gardienii își vor face selfie cu mine, zâmbind satisfăcuți. Iar drumul până aici (dulcea cădere), trebuie să apreciez, nu m-a costat nici el nimic (spre deosebire de cei care dau mii de Euro pentru un bilet pe o barcă aglomerată ce urmează să se scufunde).

Drumul până aici... Aici unde? De ce nu-mi trimite și mie ambasada Marii Britanii la Kiev un ghid de autoregăsire și recuperare cum a procedat cu soldații-fantomă, omuleții verzi și tancurile T-72 BM pierdute de ruși în Ucraina? Dacă

nu te rătăceşti, nu te regăseşti. Ai răbdare, Madame Dezastru, ia exemplu de la Promy şi de la titanii care au rezistat milioane de ani prin Tartaruri şi Elbrusuri!

Sincer, cred că am nevoie de brățara împletită de Alex fii-miu, alb cu negru, în mod egal (nu ca în viață unde domină negrul - durerea), purtată de Promy la festivalul ”AER” (”Aceasta E Revoluția”, dedicat victimelor holocaus-turilor, martirilor intelectuali și... tuturor celor care au suferit / suferă pe nedrept), care l-a ajutat să se orienteze până la estrada dirijorului (cu succesuri, când era leşinat de emoție și absolut convins că vom fi răpiți, jupuiți și trimiși în Tartar / pe Elbrus toți, de la femeia de serviciu, plasatoare și portar până la el, la dirijor, înainte să apuce să se facă de râs acolo, pe scenă).

Presse-papierul care-mi protejează sufletul sper că-l mai am, bine că nu mi-am pierdut iar sufletul, asta ar fi și mai grav decât să mă rătăcesc aici. Mă refer la presse-papierul făcut de Promy cu coral albastru de pe planeta Gliese, păzit de Guru Guru, Marele Gardian, pisica, titanida, guru și nepoțica noastră și încărcat cu lacrimile noastre (ale mele și ale lui Promy). Presse-papier-ul care nu se sparge (așa zice Promy), spre deosebire de cel al lui Winston din romanul ”1984” al lui Orwell (simbolul unei lumi mai umane (față de prezentul dominat de Big Brother) a trecutului, viselor, nostalgiei, dragostei, unde clopotele de la St. Clement’s mai cântă ”Portocale și lămâi”) – distrus de agenți când l-au arestat pe Winston.

Bine că nu îl păzesc eu, eu pierd tot, de la portofele, șervețele, mănuși și umbrele la suflet. De aceea, le încredințez pe toate cui este capabil să le apere. Fac și eu eforturi (cu succesuri mai mici sau mai mari) în acest sens și m-am convins că cel mai important este sufletul (și nu

portofelele, mănușile, umbrelele sau șervețelele). E, totuși, ceva ce nu aș vrea să-mi pierd, pe lângă suflet: colții de vampir, de fată a lui Dracula. Am avut adesea coșmaruri că i-am pierdut, odată cu copitele, aripile de liliac și coarnele. Din câte văd, aici nu e niciun alt vampir să mă muște și să mă facă vampir la loc. Sau nu-l depistez deocamdată din cauza întunericului.

Să rămân fără colții de vampir e cel puțin la fel de rău ca dispariția jumătății de cal / țap la centauri, respectiv fauni. Ăsta e un vechi coșmar de când am vizionat filmul hollywoodian despre Her (Heracle), ”Legenda lui Hercule”, în care înțeleptul Chiron centaurul (noul lider al Olimpului, liber ales după revoluția noastră democratică) era doar umanoid, adică își pierduse, sărmanul, partea cea mai bună din el: jumătatea cabalină. Dar, chiar dacă am pierdut tot / multe și nu știm ce animale, legume, zombie, fantome, diavoli, mutanți sau monștri suntem, toți ne-am uitat la ”Suleyman Magnificul” și am ascultat Inna sau Lady Gaga (eu nu, dar o să zic așa, ca să fiu acceptată ca refugiată, și nu tratată ca teroristă în această țară unde am nimerit după ce am căzut prin gaura de la budă).

Deodată, aud niște bocănituri puternice și rapide, iar o luminiță străfulgerează întunericul. Prin fața ochilor mei, trece în fugă un iepure alb cu costum Armani și ceas Rolex. Poartă un badge cu lănțișor de aur de la ONU, Consiliul de INseecuritate O,NU (”*united nothings*”), la care apelasem mai devreme din reflex, altminteri fără nicio speranță. Rușinat și dezgustat că mă vede în curul gol (Madame Dezastru și dottore el-Gol care a căzut prin capacul de la budă, desigur adică probabil că nimic nu e sigur, logic, nu?), își duce mâna, adică laba, la ochi. Port un maiou maroniu, scurt, de casă, găurit și zgâriat de pisică (Guru), pătat de

cafea și de ulei de cocos și, da, evident, am chiloții în vine. Puteam să nu-i (mai) am deloc.

Bine că i-am găsit! Ce descoperire! Evrika! Mulțumesc din inimă partidului, ă, iepurașului! Na, uite, ONU a fost de ajutor. Roșie și eu la față ca focul sacru al lui Promy, îmi trag chiloții, tremurând ușor, cu mișcări nesigure și mâinile vinete și înțepenite de frig și de emoție. Acum, în sfârșit, iepurașul vine lângă mine, zăngănind din badge-ul auriu și uitându-se îngrijorat la ceasul Rolex. Are o expresie agitată, se grăbește să ajungă undeva (cine nu o face?): ”Vai de urechile și de mustăţile mele, că tare s-a mai făcut târziu! Trebuie să ajung la ședință, șefii mei din Statele Unite o să se supere foc”, bombăne cu accent american. Își mișcă mustățile și urechile nervos, în continuu. Nu reușesc să mă țin după el. În câteva secunde, iepurașul dispare, parcă înghițit de întuneric.

Cum iepurașul de la ONU cu badge de aur și ceas Rolex m-a lăsat și a fugit la ședință, mă apuc să explorez singură sala uriașă și întunecată care îmi dă fiori. Mă apropii de pereți și observ, cu greu, perdelele lungi, de catifea (de o culoare nedetectabilă). În spatele lor se află puzderie de uși mai mici sau mari, bizare și misterioase, care nu știu unde duc. Apoi descopăr o măsuță, poziționată aproape central, cu ceva pe ea: o cheiță de aur. Când ating cheița, aceasta strălucește și luminează totul în jur: astfel, văd culoarea regală, purpurie a draperiilor. Încerc să introduc cheița într-una dintre ușile aflate în spatele draperiilor, dar nu se potrivește la niciuna, iar eu mă pricep să deschid și să închid uși la fel de bine ca blonda de Kelly Bundy din familia Bundy (aș avea nevoie de pisică, de Guru Guru, ea e capabilă să descuie ușile cu cheile chiar, după ce caută cheile mai întâi).

Exact când mă cuprinde disperarea și mă pufnește plânsul din nou, remarc o altă ușă, nebănuită mai devreme, una ceva mai micuță, în care, în sfârșit, intră cheița de aur. Așadar, rotesc cheița și, miracol, descui: în spatele ușiței se află o insulă exotică, insula Pink de pe Gliese, plină de cactuși de un albastru luminos și ireal și de orhidee violet, locul unde am făcut prima oară dragoste cu Promy, lingându-ne nesățioși zăpada roz de căpșuni de pe organele sexuale (și ne-a văzut numai Obama care, oricum, se uita și nu vedea).

Cum e posibil? Era pe planeta Gliese, nu pe Pământ. Și ce frustrant! Sunt mult prea mare ca să mă strecor pe ușiță, nu pot ajunge la insulă, deși e atât de aproape, îi simt mirosul amețitor, greu de seve, îi adulmec briza caldă și toropeala plăcută și aud păsările colibri vibrând repede din aripi, sorbind nectarul florilor și îmbătându-se cu el. Ușa asta e ca cenzura din China care nu-l lasă nici pe ursulețul Winnie să apară pe net pentru că seamănă cu președintele Xi Jinping.

De ce nu vine acum tramvaiul galben de pe strada Theodor Aman, strada viselor din liceu, de lângă liceul Sava, o Zonă tarkovskiană pentru mine, să mă ia de aici și să mă ducă în insula feerică de pe Gliese? De ce nu rătăcesc pe străzi desfundate, pline de hibiscuși și gunoaie și nu cerșesc fise de telefon ca-n liceu? Poate strâng ceva bani, intru într-o cabină telefonică părăsită și sun de acolo tramvaiul galben de pe strada Theodor Aman. Poate va veni iar, zgâlțâindu-se bezmetic, beat de lumină, zăpăcit de vise, respingător și, totodată, irezistibil ca un fluture de noapte, să mă aducă înapoi în Zonă. În insula fermecată de dincolo de ușiță, de această dată.

Tocmai atunci trece din nou, val-vârtej, prin încăpere iepurele alb de la ONU, cu costum Armani, ceas Rolex și badge de aur. Îl strig și-i fac semne disperată, țopăind ridicol,

dar acesta mă repede, aruncându-mi o privire de sus (în ciuda faptului că e mult mai mic decât mine... statura unui iepuraș obișnuit) și boscorodind: ”lasă-mă-n pace, grozav am mai întârziat la ședință, a trebuit să mă întorc, uitasem tableta și i-Phone-ul cu Pokemon instalat, ah, ce-am întârziat, o să-mi taie din salariu!”. A mârâit sau a mormăit? De când mârâie și / sau mormăie iepurașii? *What's up, doc*? Ce e cu tine, Madame Dezastru și dottore El-Gol? Of, nu mă simt prea bine.

De îndată ce iepurele alb cu badge de aur și ceas Rolex mă abandonează, mă fac albă ca Michael Jackson după operația de schimbare de pigment și îngheț. Ca un sloi. Rămân împietrită parcă la nesfârșit (fiecare secundă durează un miliard de ani), paralizată de groază și neputință (fizic, psihic și mental). Oricât mă străduiesc, nu pot schița nicio mișcare, am pierdut controlul asupra corpului meu (dar și asupra minții și psihicului meu). Din fericire, se aude un cântec, melodia noastră de dragoste preferată, a mea și a lui Promy – ”*Neutron Star Collision*” (”*Love is forever*”, Muse) care mă dezgheață imediat, mă încălzește și, contrar dorințelor de a mă micșora pentru a încăpea pe ușița cea mică, cresc alarmant, până-n tavan.

Atunci, în fața mea își face apariția alt iepure, amețit de votcă, cu nasul roșu, ochii tulburi și mers împleticit, fără badge, cu costum Armani și cu ceas Rolex... ceasul iepurașului american de dinainte. Nu știu dacă e tot de la ONU, nu are badge de aur cu sigla ONU pentru a putea fi identificat corespunzător. ”Bine că i-am ciordit ceasul Rolex americanului ăla idiot, ce-o să-l mai caute! Davai ceas, davai palton... Fac pariu că n-a observat nimic dobitocul, exact ca atunci când am invadat noi Ucraina sau Siria. Cred că era

captiv în joc... jocul de pe telefon.”, murmură el încântat, mișcându-și mustăcioarele ritmic, cu ochii scânteind.

Deodată, mă observă pe mine și vine spre mine, izbucnind: ”Ce căutași aici Vampi, fata lui Dracula, nu știai că ai veto rusesc din partea mea și a țării mele?! Și, oricum, ești un șarpe cu clopoței (și cu ochelari), nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, cățea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruță, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist și o mutantă”.

La auzul vorbelor lui, mă fac neagră ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment, apoi, uluită, mă transform în toate chestiile menționate și descresc pe punctul să dispar complet. Iepurașul beat, fără badge se descheie la șliț, își scoate scula și vrea să mă violeze, fix când sunt șobolan împuțit, numai că nu prea știe cum să o facă, iar eu sunt oricum mult prea mică pentru el, cât Tom Degețel sau Degețica. Și prea neagră, nu-i plac ciorile, fie și de șobolani. Să-i țin și eu o predică de Nana?

Sau mai bine să-mi scot colții de vampir? Îi mai am? Cine mă mai mușcă pe mine, să mă facă vampir la loc? Da, mai am colții de vampir... deocamdată. Am noroc, iepurașul rus mangă dispare, poate să-și mai ia o votcă sau să înhațe acum badge-ul de aur al colegului. Apoi se aude Ceaikovski, Concertul pentru vioară în re major, iar eu, tresăltând de emoție, mă albesc la piele, mă rumenesc în obraji și cresc din

nou, până-n tavan. Și de data asta sunt mult prea mare să trec prin ușiță.

Apoi remarc o sticlă apărută subit pe măsuța cu cheița de aur. Dacă e otravă? Mai mare ca Chanel no. 5, parfumul interzis ca armă chimică de UE (dar teroriștii reali, criza economică, refugiații, războaiele din Orientul Mijlociu, extremismul din UE / partidele naționaliste, populiste din UE, toate astea nu sunt toxice?)? Și n-am mai murit de miliarde de ori până acum (de milioane de ori numai cu Promy, apoi cu fiecare care suferă și moare), de ce mi-e teamă? Am avut doar curaj să mă dau eu însămi cu un asemenea parfum și l-am lăsat și pe Promy să-l inhaleze (s-a topit de plăcere).

OK, gata, iau și gust: e votcă (o savurez, plescăind). Nu, nu e de regim, nu avem voie decât al-cola, nu alcool Promy și cu mine. Eventual numai bere fără alcool, tutti-frutti cum era aia scârboasă din Iran, cu aromă mixtă de fructe de-ți venea să borăști și te săturai imediat de bere. A, mai am să-i dau lui Promy datoria de 28 de sticle de votcă rămase de la pariurile făcute acum câțiva ani (să aibă răbdare, e titan) – pe care o să le bea alții, nu noi, săracii. Tocmai mi-am adus aminte, uitasem. Să mai rezistăm amândoi până atunci! El să învețe și limba chineză cu nepotul său, Bebe mic (a cărui mamă e chinezoaică) și să traducă memoriile noastre în limba chineză și în limba atarsi de pe Gliese.

Chiar așa! Se pune oare asta ca a 28-a sticlă achitată? Iată ce scrie pe ea: ”bea, cățea împuțită, zdreanță și catastrofă de maimuță posedată ce ești, Vampi, fata lui Dracula!” O duc la guriță, beau, mă fac neagră din nou ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment, mă transform în maimuță și mă micșorez. Nu am mai mult de 10 centimetri. Iar cheița am uitat-o oricum pe masă, e atât de

sus că nici vorbă să ajung la ea. Dar, dacă uiți, redescoperi și plăcerea e mai mare. Deocamdată, doar frustrarea.

Am ajuns înapoi în vârtejurile timpului, unde totul se rotește rapid și anost,
într-un taifun de banalități confuze, incoerente, năucitoare.
Acolo te învârtești fără rost,
cum zicea mătușă-mea, Nana,
ca un căcat în oală.
Nu, asta are mai mult sens,
sunt invidioasă pe căcatul din oală, aș vrea să fiu și eu unul.
Aici rămâi blocat într-un cuvânt / o imagine stupidă.
De exemplu, retrăiesc fără să înțeleg nimic,
simțindu-mă ultimul jeg,
coșmaruri elbrusiene / tartariene reduse la o imagine.
Atunci, îmi aduc aminte de Lefty, emisfera stângă a creierului,
cu interpretările și explicațiile sale,
combinații de minciună și adevăr (ca în propagandă).

Lefty spune așa:
”Madame Dezastru,
ești proastă de dai în gropi (din abis în abis),
urâtă cu spume (mai urâtă ca portretul lui Dorian Gray și ca un Big Brother),
mai rea ca Madame Hera asta din Olimp,
aleasă strategic, prin vot liber, zeița familiei,
asta care și-a aruncat bebelușul (pe Hefaistos) în prăpastie,

supărată că încă mai respira (după ce îl azvârlise Știi Tu Cine... Zeus)

și era prea hidos ca să-l mănânce direct,

cum îl consumau ei, zeii, în mod obișnuit pe dobitocu' de Promy,

ticăloasa asta care a chinuit și ucis cu mâna ei fetele violate de Știi Tu Cine... Zeus și pe copiii lor,

inclusiv pe Her (Heracle) pe care l-a posedat ca să-și omoare proprii copii,

l-a trimis după cai verzi pe pereți în cele 12 munci

și l-a onorat cu haine scumpe, de fițe... îmbibate în veninul Hidrei.

Nu ești bună de nimic,

nu vezi, cățea afurisită, scroafă împuțită și vacă proastă ce ești?

Meriți nota 2, Ilenoi!

Hai, sari pe geam, la metrou sau în Styx,

nici asta nu ești în stare

și cred că ai murit deja de rușine,

n-ai de ce să te mai sinucizi.

Suferi ca proasta, de ce suferi, mă rog?

Să nu te miri că nu te înțelege nimeni,

așa-ți trebuie.

Și nici tu nu ești capabilă să înțelegi pe nimeni și nimic.

Vezi că ajungi frustrată ca dinozaurii ăștia expirați după ce își pierd inelul puterii,

indiferent dacă supraviețuiesc sau nu căsătoriei gay. Etc. Etc. Etc. Etc."

E momentul să-l iau la rost:

"Băi, Lefty, tacă-ți ciocu' ăla cârcotaș, tâmpitule!"

Uau, funcționează.

Apoi repet și ”2+2=4”.

2+2=4, 2+2=4, 2+2=4, 2+2=4, poate păcălesc vârtejul și timpul.

Yeah, yeah, am câștigat, vorba lui Geoană când credea că a câștigat alegerile.

Victorie asupra lui Lefty (cu predica lui de Nana) prin simpla lui conștientizare și apostrofare... Apoi, repet mai departe ”2+2=4, 2+2=4, 2+2=4” și astfel îmi mai reglez un pic înălțimea, dar tot sunt prea mică pentru a ajunge la cheiță, așa că mă apucă iar disperarea și oda pentru Kim Jong-Ile: ”Cât de tâmpită ești tu, Kim Jong Ile! Cât de proastă și de nesimțită ești tu, Kim Jong Ile! Cât de rea și de perversă ești tu, Kim Jong Ile! Cât de dobitoacă ești tu, Kim Jong Ile! Cât de ticăloasă și de dusă ești tu, Kim Jong Ile! Te urăsc, te urăsc, te urăsc!”

Nu ești bună de nimic fă, proasto, Ilenoi nota doi! Te urăsc, te urăsc, te urăsc! Nimic nu e bine. Nu, nu e bine. Meriți nu FB, nu bine, nu satisfăcător, ci insuficient. Insuficient ca Promy. Stați puțin, el e insuficient... cardiac, hepatic și renal. Așadar, nota insuficient pentru tine, Ilenoi nota doi! De îndată ce îmi fac această evaluare, mă micșorez și mai mult, gata să mă evapor ca pisicuța de Cheshire din care rămânea doar surâsul. Chiar, unde e pisicuța de Cheshire?

Vai de mine, dispar de tot. Să spun măcar aia cu ”moare regina Cleopatra” din ”Asterix și Obelix”? Vreți să vedeți acum cum moare regina Cleopatra? Gali, voi cei care ați încercat să distrugeți puterea reginei Cleopatra, să vedeți cum moare regina Cleopatra! Vin acum, Osiris! Sau să fac scena cu ”moare Kim Jong Ile”: moare Kim Jong Ile, cerul

se despică, stelele cad, luna și soarele se sting, totul se cufundă în întuneric, marea clocotește și se face roșie ca focul, cocorii în derivă se prăbușesc, pământul se cutremură, pe toate Zidurile apar mesaje scrise cu litere de aur despre moartea lui Kim Jong Ile, iar oamenii plâng cu lacrimi de sânge moartea lui Kim Jong Ile. Nu, nu mai fac nicio scenă și nu mai zic nimic. Nu-mi mai pasă. Nici dacă mi-am pierdut colții de vampir și ultima fărâmă de demnitate.

Chiar atunci observ o plăcintă gigantică lângă mine. Nu, nu plăcinta e uriașă, ci eu sunt ca o muscă. Eticheta de muscă oi avea-o oare? Să mi-o adaug cu elan muncitoresc și mândrie revoluționară la restul listei, tocmai reamintite de iepurașul rus mangă, fără badge, cu ceasul Rolex ciordit? Să gust? Dacă am îndrăznit acum să testez votca asta dubioasă de aici, să gust cândva bere din aia tutti-frutti scârboasă în Iran, am mirosit și m-am dat cu parfumul Chanel no. 5, cea mai tare armă chimică, interzisă de UE și, mai mult, m-am confruntat cu căcatul dintr-o fuckultate particulară fantomă românească (mult mai rău), de ce nu?

”Mănâncă-mă. N-ai nicio grijă. Nu te speria și nu te lua după iepurele ăla alcoolist tâmpit și după boul de Lefty, emisfera stângă a creierului. 2+2=4. Ești un hobbit, Ile și te iubesc!” Gust o picătură din plăcinta cu vișine găsită pe jos, imensă ca zidul unei încăperi. Dulce și aromată, moale și pufoasă ca cea care, cu mai bine de 4 ani în urmă, i-a retrezit pofta de viață fratelui lui Promy, Mene (Meneceu), la ieșirea din Tartar, în stadiul de legumă de 40 de kile, numai oase, puroi și jeg (ca Promy pe Elbrus / Tartar), după ce putrezise toată viața acolo, până la revoluția noastră democratică! Uau, e exact ca la mama acasă. Ce-o face ea? Cred că infarct, la fel ca Promy, dacă nu dau un apel sau SMS în cel mai scurt timp.

Cap. 2. Vine potopul... de lacrimi, iar iepurașii-fantomă de la ONU de pe Titanic își continuă impasibili jocul Pokemon pe mobil

Gândindu-mă la SMS-ul către maică-mea și către Promy (chit că am impresia că fac amândoi infarct în ambele cazuri, fie că că nu îi anunț, fie că îi anunț), mă înfrupt din delicioasa plăcintă cu vișine ca la mama acasă. De îndată mă fac roz ca viața la Paris (unde totul e ca un vis), revin la forma umană și mă măresc, din nou, până-n tavan. Mai mare decât căcatul din fuckultățile particulare cu care m-am confruntat direct? Desigur (adică probabil că nimic nu e sigur, conform legilor statisticii), nu. Ce bine era să fi căzut atunci în căcatul mâțelor (cum s-a întâmplat cu unul dintre ștrumfi, figurantul de Ștrumf Poet) și nu în cel din sistemul universitar privat, și să mă murdăresc doar de asta!

Probabil ca să mă feresc de căcat am urcat atât de sus, am ajuns din nou la mare înălțime (la propriu, dacă nu se poate la figurat). Mă ia amețeala, mi se face rău. O! bietele mele picioruşe, mă întreb cine vă va mai încălţa de acum încolo şi cine vă va mai pune ciorăpei! Cât despre mine, cu siguranţă că n-o să mai fiu în stare de una ca asta! Voi fi mult prea departe ca să mai pot ajunge la voi! Să-i chem în ajutor pe politicienii români, pe Obama, pe rățoiul Donald Trump sau pe ăștia de la ONU? Când o să-mi intre în cap să n-o mai fac? Iar pe iepurașii ăștia albi cu ceas Rolex, costum Armani și badge de aur, i-am văzut deja cât m-au ajutat chiar

acum. Și eu nu mai am energie să le țin predică de Nana, ca mătușă-mea. Deși nu ar trebui să mă dau bătută.

A, știu, voi trimite adidașii prin poștă. Sau prin coletărie – aia de la mine din cartier unde n-au scotch, pix, stilou, pic, hârtie, cutie (a rămas cumva pe vremea comunismului, a lui "n-avem" și-a vânzătoarelor acre și urâcioase, stăpânele mărețe și glorioase ale tejghelelor și rafturilor goale... stăpânele nimicului), trebuie să învelești pachetul improvizat (dintr-o cutie de pantofi împrumutată de la un raion de profil) în hârtie albă de prăjituri de la cofetărie (să nu se observe nimic scris pe ea), apoi să notezi pe ea destinatarul și expeditorul (să vedem cine reușește, poate vreun caligraf chinez, eu una le zgârâi și le găuresc tot timpul).

Nu, lasă poșta, mai bine voi chema curierul, poate prind o ofertă specială Zumzi... curier Cargus cum am mai procedat cu succesuri acum câțiva ani pentru bradul imperial care a ajuns aproape după sărbători, la preț triplu și doar un ac din el, că restul s-a scuturat pe drumul atât de dificil, ca să nu zic imposibil, o odisee întreagă, ce mai. În schimb, am avut privilegiul să fiu bântuită de fantome (un spectru foarte simpatic, cu smiling face) – de Crăciun, nu de Halloween. Gratis. Așa că m-am distrat de minune, se știe ce fan al fantomelor sunt (fantomă și eu, la rândul meu, de multe ori).

Sau poate voi apela la oferta curierului Chronos (purtătorul mărețului și gloriosului nume al ticălosului devorator de timp și de vieți, nenea Chronos) prin care trimiteam cândva chestionare: atunci, coletele de Brașov nimereau la Iași, cele din Argeș la Timișoara, iar cele de Hunedoara la Constanța și tot așa, pretutindeni în țară. Până le recuperam, după lupte seculare de jde mii de ani (mă rog, *ASAP, I'm doing my best*), renunțau operatorii și respondenții la cercetare și uita până și clientul de studiu.

Care chestionare? Care studiu? Bine că iepurașul ăsta rus beat și afurisit a ciordit deja ceasul Rolex al colegului american. Ce se întâmpla dacă ar fi trebuit să-l transporte cumva și să-l livreze vreunul dintre măreții și glorioșii curieri?

Dar de ce să-mi fac griji? Jur pe ce am mai sfânt (pe Maretti cu măsline, pe Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, pe bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), pe rulouri cu crenvurști și caşcaval, pe uleiul de cocos, pe democrație, pe constituție și pe Promy însuși), de data asta nu o să mă mai las copleșită de temeri și emoții și nu mai fac niciun atac de panică (mă rog, nu mai mult de 258 în următoarea oră).

Însă, în ciuda jurămintelor, în timp ce mă străduiesc să mă calmez un pic, îmi găsesc activitate și îmi fac planuri elaborate de transport pentru adidași către picioarele mele rămase undeva departe, dau cu capul tare de tavan și mă pufnește plânsul. O vreme plâng, fără să mă pot opri. Să mă împuște Bombo! Se face o baltă de adâncime medie, cam până la mijlocul sălii. Mă uit la ea siderată și mă apostrofez: ai zis că plângi doar de vinovăție, milă, emoție, dragoste și fericire, iar acum nu plângi din vreunul dintre aceste motive, Madame Dezastru. Chiar meriți nota 2, Ilenoi.

Nota 2 merită și iepurașii de la ONU. Tocmai apăruse iepurașul american de la ONU, cu badge, cu tableta și i-Phone-ul cu Pokemon instalat, dar fără ceasul Rolex sustras de colegul rus. Fără să-și ridice nasul din telefon și fără să-și întrerupă jocul Pokemon, mârâise (sau mormăise): ”grozav am mai întârziat la ședință, ah, ce-am întârziat, o să-mi taie din salariu, poate o să mă dea afară!” Apoi dispăruse în întuneric. Fac eforturi ca de data asta să nu mai mă simt

abandonată și să-mi revin repede. Of, ce întuneric! Cred că l-a aranjat special ticălosul de Apollo ca să cânte (vorba vine să cânte, mai exact, să lălăie fals, în continuu) melodia aia tâmpită a lui Ruby, ”Stinge lumina”:

”Stinge lumina, arată-mi calea,
Pune mâna pe mine, simte chemarea
Inimii mele, inimii mele
Ştiu că îţi face plăcere”

Și tot el, marele artist al popoului, se plângea că l-am omorât și am stins lumina nemuritorului Apollo... după ce a încercat să răpească întreaga noastră echipă și să-și confecționeze diplome din pieile noastre jupuite, logic, nu? Meriți nota 2 și tu, Apollo. Arză-te-ar focul sacru al lui Promy, poate te iluminezi și termini cu festivalurile omagiale, nu mai jupoi și nu mai arzi pe nimeni la concursuri trucate, deși mi-e teamă că e prea târziu pentru tine să procedezi așa!

Cred că am nevoie și eu de focul sacru al lui Promy și al Dumnezeu să mă ilumineze acum! Ce naiba se petrece aici? Nu recunosc nimic în jur. Nici pe mine. Nu înțeleg nimic, nu sunt capabilă să procesez nicio informație, nu știu ce am, de ce tot cresc sau scad, îngheț sau mă încălzesc, mă transform în tot felul de chestii bizare sau mă colorez în toate modurile. La început, mi-a fost foarte frică. Dar, după un timp, chiar dacă nu înțeleg ce se întâmplă, nimic nu mă mai miră prea mult, cu toate că mi-am zis singură *illumirata* (numele de pe blog, *oops*, tocmai mi l-am adus aminte). Hm, să găsesc animale vorbitoare, sincer, nu m-a surprins (și eu sunt unul – mă rog, tot mai puțin vorbitor din cauza bolii Huntington).

M-ar uimi să descopăr animale gânditoare (eu mă exclud din start, nu numai din cauza bolii).

M-am schimbat cumva iar? Hm, mă schimb doar la suprafață sau și în interior, în sufletul meu? Schimbarea pur exterioară n-ar trebui să mă sperie și să mă dezorienteze prea mult. Deși hainele fac pe om și ajungi să fii propria ta haină. Una bântuind pe străzi cu o mască de smiling face sau cu nimic sub ea, golită de orice chip și orice expresivitate. Iar schimbarea interioară depinde în ce sens / moduri se petrece. Hm, mă tem și mă simt debusolată de schimbarea interioară și exterioară tocmai eu care am avut o atitudine anti-sistem și pentru schimbare?

Da, dar eu am vrut ca sistemul să se schimbe, nu eu și, dacă nu pot avea un efect major asupra acestui proces, măcar să nu mă schimb eu. (Mi)-am ținut nenumărate predici de Nana în acest sens ca rabinul menționat de Norman Manea în romanul ”Întoarcerea huliganului”: „predic nu ca să-i schimb pe ceilalți, ci ca eu să nu mă schimb”. Deși, să nu uit, un simplu gest de protest și rezistență și câteva vorbe bune (”te iubesc, ești un hobbit” etc.) pot schimba totul, am văzut asta de mii de ori. Să încerc atunci să preiau controlul asupra procesului de schimbare, în caz că e unul real. Să mă străduiesc măcar.

Am iar o criză de identitate? De fapt, ce identitate? Ce animale, legume, zombie, fantome, monștri, coșmaruri, catastrofe, dezastre, diavoli, dușmani ai poporului, teroriști, trădători, vampiri și mutanți suntem, știe cineva? Păi, nu eram eu maestra transparenței, dottore el-Gol (mereu în curul gol, străvezie de vezi prin mine și curg toate din mine în public, *panta rhei*, vorba lui Heraclit, începând cu organele, apoi sufletul, până nu mai are ce), Madame Dezastru care dansează cu dezastrele ca Zorba (până și boala Huntington a

mea se mai numește coreea lui Huntington din cauza mișcărilor necontrolate asemenea unui dans... ”coree” înseamnă dans), goală în potop și în abis, cuprinsă de o dulce beție a iubirii și Don Quijote castrat și fără vise?

M-am transformat cumva în altceva, într-un monstru cum e portretul lui Dorian Gray sau vreun iepuraș-fantomă de la ONU fandosit și care taie frunză la câini... câinii politicieni rozători de oase (bună activitate pentru iepurași, poate prind și ei fie și un os mai mic de ros, un rest din ciolan, un oscior din refugiații pipăitori de funduri... de fundul Mediteranei, o bucățică din cei dispăruți în lagăre de exterminare / pușcării ori în gura câinilor vagabonzi din București)?

Mi-au crescut și mie mustăți reci și tremurătoare, am urechile lungi, năsucul roz și umed și ochișorii alunecoși, fugind dintr-un colț în altul? Sunt un iepure mangă, rus de la ONU? Nu, chiar dacă îi împărtășesc beția datorită bolii Huntington (nu și a consumului de alcool), nu am și obiceiul de a mangli... MANGa cum laude. Nici ceas Rolex ca americanu’ (acum ciordit de rus), costum Armani ori badge de aur. Of, ce bine, dacă nu am (și nu am avut) ceas Rolex, costum Armani ori badge de aur, e clar, nu sunt iepuraș din ăsta de la ONU, nici rus, nici american.

Să fac acum un test, să văd dacă mai știu capitalele lumii măcar. Londra e capitala Parisului, Parisul e capitala Romei, Roma e capitala... Nu, Bucureștiul e capitala Londrei, Parisului și a Romei, iar mahalaua de la marginea Bucureștiului e buricul lumii, logic, nu? Desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. Bună și mahalaua la ceva, îmi spun cu lacrimi în ochi (imense cât un lac fiecare... probabil voi aduce potopul). Așa cânta și Gică Petrescu, ce știa, probabil, unde e centrul lumii, Itaca lui Ulise din București.

Acolo e acasă chiar dacă mănânci pământ din șanț ori bei apă din baltă:

La margine de Bucureşti,
pe strada mea umbrită de doi tei
cu un covrigar
şi-n colţ, c-un grătar
de mititei,

acolo-aş vrea să stai şi tu.
Acolo-n margine de Bucureşti,
cât dragostea mea,
şi tu tot aşa
să mă iubeşti.

Să bem acas' la noi, să ne-mbătăm,
dar să nu ştie cîrciumarii
şi de-avem chef de cîntec, să cîntăm,
să facem noi pe lăutarii.

La margine de Bucureşti,
în casa mea, iubito, aş vrea să vii.
Doar noi doi să fim
şi să ne iubim
cât om trăi.

Mahala, mahala, cuib de vise,
pentru ce te-am lăsat
şi-am plecat
când ştiam că legaţi
sîntem ca doi buni fraţi,
c-aici tata pe mama iubise?

Pentru ce am plecat de aicea,
din mahalaua unde m-am născut,
am crescut
şi am fost fericit
prima oară în viaţă, când am iubit?

La margine de Bucureşti,
pe strada mea cu praf şi cu noroi,
ce mîndru mă ţin
că îmi eşti vecin,
măi Bucureşti!

Şi-ascultă tu ce-ţi spun colea,
de-aci, din toată inima:
să ştii, Bucureşti,
c-al ţării tu eşti
şi ţara e-a ta!

Cînd seara-ncep la brutării să vină
muncitori cu faţa arsă,
mirosul pîinii calde se îmbină
c-un miros de brazdă întoarsă.

Din marginea ta, Bucureşti,
n-aş mai pleca
oricît mi-ar fi de rău,
pămînt de-aş mînca
şi apă de-aş bea
din şanţul tău!

Cântecul, vibrând în întreaga încăpere, mă face albastră-violet de dor. Ce dor îmi e de mahalaua din Bucureşti şi din Titan! Ce mult îmi place mie în Titan... în Titanul Prometeu! Tu, Promy, eşti cel mai frumos coşmar al meu în care am rămas vreodată blocată! De-aia, te-am şi ales pe tine, din motive *est-etice* (vorba Monicăi Lovinescu), restul, mlaştina puturoasă, colcăind de broaşte râioase cu burka / chador, capre cu pantofi de firmă, porci cu diplome, rinoceri cu i-Phone, şobolani cu conturi în paradisuri fiscale, papagali cu BMW decapotabil îmi provoca oroare.

Motive *est-etice*, dragul meu, Promy, adică de căutare şi mărturisire a adevărului, de recuperare a memoriei (oricât de incomod, dificil şi dureros... "a-ţi imagina înseamnă a-ţi aminti", spunea şi Ana Bla ndiana ori Kafka – "nicio secundă de calm nu mi-e îngăduită, nimic nu îmi e asigurat, totul trebuie dobândit, nu doar prezentul, ci şi trecutul") şi de purificare interioară şi exterioară: ultimele lacrimi şi ultimul hohot de râs isteric spală sufletul meu şi un strop măcar din păcatele lumii. Şi aduc, pe lângă scuipatul intelectual, o îmbrăţişare titanică, un sărut gay salvator şi o limbuţă de-a motanului Pesi (Piersicuţă) pentru a ne linge cicatricile şi rănile.

Apropo de cicatrice şi răni vechi şi dragi, numai bune de lins, ce dor mi-e de blocurile comuniste, odinioară cenuşii, cu zidurile scorojite, acum cu faţadele vopsite în culori calde şi pale (blocul meu dominant crem cu portocaliu pe alocuri, la etaje) şi cu termopane proaspăt instalate! Ce dor mi-e şi de-un protest în Piaţa Universităţii, să mă încălzesc cu focul lui sacru până mă topesc pe ger elbrusian, la minus douăzeci de grade! Lălăi şi eu melodia lui Gică Petrescu cât pot de tare, cu ochii umezi (atentă totuşi să nu mai scap vreo lacrimă, că vine potopul).

Știm noi asta cu ”vine potopul” și eu, și Promy: a început cu avertismentele lui Promy privind Cutia Pandorei, a urmat cel despre potopul propriu-zis (lui Deu (Deucalion), fiul lui Promy (și al meu, eu sunt maștera. deși el e strămoșul nostru, al oamenilor) când Promy era înlănțuit pe Elbrus, o legumă putrezită de 40 de kile), eveniment cu unic supraviețuitor, Deu (Deucalion). Atunci s-a târât în genunchi mama lui Promy, bunica lui Deu, zeița Temis, în fața lui Știi Tu Cine... Zeus, după ce Știi Tu Cine... Zeus a vrut să-l trăsnească și pe Deu (de ce mai scăpase unul de furia apelor, ă, furia lui, ce pula mea?).

În acele clipe, Știi Tu Cine... Zeus avea un singur regret: mai rămăsese un supraviețuitor! Surprinzător sau nu, Mama Temis (soacră-mea) e zeița justiției. Așa da justiție! Justiție în genunchi (s-a tot târât după ce au fost condamnați la chinuri veșnice frații ei titani, trei dintre copii – Promy, Atlas și Mene (Meneceu), Deu (Deucalion), apoi pământul. La nesfârșit. Și povestea cu ”vine potopul” continuă și acum. Sperăm că măcar justiția se va ridica din genunchi. Din fericire, Promy și cu mine suntem prea înțepeniți să îndoim genunchii în fața zeilor (eu mi-i îndoi numai în rugăciune, în fața lui Dumnezeu).

Pe lângă astea cu ”vine potopul”, mi-am mai programat ca ultime cuvinte: ”pizda mă-sii de Big Brotheri, zei, talibani și sisteme” (pizda mă-sii în chineză: *cao ni ma*, în kurdă: *kuze dia te*, în arabă: *kess emak*, în limba unicornilor (da, au și cuvinte din astea, nu poți să crezi că un asemenea popor elegant și elevat din neamul houyhnhnm-ilor, net superior yahoo-ilor, are astfel de vorbe în vocabular, dar am învățat de la Bebe inorogul, sunt singurele pe care le reții eu dintr-o limbă, logic, nu?): *mesti elad*). Însă nu vreau să mă opresc la astea, vreau să spun și *barzăcopilviezure, supercalifragilis-*

ticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcani-coniozã. Și ”vă iubesc”, ”sunteți hobbiți” și ”2+2=4”.

2+2=4, 2+2=4, 2+2=4, repet încântată, savurând fiecare cuvânt ca pe un cântec magic. Chiar dacă abilitățile mele de orientare și cunoștințele despre capitale sunt varză, bunul meu simț (ăsta de 2+2 fac 4) nu mă înșală, îmi comunică drumul corect: spre mahalaua mea din București și din Olimp. Așadar, mă voi întoarce. Voi încerca măcar. *ASAP, I'm doing my best.* Aveți răbdare și voi, așteptați-mă! Răbdare de titan. Nu durează mai mult de un million de ani. E valabil și pentru tine, Madame Dezastru, dottore El-Gol și Don Quijote castrat și fără vise.

Mai înainte însă iau cheița de aur de pe măsuță, chiar dacă nici vorbă să încap pe ușița cea mică ce se deschide spre insula Pink de pe Gliese, locul feeric unde am făcut prima dată dragoste cu Promy. Bine că n-am uitat-o și de data asta! Cheița strălucește acum ca o gâză de aur în mâna mea uriașă. Ce mă bucur! Aveam nevoie de o rază de lumină în întunericul ăsta dens ca noaptea. Lumina focului sacru, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur.

Fără această lumină nu aș fi remarcat iepurele rus de le ONU, mangă în continuare, râgâind, clipind buimac din ochii roșii încețoșați și mișcându-și mustăcioarele ude (de votcă și de vomă, nu de lacrimile mele). Navighează acum, impozant, pe un yacht (Titanic), împreună cu iepurașul american. Hm, poate că ne-am fi ciocnit, dacă nu scânteia cheița de aur și, în caz că ne izbeam, poate scufundam yachtul ca pe Titanic. Un iceberg (ca mine) poate scufunda Titanicul, nu și Titanul. Pe titanul Prometeu cel puțin. Iar Titanicul de la ONU e, de fapt, scufundat de mult.

Uitându-se mai întâi cu ochii tulburi și alunecoși la ceasul Rolex ciordit, apoi la mine, iepurașul rus

MANG...litor răcnește (nu cu forța unui leu ori a unui urs, ci cu cea unui iepuraș... pasager pe yacht): ”Felicitări pentru oceanul de lacrimi, Vampi, fata lui Dracula. Ne vom îneca cu toții, futu-te-n gură, plângăcioasă mică, curvă proastă și nazistă, catastrofă și dezastru ce ești!” Stai, nu trage, Adriane! La auzul vorbelor lui, mă fac neagră ca Michael Jackson după operația de schimbare de pigment și din ce în ce mai mică. Mult prea mică iar pentru a mai trece prin ușiță în insula fermecată. Și cheița (devenită imensă și grea) îmi scapă din mână și dispare în apă.

Tocmai atunci mă izbește un val cald și sărat. O fi marea? Oi fi ajuns în Vamă? Mă pregătesc să văd golfulețul nostru sacru (cu cortulețul nostru verde, Quechua), *Camera* din *Zona* tarkovskiană – Vama (prin care se pătrunde pe ușa spartă, fără geam de la Cherhana), locul unde se împlinesc toate visele (chiar și unor Don Quijote castrați și fără vise ca mine), unde te eliberezi, te purifici, te regenerezi și renaști. Apoi, să aud muzica valurilor și acorduri din Pink Floyd de la Roata & Papa La Șoni și să simt mirosul de pește copt pe plită de la Cherhana. Dar nu ar fi trebuit atunci ca valul să fie nu numai sărat, ci și rece (nu așa cald) și să se simtă briza mării?

După câteva minute, stând în plută și analizând, ajung la concluzia că e oceanul meu de lacrimi, într-adevăr și avea dreptate iepurașul rus de la ONU. Ești o catastrofă și un dezastru și așa-ți trebuie, Ilenoi, nota doi, proasto, tâmpito și dobitoaco ce ești. Îți cânt acum o odă pentru Kim Jong Ile de nu te vezi. Ultima. Îndată ce spun aceste cuvinte, mă micșorez și mai mult. Să mă împuște Bombo! Haide, trage, Adriane!

Însă un nou val cald și sărat de lacrimi care vine peste mine mă răstoarnă și mă determină să mă apuc să înot

zdravăn pentru a scăpa cu viață. Care viață? Viață de zombie, viață futută, timp furat, proiecte înghețate, vise ucise. Dar bună și viața de zombie la ceva, vorba lui Hagi. Am început s-o apreciez în aceste condiții. Nu mai aștept ajutorul iepurașilor de la ONU (continuă să navigheze pe yachtul Titanic netulburați, fără să-și întrerupă beția ori jocul Pokemon de pe telefonul mobil – după noi, potopul). Dacă mai stau după ei, voi ajunge și eu pipăitoare de funduri... ă, de fundul Mediteranei, ă, de fundul oceanului meu de lacrimi. Va trebui să cer ajutor de la alții, inclusiv de la mine însămi.

Atunci, remarc un șoarece înotând în oceanul de lacrimi și îl chem în ajutor, fără să mă gândesc că în alte condiții mi-ar fi teamă de șoareci, aș țipa și aș leșina că văd unul, e inoportun să discut cu șoarecii (dar nu eram și eu șobolan nazist și terorist, din același neam?) ori e absolut inutil să mai chem pe cineva să mă salveze (la cei de la ONU am renunțat, însă, din când în când, îi observ cum înoată lângă mine... mă rog, vorba vine înoată, plutesc relaxați pe oceanul de lacrimi cu un vas de croazieră de lux):

– Scuză-mă că te deranjez, domnule șoarece, știi cumva cum să ies de aici? Am obosit să înot. Și habar n-am cum s-o iau. Îți mulțumesc!

Poate chiar mă ajută să ies de aici și apoi îmi împrumută telefonul lui, să dau un apel sau un SMS acasă, la Promy, Alex și la maică-mea. Îl plătesc cu un sărut gay salvator și cu unul de vampir, n-am bani la mine, am căzut prin gaura de la budă doar cu un maieu și chiloții în vine (bine că îi aveam și pe-ăștia). Dacă îi dau un sărut de vampir, va deveni și el unul și vom comunica mai bine (să încercăm măcar, știu că, de regulă, comunicarea e imposibilă, dar am mai făcut imposibilul). Mă revanșez altădată cu ceva mai consistent:

după ce ajung acasă, îi trimit (cu dispozitivul de teleportare al lui Promy, cu Pegas sau cu Bebe, nu cu poșta sau curierul!) o sticlă de țuiculiță românească, una de ouzo de la țară, de la tata lui Promy, Iapet și una de vin de la Dio (Dionysos), zeul vinului. Pe-astea o să le aprecieze. Le va da like și le va pune și pe Facebook și Instagram.

Îl mai strig, dar se pare că nu vorbește românește. Să-i țin o predică de Nana? Va fugi mâncând pământul (nu, nu prea-l vezi, nici vorbă de pământ, e numai oceanul meu de lacrimi). Se pare că a venit potopul. Iar. Și meritul îmi aparține mie de această dată, nu lui Știi Tu Cine... Zeus sau vreunui dobitoc spălat pe creier și ticălos ca măreții și glorioșii conducători din Siria (al-Assad și califul Ibrahim), Coreea de Nord (Kim Jong-un), China (Xi Jinping) ori Țarul Putin din Rusia. Bine era dacă era oceanul iubirii al lui Shams din Tabriz, iar noi focul iubirii ce se topea în el: ”Iubirea nu poate fi nici numită, nici lămurită. E ceea ce e, pur și simplu. Iubirea e apa vieții, iar cel ce iubește e un suflet de foc. Lumea se învârte altfel când focul iubește apa.” (Shams din Tabriz).

Nu, nu am vrut, sunt un dezastru, dar unul iubitor. Poate greșesc din prea multă iubire. Să-mi arăt colții de vampir ca să se convingă șoricelul de intențiile mele bune? Încerc, dar nu se uită la mine. Dacă aș putea să-i arăt măcar o poză cu animăluțul meu preferat, Guru Guru, titanida, guru și nepoțica noastră, poate ne-am împrieteni. Dar nu am mobilul, laptopul sau hard-diskul la mine. Însă, ca prin minune, apar două poze de când făceam eu greva foamei (din solidaritate cu victimele războiului și ale dictaturii din Siria) cu Guru, ținând pancarte între lăbuțe: 1. ”*je suis syrienne*” (”sunt siriană”) și 2. ”*stay human and alive*” (”să rămâneți umani și în viață” – la Orwell, în ”1984” era ”*stay*

human, not alive" – "să rămâneți umani, nu în viață"), iar șoricelul le poate vizualiza la dimensiune mărită (dublă).

– Cum așa? Vorbești de un guru și de o pisică în fața unui șoarece? Crezi că mie îmi plac pisicile? Sau vreun guru? Sau îmi place de tine care umbli cu poze de pisici și de guru la tine? Lasă-mă-n pace!

– Stai, stai, domnule șoarece, nu pleca, nu mă lăsa singură!

Mișcările mi se răresc și înțepenesc în timp ce înot. E de la oboseală sau de la ce a zis? Sau de la ambele?

– Stai, stai, domnule șoarece. Îmi cer scuze, bolborosesc, reușind cu greu să-mi reiau mișcările de înot. Să ne lămurim. Guru Guru nu mănâncă șoareci. Dimpotrivă, are o vocație umanitară. Pozele de mai înainte demonstrează asta. M-a ajutat în campania umanitară în sprijinul victimelor războiului și ale dictaturii din Siria și al refugiaților. Îmi pare rău că nu e aici să ne salveze pe amândoi. Probabil mă caută deja disperată. Vai, e așa de bună și isteață! Ea ar ști să ia cheia și să deschidă orice ușă (inclusiv pe cea care dă spre insula Pink de pe planeta Gliese), iar, dacă i-ar sta un Zid în cale, l-ar mânca pur și simplu și ar putea seca oceanul de lacrimi dintr-o înghițitură. Și e așa de drăgălașă – cu blănița aia pătată, negru cu alb, mătăsoasă, gheruțele delicate, dar puternice, năsucul roz și umed, ochișorii verzi languroși și urechiuțele negre subțiri și ascuțite. Și toate pisicile noastre au fost atât de bune și drăgălașe!... Ruțica îmi bea cafeluțele direct din ceașcă și dansa pe valsuri de Brahms. Mițu mi-a făcut masaj cardiac atunci când eram într-o stare apropiată de comă și zăceam inertă ca un bolovan pe canapea, zbătându-se să mă resusciteze. Pesi (Piersicuță) ne lingea din cap până-n picioare ca un câine și când îi dădeam medicamentele (și zece pastile odată). O limbuță să ne

lingem cicatricele și rănile, să le curățăm și să le alinăm. Vezi?

– Taci, să nu mai vorbești niciodată de pisici în fața mea! Nu le pot suferi. În familia noastră, de fapt, toți urâm pisicile. Sunt niște creaturi mârșave, zice șoarecele dârdâind, cu ochii holbați de groază.

– Pot să-ți povestesc și de un terrier din vecini care omoară șo...șobolanii. Ă, șobolanii nu sunt același lucru cu șoarecii, nu? Verișori de departe. Noi doi, de pildă, nu suntem șobolani, deși avem multe în comun cu ei, iar unii ni se adresează exclusiv așa.

– Taci, nu vreau să aud de niciun terrier, zice el cu glas întretăiat, continuând să înoate cu mișcări tot mai obosite și mai greoaie. Când ajungem la mal, îți zic de ce nu suport câinii și pisicile. Și niciun guru.

În ciuda aparențelor (că totul e numai oceanul meu de lacrimi), când tocmai îl rugam din nou pe Bombo să ne împuște, ajungem și la malul pomenit de șoarece, epuizați de efort. Acum începe să ne ia frigul, cât înotasem nu l-am simțit, apa era caldă ca lacrimile (nu rece ca marea). Cu lăbuțele aproape paralizate de oboseală și de frig, ne stoarcem apa de pe noi (șoarecele din blăniță, eu din maieu și chiloți). Iepurașii de la ONU (rusul și americanul) își scurg și ei apa de pe ceasul Rolex (doar rusul... americanul nici nu a observat că-i lipsește ceasul), de pe badge-ul de aur (americanul), de pe costumul Armani (amândoi), de pe telefon și de pe tabletă (amândoi), cu toate că acestea nu sunt ude deloc (au circulat cu yachtul Titanic, trecând impasibili pe lângă noi). Apoi, își reiau netulburați activitățile preferate: rusul, băuta, iar americanul – jocul Pokemon de pe telefonul mobil.

La mal (la care, sincer, nu ne mai aşteptam să ajungem), găsim tot felul de lighioane ciudate şi înspăimântătoare (da, dar nu mai ciudate şi înspăimântătoare ca noi, logic, nu?): o raţă şi o pasăre dodo, un papagal Lori, cu penaj colorat şi un pui de vultur. Văzând puiul de vultur, tresar şi-mi îngheaţă sângele în vine: dacă ne mănâncă ficatul, mie şi lui Promy? Stai, nu trage, Adriane! Ba da, trage, Bombo, dar în puiul ăsta de vultur! Vreau să dispară de aici. Împuşcă-l acum! Hm, poate e prea mic şi n-a prins gust de ficat în sânge. Îi voi cumpăra o acadea sau o îngheţată cu păianjeni şi viermişori, ceva mai potrivit pentru vârsta lui îndată ce fac rost de bani, bani locali din Ţara Minunilor, înainte să ne atace ficatul. De ce mi-e atât de frică?

Chiar atunci, pe peretele încăperii apar câteva versuri încurajatoare:

Îmbrăţişaţi pe cruce

Îmbrăţişaţi pe cruce
încă dansăm,
goi în abis.
Stânca de care suntem înlănţuiţi
s-a desprins
şi pluteşte
lent
deasupra hăului fără fund.

Lunecăm
uşor, ca prin vis,
cu trupurile strivite de aceleaşi lanţuri,
mâinile străpunse de aceleaşi cuie,

pieptul sfâșiat de aceleași piroane
și ficatul sfârtecat de același vultur stupid și brutal
(nu mai stupid și brutal ca stăpânul său),
fără să mai așteptăm nimic,
fără să regretăm ceva,
fără să ne cerem scuze
(pentru fapte bune și opere subversive).

Te strâng în brațe.
Genele tale ude
(de sânge, lacrimi și sudoare)
se lipesc de ale mele.
Încă dansăm.
Nu mai mi-e frică.

Praf de stele

Goi, în lanțuri, pe Elbrus.
Vulturul ne mănâncă până nu mai rămâne nimic.
Nimic?
Da, așa se pare.
Ne-a făcut praf.
Dar, la un moment dat, descoperim că suntem
praf de stele
și zburăm.
Zburăm să aducem lumina focului sacru
către cei disperați din închisorile de pretutindeni,
cei goi și rătăciți în abisuri.

Îmbrățișările pe cruce, dansul în abis, praful de stele și lumina focului sacru amintite mai înainte îmi dau ceva curaj și mă împacă un pic cu situația, dar nu mă și calmează. Și

totuși, fiind versuri de dragoste (iubirea noastră, Promy), mă încălzesc, mă înalță și mă fac să mă îmbujorez, să devin toată roșie ca un trandafir. Și, până la urmă, trebuie să recunosc, nu e de vină în primul rând păsărica antropofagă, ci stăpânii ei, Știi Tu Cine... Zeus, Madame Hera și Hermes, bestii antropofage incomparabil mai mari. Și sistemul (din care, cumva, am fost / suntem și noi parte, indiferent cât ne-am disocia).

Apoi apar alte versuri, doar-doar mă voi liniști:

O notă greșită

Un miros sărat de sânge îmi dilată nările.
Mirosul sângelui meu.
Îmi curge de pe arcada spartă pe obraz,
apoi e înghițit de mare,
discret,
ca reflexiile soarelui sau ale lunii,
de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Încerc să ignor și să înot mai departe,
dar marea se încinge și clocotește,
iar un vânt fierbinte și tăios îmi crestează pielea,
perforându-mi fața
și căscându-mi cratere în obraz.
Similare celor lăsate cândva în obraz
de balele zeilor.

Apoi totul îngheață suspect.
Rămân captiv într-un sicriu de gheață.
Complet paralizat.

Nici nu mai e nevoie de lanțuri,
nu știu de ce mi le-au mai pus.
Cred că morții evadează din sicrie?
Apreciez totuși că m-au așezat în sicriu
în loc să mă azvârle la groapa comună.

Apoi gheața se topește
Și rămân dezbrăcat, în lanțuri, într-un sicriu plutitor pe mare.
Deodată, aud un freamăt fatal,
Un foșnet amenințător de aripi, un murmur insinuant și un râcâit de gheare monstruoase.
Un vultur zboară spre mine
și se înfige
cu ghearele mari și puternice ca niște cângi
în corpul meu gol, înlănțuit.
Mă cutremur.
Știu blestemul.
E unul de care nu pot scăpa.
Mă va sfârteca, începând cu ficatul.

Dar ghearele se transformă în petale mătăsoase de trandafiri
roșii ca sângele meu
și lacrimile mele nevărsate.
Apoi vulturul cântă la pieptul meu,
ca la pian, cu gheruțele,
un studiu de Chopin –
studiul op. 10, nr. 3 în mi bemol major.
Îl ascult atent,
a greșit numai o notă.
Îl iert de data asta.

Zâmbesc liniștit,
fără griji
și mă las să plutesc în voia valurilor.

I-auzi, băi, nene, a mai și greșit o notă. Fac pariu că merită nota 2 ca Ilenoi. Să mai exerseze atunci până i-o ieși! Dar nu pe pieptul meu, nici pe al lui Promy. Eu nu vreau să-l las să se apropie de mine, nici de Promy, nici pe puiul ăsta de v...v...vultur mic și drăgălaș, darămite alt exemplar din specia lui. Ah, suntem prea paranoici. Știu, paranoia e datorie civică, însă, de la un punct încolo, îngheți în proiect, trăiești în teroare (și asta nu e viață, nici supraviețuire măcar), totul și toți te mănâncă, până și chiloții proprii ori ai celor dragi în care încerci să te ascunzi cum făcea Mițu, pisica noastră, când auzea Lady Gaga, ”Poker Face”, de care avea fobie. Păi, dacă ne mănâncă iar chiloții, să ne scărpinăm. Poate ne trece fobia.

Și iată acum o poezie și mai încurajatoare:

Ciocul de olteancă

Frica mea e o pasăre mare
cu aripi monstruoase,
gheare de oțel
și cioc de escavator
care se înfige și se înfruptă din ficatul meu
în fiecare zi.
Nu pot scăpa.
E un blestem fără sfârșit.

Îi aud și acum freamătul aripilor întunecate,
râcâitul ghearelor metalice
și plescăitul ciocului uriaș și îmbăloșat,
picurându-și saliva otrăvită asupra mea.
O transpirație rece mă cuprinde
și sângele îmi îngheață iar în vine.

Însă, din fericire, realizez că aripile sunt brațele tale
subțiri și mlădii, iubito,
ghearele – unghiuțele tale tăiate scurt, din carne și
lăcuite,
iar ciocul – ciocul tău cârcotaș.
Îmi place cum ciocul tău cârcotaș
îmi închide propriul meu cioc cârcotaș.
Așa da, altfel de politică, altfel de păsărică.
Mai vreau un sărut, sper că nu e ultimul.
Sufocă-mă binidităt
și nu te zgârci măcar la săruturi, olteanco!

Poezia de dragoste mă face să mă încălzesc, să mă înroșesc și să cresc iar. M-am mai calmat? Nu prea. Bine că nu mi-am pierdut colții de vampir (am verificat și-i mai am). Deocamdată. Și bine că știu unde vreau să ajung: la București și în Olimp. Înapoi, acasă. În Titan... Titanul Prometeu. Nu mă bate niciun gând de emigrare. Deocamdată. Mă întorc eu. *ASAP, I'm doing my best.* Încă puțin și voi da un apel sau un SMS acasă (deși nu prea am chef nici de asta). Poate se mai liniștesc, ei, nu eu.

Maică-mea mi-a chemat odată poliția și pompierii interpretând un text de pe blog ca mesaj de sinucidere, în timp ce eu, de fapt, îmi ceream scuze pentru prea multă fericire (când alții doar suferă și mor). Iar Sedatif PC nu

găsesc aici, nicio șansă. Și dacă voi găsi Sedatif PC, pacea tot nu o voi găsi vreodată (ah, am spus cuvântul ăsta, ”pace”, de care am, ca mulți alții de pe Pământ, fobie, la fel ca de cuvântul ”viitor”). Care pace? Care viitor? Barzăcopilviezure. Se pare că rămân tânăr și neliniștit, pe culmile disperării, nu tânăr și liniștit ca Hrușcă ce cântă colinde și vara în Vamă (”leru-i ler”).

Cap. 3. O ședință de încălzire globală printr-o poveste seacă, un miting în pas alergător, ultimele cuvinte din limba dacă (barzăcopilviezure) și un SMS acasă

Principala problemă pentru cei alături de care mă aflu (grupul nostru compus din animăluțele bizare... nu mai bizare ca mine) nu e SMS-ul meu acasă, nici cum să mă ajute să mă orientez, ci.... cum să se usuce. Nu a fost suficient să-și stoarcă apa de pe ele. Pentru iepurașii-fantomă de la ONU, rusul (ciorditorul mangă și violator) și americanul de pe yachtul Titanic, singura activitate rămâne jocul Pokemon de pe telefonul mobil (pentru american), respectiv băuta (pentru rus).

Ajunsă la malul oceanului de lacrimi, echipa noastră pestriță (formată din șoarece, rață, puiul de v...v...vultur, papagalul Lori și pasărea dodo) caută modul optim de uscare. Eu sunt, în continuare, îngrozită de puiul de vultur și-mi încleștez mâna convulsiv în dreptul ficatului (cum făcea și Promy, strângând spasmodic ultimele bucățele de mațe și de ficat, și nu i-o puteam lua de acolo). Papagalul Lori-curcubeu, cu cioc roșu, capul cu albastru, mov și galben, spatele și aripile verzi, pieptul roșu, picioarele verzi cu galben, vrea să propună ceva, în virtutea senectuții sale înțelepte, dar e întrerupt de șoarece care pare să aibă mai multă autoritate în grup:

– Aşezaţi-vă cu toţii şi ascultaţi-mă! O să fac în curând în aşa fel încât să fiţi cu toţii uscaţi! O să vă spun o poveste seacă. Asta o să vă usuce, cu siguranță.

Pasărea dodo (cu corpul rotofei, picioarele mari, aripile butucănoase, gâtul scurt, ciocul foarte gros și recurbat și o expresie nătângă) aplaudă inițiativele șoarecelui și, de fericire, vrea să zboare, însă nu se poate desprinde de pământ și doar dă din aripi caraghios. Se pare că nu poate să zboare. Și a uitat asta, iar eu am aflat acum (ca să uit apoi din nou: *the more you study the more you know, the more you know the more you forget, the more you forget, the less you know, the less you know the more you study, the more you study... so why study?*) Cum? Nu dispăruseră păsările dodo? Căsătoria gay le-a ucis oare, ca pe dinozauri? Nu sunt prea sigură. Ce știu eu? Nici capitalele, numai că 2+2 fac 4, vreau să mă întorc în Titan (în Titanul Prometeu în primul rând) și să dau un SMS urgent că mă omoară maică-mea.

– A fost odată ca niciodată... începe șoarecele cu glas tare, în aplauzele păsării dodo. Au fost odată ca niciodată un împărat și o împărătească care aveau totul pe lume (putere, bani, faimă, noblețe), mai puțin un copil, așa că s-au dus la o vrăjitoare, iar aceasta le-a dat o poțiune, însă împărăteasa nu a rămas însărcinată. Atunci, împărăteasa s-a dus la a doua vrăjitoare care i-a dat a doua poțiune și tot n-a rămas însărcinată.

– Brrr, se aude un dârdâit și totodată o întrerupere, din partea papagalului Lori.

– A zis cineva ceva?

– În niciun caz eu, neagă vehement papagalul Lori.

– Mi s-a părut că a zis cineva ceva, răspunde șoarecele. Să continui atunci. Împărăteasa s-a dus la a treia vrăjitoare care i-a dat a treia poțiune și tot n-a rămas însărcinată. Apoi, împărăteasa s-a dus la a patra vrăjitoare care i-a dat a patra poțiune și tot n-a rămas însărcinată. După aceea, împărăteasa s-a dus la a cincea vrăjitoare care i-a dat a cincea poțiune și

tot n-a rămas însărcinată. Cum vă simțiți acum? V-ați uscat, nu? spune șoarecele, uitându-se spre mine, dând din cap aprobator și așteptând o confirmare.

– Din păcate, povestea ta nu m-a uscat suficient, mărturisesc cu jumătate de gură.

– Nici pe mine, recunoaște puiul de vultur.

– Să facem atunci un miting în pas alergător, propune pasărea dodo.

Lumea acceptă fără prea mult entuziasm. Pasărea dodo desenează o pistă aproape circulară, unde fiecare ocupă un loc. La semnalul ”start”, fiecare aleargă după cum îl taie capul până simte că se usucă binidităt. Hm, genul ăsta de miting în pas alergător e o adevărată sursă de inspirație pentru marșuri (pentru cine poate ține pasul). Eu una obosesc după două minute de alergare cvasi-haotică și mă declar atunci uscată. După vreo jumătate de oră, pasărea dodo intervine din nou:

– Stop! Mitingul în pas alergător s-a încheiat! Sper că sunteți toți complet uscați.

– Cine a câștigat? întreb eu gâfâind, și mai obosită decât după traversarea oceanului de lacrimi, și mai udă (de data asta, de transpirație).

– Da, da, cine a câștigat? sar toți.

– Toată lumea a câștigat și toată lumea merită un premiu, răspunde pasărea dodo repede, fără prea multe ezitări.

Sper că nu urmează ca premiu o nouă condamnare în Tartar sau pe Elbrus, știm că faptele bune și operele subversive se condamnă pe pământ, în timp ce cele rele se premiază, uneori și cu premiul Nobel. Experiența ne-a învățat pe mine și pe Promy să nu ne așteptăm la alte recompense. Așa că paralizez de groază, cu ochii bulbucați și

mâinile contorsionate ciudat, izbind aerul greu ca piatra, fără a reuși să-l străpungă.

– Da, să vedem acum cine va oferi premiile, continuă pasărea dodo. Tu, spune arătând spre mine, fără să delibereze prea mult. Să-ți iei și tu unul pentru tine. L-ai meritat, ai muncit pentru el.

Rămân câteva minute cu gura căscată, apoi bâigui, tremurând, scuturată de frisoane:

– Dacă e așa, vă felicit pentru participarea la mitingul în pas alergător, apreciez rezultatele obținute și vă ofer următorul premiu tuturor: *barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză*. Sunt lucruri care se spun când n-ai altceva de spus. Să le rețineți și să le folosiți ca atare. Și ”vă iubesc”, ”sunteți hobbiți”, ă, și ”2+2=4”, adaug cu glas înăbușit, nu prea sigură de efect (dacă urmează un nou potop de bombe-butoi sau de lacrimi, un nou dans în abis ori o nouă binecuvântată condamnare).

Nu a înțeles nimeni nimic (logic, nu?), însă toți (și când zic ”toți” mă includ) constată că au crescut, s-au încălzit și acum sunt complet uscați. Fix atunci, iepurașii-fantomă de la ONU își dau coate și se apucă și ei de o ședință de uscare și încălzire. Cântă, în ritm de hip-hop, gesticulând cu mișcări largi: ”în-căl-zi-rea, în-căl-zi-rea, în-căl-zi-rea glo-ba-lă! În-căl-zi-rea, în-căl-zi-rea, în-căl-zi-rea glo-ba-lă!...”

– Suntem mândri de ajutorul oferit planetei, de nobila misiune de încălzire a planetei, spune americanul cu un zâmbet larg, de smiling face. Noi aducem căldură într-o lume înghețată.

– Trăiască încălzirea globală! confirmă rusul cu nasul roșu și umflat, ochii încețoșați și mers împleticit, luând încă o dușcă de votcă și cântând cu patos.

Dar nu ar fi trebuit să lupte împotriva încălzirii globale? Se opresc din cântat și gesticulat. Sunt confuzi. Însă cuvintele de încălzire ale iepurilor albi de la ONU au efect puternic asupra mea: mă încălzesc și cresc mult prea mare ca să mai pot încăpea pe ușița care dă spre insula Pink, unde am făcut prima dată dragoste cu Promy. De îndată ce se întrerup din cântat și dansat, iepurașii albi de la ONU își reiau activitățile obișnuite, jocul Pokemon de pe telefonul mobil (americanul), respectiv băuta (rusul).

Îndată ce mă simt mare, caldă și uscată, mă duc lângă șoarece și insist să-mi povestească de ce urăște pisicile, câinii și guru:

– Te rog, spune-mi, domnule șoarece, îl implor eu.

– E o poveste atât de tristă! O poveste plină de condamnări absurde. Mai bine tac, suspină șoarecele.

– Condamnări absurde, mie îmi spui? Și eu, și Promy, iubirea mea, am avut parte mereu de condamnări absurde. Pe pământ sunt condamnări absurde tot timpul, suntem condamnați că am violat Leviathani și am distrus pământul, ba chiar și planeta Krypton a lui Superman. Se condamnă până și faptele bune și operele subversive. Dulci închisori, dulci exiluri, lanțuri, piroane, fulgerașe, vulturi antropofagi, mâncători de ficat, furii, ger, viscol și violuri. Unii știu să se lupte numai cu intelectuali în lanțuri, fete violate și copii în cărucior. Dar n-ar trebui nici să condamni toate pisicile, toți câinii și toți guru. Nu trebuie să generalizăm. Pentru a mea pot să-ți garantez. Are un spirit umanitar mai mare decât toți iepurașii de la ONU la un loc.

– Ăștia de la ONU sunt fantome de pe Titanic, după cum ai văzut. Bine, o să-ți spun povestea, poate așa înțelegi. Începe așa... Motanul mă aduce în fața completului de judecată... ă, în fața lui, că nu mai e nimeni altcineva. Acolo,

zice tare de se cutremură pereții și amenințător, pe un ton teatral: ”șoricel, ești vinovat, măi, animalule, măi, animal nazist ce ești, depun mărturie împotriva ta că ești un animal, o legumă, un zombie, o fantomă, un vampir, un mutant, un monstru, un gunoi, o cârpă, un terorist, un trădător și un dușman al poporului, așadar ești condamnat și vei fi executat chiar acum”. Încerc să-i răspund: ”nu înțeleg, n-am făcut nimic, nu se poate condamnare fără judecător și avocat și fără probe și martori. Altminteri e o crimă”. ”E evident, uite și probele, și martorii, am depus mărturie eu însumi, iar judecător, procuror și avocat sunt tot eu. E o crimă, într-adevăr, numai că tu ești criminalul și ești condamnat la moarte, măi, animalule nazist!”Iar câinele procedează și el la fel, înțelegi?

Dau din cap în semn de înțelegere, cu o expresie îndurerată, strângând din buze și mărindu-mi ochii aprobator. Apoi, îi aduc aminte de povestea cu guru, iar șoarecele reia:

– Într-o vreme am căutat cunoașterea, eliberarea de iluzii (vălul Mayei, ”vrăjitoarea cosmică”) și iluminarea. Am plecat de acasă doar cu un toiag. Am lăsat tot în urmă, deși nu mi-a fost ușor: familie, job, casă, prieteni, hobby-uri. Toată viața mea. Am făcut practică la un ashram din India pentru a deveni sanyasi. Numai că mi s-a luat curând: meditații peste meditații, trezit noaptea la trei și spălat podelele, hrană multă... exclusiv spirituală, austeritate (mai rău ca în pe timpul crizei economice, în lagărele din Coreea de Nord sau în blocadele guvernamentale din Siria) și tot așa de mi s-a urât, astfel că m-am întors acasă, numai că nevasta divorțase și luase copiii cu ea, îmi pierdusem casa, jobul și prietenii. Înțelegi, deci, de ce nu suport niciun guru.

Vorbele lui îmi aduc aminte de Guru, Promy, Alex, maică-mea și dorul mă cuprinde din nou. Acum Guru se freacă (zdravăn, cu păsărica) de laptop, până îi sar tastele, apoi se așază pe el, torcând de plăcere și râcâindu-l ușor cu gheruțele. Maică-mea e probabil acasă, în Iancului și-i face lui Alex cartofi prăjiți (el, la fel ca alt Guru, Dan Puric, și mulți alți copii din România a crescut cu cartofi prăjiți). Probabil maică-mea s-a speriat că nu am dat încă niciun SMS. Alex, în schimb, joacă impasibil jocul lui preferat (Snite) sau stă pe chat împreună cu prietenii. A, nu, doarme, e vacanță, de-abia s-a culcat la răsăritul soarelui și se trezește după-amiază.

Mai e dimineață sau nu în acest moment? Sau e prânzul acum? Habar n-am. Era dimineață când am căzut prin gaura de la budă. Dacă e încă dimineață, Promy e la cabinetul său ginecologic din Olimp, la pizdele lui de firmă pe care, din punctul meu de vedere, nu le jupoaie suficient cum a fost el jupuit și devorat de zei (are prețuri mai mici ca la orice clinică din România, tarife inițial promoționale ca să atragă clientele, rămase apoi așa, fără vreo modificare până azi... dar mai e azi? Ce zi o fi?).

Mi-e dor de casa din Olimp, de Titan (Titanul Prometeu, de cartierul Titan și de blocul meu din Titan, de toate blocurile noastre mizerabile). Mi-e dor de ceața (rară anul ăsta) care ascunde și care revelează, care transfigurează, nu desfigurează și în care ne rătăcim pentru a ne regăsi, unul în brațele celuilalt, într-o ultimă îmbrățișare titanică, disperată, ce ne strivește oasele și le preschimbă în praf de stele. Să ne pipăim și să ne recunoaștem după cicatricele și rănile comune, apoi să ne topim fascinați în ceață ca focul în oceanul iubirii al lui Shams din Tabriz (nu oceanul meu și potopul meu de lacrimi, logic, nu?):

Dor de ceață

Aș vrea să fie ceață
una albă-lăptoasă,
dulce și primitoare ca sânul mamei.
Să îmblânzească contururile aspre și grosolane
ale blocurilor comuniste cenușii,
ale magazinelor strident colorate
și ale caselor de pariuri sclikitschioase,
să le dizolve
sau să le ascundă pentru totdeauna
în albul ei diafan și mătăsos.
Să nu mai recunosc nimic,
dar să știu că toate îmi sunt într-un fel familiare,
parte din mine
(fie ea, această parte, un colț de argint al unui mistreț
sau un corn de rinocer).

Să vii și tu, beat de iubire,
să te apropii încet, ca prin vis,
fără să-mi dau seama,
fără să te recunosc,
(altfel decât pipăindu-te
și descoperind cicatricele și rănile noastre comune),
străin și totuși atât de intim,
și să ne topim amândoi în ceață,
într-o ultimă îmbrățișare.

Cu ochii umezi (pe punctul de a izbucni în plâns), mă întreb dacă va mai fi vreodată o asemenea îmbrățișare disperată a mea și a lui Promy? Când? *ASAP, I'm doing my*

best. Chiar, cât timp a trecut, știe cineva? Să mă interesez cât e ceasul? Să cer telefonul mobil cuiva de aici și, în caz că-l primesc, să mă uit ce zi și ce oră e și să trimit un mesaj acasă, în București sau la Promy, în Olimp? Dacă inițial m-am rătăcit în spațiu, după aceea m-am rătăcit în timp. Am pierdut noțiunea timpului.

Iar timpul, se poate spune, a fost mereu pentru mine o prostie metafizică, o întrebare goală de sens și fără răspuns ca cele din lunga și glorioasa serie - ”ce faci? Ești bine? Unde ești? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Pe unde și cu cine umbli?” (pe care le pun și eu, desigur, adică probabil), un monstru perturbator al vieții noastre, ce te face să te confrunți la nesfârșit cu negurile memoriei, mlaștinile stagnării, vârtejurile și labirinturile:

Bun și lanțul de bucle la ceva! V-ați prins?

Ce e timpul?
Asta e o întrebare tâmpită din lunga și glorioasa serie
de întrebări metafizice, fără răspuns:
”ce faci? Ești bine? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Pe unde și cu cine umbli?”
(pe care le pun și eu, desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur).
În loc de asta, mai bine vă spun o poveste.

*

Mai exact, cum am parcurs eu
negurile memoriei, mlaștinile stagnării, vârtejurile și labirinturile timpului,

toate meandrele sale (bine că nu erau meandrele concretului).

Mai întâi, am rătăcit prin negurile memoriei

până acestea au devenit dintr-o ceață ușoară, străvezie, albă-trandafirie,

în care se estompa urâtul și se ascundea mizeria,

unde contururile aspre și grotești se topeau

(și noi, împreună cu ele, de prea multă iubire),

una tot mai densă și mai apăsătoare,

opacă și strivitoare precum niște Ziduri impenetrabile.

Ile, unde ești? Promy (titanul Prometeu, vechi prieten, iubirea mea și eroul meu), unde ești?

Care Promy? Care Ile?

Am uitat și numele și figurile zeilor de peste tot (asta nu mă supără),

deși încă le percep fără să vreau statuile, tablourile și bannerele.

Jos cu ele!

Nu le mai suport.

Deodată, am izbucnit în plâns

și atunci Zidurile negurii s-au topit în lacrimi.

Genele mele umede nu se mai zbat în piatră,

ci în obrazul tău, iubire.

Acum, negura s-a transformat iar într-o ceață albă-trandafirie,

vaporoasă și pufoasă ca un puf de lebădă.

Ne topim încet în ea, lipiți unul de altul, cu degetele și genele îngemănate,

zâmbind împăcați.

*

După negurile memoriei au urmat mlaștinile stagnării.
Acolo ne aștepta o barcă
ce aluneca lin, ca prin vis,
pe un fluviu exotic, tropical.
Zăceam, liniștită în sfârșit,
în brațele lui Promy,
cu ghirlande de flori la gât
(orhidee mari, suculente, de un violet violent)
și păsări colibri îmbătate de nectarul florilor,
tremurând iute-amețitor și delicat din aripi
pe marginea bărcii.
Lunecam
și nu ne venea să credem
ce fericiți și fără griji eram amândoi!
Ca niște androizi.

Însă, deodată, orhideele s-au preschimbat în lanțuri
care ne-au mușcat carnea și s-au înfipt în ea,
iar pasărea colibri s-a transformat în bestia de vultur
care ne devorează ficatul.
Iar pe Elbrus?
Ne-am încordat și ne-am smuls lanțurile.
Ceva mai ușor ca-n alte dăți, căci simpla lor conștientizare le slăbise.
Hm, noi, la rândul nostru, credeam că suntem mai slabi ca ele
și că vom fi etern înlănțuiți.
Da, numai că acum suntem înlănțuiți
unul de brațele celuilalt.

*

Am ajuns apoi în vârtejuri, unde totul se rotește rapid și anost,

într-un taifun de banalități confuze, incoerente, năucitoare.

Acolo te învârtești fără rost,

cum zicea mătușă-mea, Nana,

ca un căcat în oală.

Nu, asta are mai mult sens,

sunt invidioasă pe căcatul din oală, aș vrea să fiu și eu unul.

Aici rămâi blocat într-un cuvânt / o imagine stupidă.

De exemplu, retrăiesc fără să înțeleg nimic,

simțindu-mă ultimul jeg,

coșmaruri elbrusiene / tartariene reduse la o imagine.

Atunci, îmi aduc aminte de Lefty, emisfera stângă a creierului,

cu interpretările și explicațiile sale,

combinații de minciună și adevăr (ca în propagandă).

Lefty spune așa:

”Madame Dezastru,

ești proastă de dai în gropi (din abis în abis),

urâtă cu spume (mai urâtă ca portretul lui Dorian Gray și ca un Big Brother),

mai rea ca Madame Hera asta din Olimp,

aleasă strategic, prin vot liber, zeița familiei,

asta care și-a aruncat bebelușul (pe Hefaistos) în prăpastie,

supărată că încă mai respira (după ce îl azvârlise Știi Tu Cine... Zeus)

și era prea hidos ca să-l mănânce direct,

cum îl consumau ei, zeii, în mod obișnuit pe dobitocu' de Promy,

ticăloasa asta care a chinuit și ucis cu mâna ei fetele violate de Știi Tu Cine... Zeus și pe copiii lor,

inclusiv pe Her (Heracle) pe care l-a posedat ca să-și omoare proprii copii,

l-a trimis după cai verzi pe pereți în cele 12 munci

și l-a onorat cu haine scumpe, de fițe... îmbibate în veninul Hidrei.

Nu ești bună de nimic,

nu vezi, cățea afurisită, scroafă împuțită și vacă proastă ce ești?

Meriți nota 2, Ilenoi!

Hai, sari pe geam, la metrou sau în Styx,

nici asta nu ești în stare

și cred că ai murit deja de rușine,

n-ai de ce să te mai sinucizi.

Suferi ca proasta, de ce suferi, mă rog?

Să nu te miri că nu te înțelege nimeni,

așa-ți trebuie.

Și nici tu nu ești capabilă să înțelegi pe nimeni și nimic.

Vezi că ajungi frustrată ca dinozaurii ăștia expirați după ce își pierd inelul puterii,

indiferent dacă supraviețuiesc sau nu căsătoriei gay. Etc. Etc. Etc. Etc."

E momentul să-l iau la rost:

"Băi, Lefty, tacă-ți ciocu' ăla cârcotaș, tâmpitule!"

Uau, funcționează.

Apoi repet și "2+2=4".

2+2=4, 2+2=4, 2+2=4, 2+2=4, poate păcălesc vârtejul și timpul.

Yeah, yeah, am câștigat, vorba lui Geoană când credea că a câștigat alegerile.

*

Apoi, după ce am evadat din vârtejuri, am pătruns în labirinturile timpului.

Aici nu oricine se poate orienta.

Dacă am avea firul Ariadnei...

Și-l găsim.

Pornim de la un fir de păr alb-negru de la Promy, de la tine, iubire,

(văd că mai ai câteva fire),

vopsit cândva brunet, acum alb cu negru,

inițial îndreptat cu placa, însă în prezent destul de ciufulit.

La firul lui Promy adăugăm unul cărunt de la Ile, de la mine

și altul tot cenușiu de la Don Quijote,

unul blond ca spicul de grâu de la Her (Heracle)

și altul tot așa de la Jill din filmul ”Brazil” al lui Terry Gilliam,

unul negru de la Bebe inorogul

și altul tot așa de la Atena,

unul argintiu de la Pegas cel înaripat

și altul tot așa de la Chiron centaurul,

unul șaten-blonziu de la Deu (Deucalion, băiatul lui Promy... și al meu, da, eu sunt maștera lui)

și altul tot așa de la Dio (Dionysos),

unul șaten de la Alex (fii-miu... fiul nostru, Promy),

apoi altele de toate mărimile, culorile și texturile, de pretutindeni din lume.

Ar fi trebuit și de la Mene (Meneceu), fra-tu, Promy

și de la Alex din romanul ”Cutia neagră” a lui Oz,
dar ei nu mai au păr de donat, căci fac citostatice.

Interesant, firul ăsta multicolor, polimorf
nu e deloc drept,
ci în forma labirintului.
Să încercăm să-l îndreptăm
cu placa de coafat a lui Promy?
Sau îl lăsăm așa, în forma lui naturală...
creată de noi și de labirint?
Dar ce-i asta? Altă întrebare, vă rog!
Să împletim mai bine un lanț din bucle,
începând de la Dumnezeu,
continuând cu tine, Promy, apoi cu ceilalți
și să-l lansăm către cei disperați din închisorile/labirinturile de pretutindeni,
cei goi și rătăciți în abisuri,
să se prindă și ei.
V-ați prins?
Bune și lanțurile (de bucle) la ceva!

Da, bun și lanțul de bucle la ceva! Așa am mai sfidat timpul cu negurile memoriei, mlaștinile stagnării, vârtejurile și labirinturile sale. Sper să vă prindeți bine și voi de lanțul de bucle. V-ați prins, logic, nu? Și acum, mai bine, altă întrebare, vă rog! Și alt răspuns, dacă se poate... Uitați, de pildă, în legătură cu devorarea produsă de timp și cu metodele noastre de a reacționa la aceasta, o să vă dezvălui chiar în acest moment marea mea descoperire (mi-a luat o viață întreagă să descopăr și reprezintă pentru mine, echivalentul descoperirii telescopului, antibioticelor sau a tiparului, vedeți imediat de ce):

O mare descoperire

Timpul a fost mereu pentru mine
un devorator de vieți ca titanul Cronos,
ce mi-a mâncat și mie viața constant.
Viață futută, timp furat, proiecte înghețate, vise ucise.
Uneori îmi ziceam că e bună și viața de zombie la ceva decât nimic.
Și, bizar, simțeam că trăiesc
(trăiesc, nu supraviețuiesc, nici nu sunt zombie, un mort ambulant)
când iubeam
sau când făceam (lucram) ceva cu plăcere.
Însă, în ultimul caz, m-a respins sistemul
pentru că încercam să-mi văd de treabă și să fiu responsabilă
și am respins chiar eu sistemul
pentru că mă transformase într-un zombie sau o fantomă
și nu vroiam să fiu la fel
(deși mi-era greu și altfel).

Sincer, nu am vrut să-mi pun prea multe întrebări despre timp în sens filosofic.
Sunt întrebări metafizice, fără răspuns,
care mai mult complică decât explică totul.
Am descoperit totuși ceva,
echivalentul descoperirii telescopului, antibioticelor sau tiparului.
Este marea mea descoperire
pe care v-o dezvălui și vouă:
workaholică fiind,

am avut odată revelația
că mai trebuie să mai iei și o pauză (de cafea, de masă etc.),
iar duminica e zi sfântă,
vă vine să credeți?

Încerc să aplic ce am descoperit
și, ca dovadă, chiar acum, mi-am adus la pat cafeluța
din ceșcuța mea de când eram puștoaică,
ceșcuța mea micuță ca un degetar,
ciobită,
cu rozete roșii cu gri metalizat, roz și violet,
exact cum făcea bunică-mea în copilărie.

Poezia asta mă face iar să plâng și trebuie să am grijă la potopul de lacrimi, la ce dezastre mai produce Madame Dezastru. Ce dor mi-e de pauze, de ziua de duminică, de ceșcuța de cafea de când eram puștoaică, cea micuță ca un degetar, ciobită, cu rozete roșii cu gri metalizat, roz și violet și de cafeluța servită la pat, cum îmi aducea bunică-mea în copilărie! Și ce sete mi-e! Cred că mi-au luat gura și gâtul foc, odată cu stomacul, iar ficatul și inima mă strâng ca-ntr-o gheară de vultur (aoleu, e puiul de v... aici). Mi-așa sete că mi-aș bea și propriile lacrimi din ocean, chit că mai mult îmi ațâță setea.

Și mi-e și atât de foame și dor de tine, Promy, încât îmi vine să te devorez eu acum, poate îmi păcălesc astfel dorul și foamea, chit că osciorul rămas din tine, iubire, nu-mi ajunge nici pe-o măsea. Vreau să te savurez ca pe cartofii pai, subțiri și crocanți, ca la Paris (totul de vis), aperitiv la șnițelul cu portocale, pe care mi-i făcea mătușă-mea, Nana, în copilărie și pentru care ascultam și celebrele ei predici ore

la rând. Așa da dispariție delicioasă, sper că apreciezi diferența, tu ești capabil să o faci:

Fantezii tanatice

Înainte vroiam să mor împușcată la o revoluție
sau la o fabrică de brânzici,
strângând brânzicile moi și pufoase în brațe,
îngropată în ele
pentru totdeauna.

Tu, iubire, vroiai să mori de cancer de la sex oral
și să ai o înmormântare frumoasă
la care să-ți plângă toate nevestele și amantele (nu prea multe),
să fie o mare de flori albastre de cactus și multe lumânări,
muzică și dans ca la Zorba (și ca la noi, dansul dezastrelor)
și manele cathartice în versuri albe.

Dar eu mi-am pierdut visele de moarte și înmormântare
când am văzut atâția (refugiați, din lagăre / închisori, oameni ai străzii etc.)
care n-au nici o groapă comună.
Iar noi înșine am fost devorați de ură și din ură.

Am ajuns să fim invidioși pe cartofii prăjiți,
consumați de plăcere,
(Alex, băiatul nostru, e campion la cartofi prăjiți
și a crescut cu cartofi prăjiți).
Ce moarte delicioasă!

Acum nu vreau decât să ne mâncăm unul pe altul, iubire,
și să te savurez
ca pe cartofii pai, crocanți, de la Paris,
aperitiv la șnițelul cu portocale,
pe care mi-i făcea mătușă-mea, Nana, în copilărie
(pentru asta suportam și predicile ei interminabile).

Poftă bună!

Of, de ce ne gândim atâta la moarte (fie ea și una delicioasă, în acest caz), și nu la viață, chit că nu prea am avut niciuna: supraviețuirea (în agonie, când nu poți nici să mori, nici să trăiești) nu e viață, nici viața de zombie (mort în descompunere) nu e viață, iar cele mai fericite clipe din viața lui Promy până de curând fuseseră leșinurile, după cum declara chiar el! Dar uneori ți se pare că-i bună și viața de zombie la ceva. Încerci să te convingi că poate e doar o etapă (din care poți ieși odată ce începi eforturile de reumanizare) sau că își are și ea rostul ei (ca-n ”Pădurea fără Rost” din ”Oblio”, unde toate lucrurile aparent fără sens au, de fapt, sens) ori ca bolovanul lui Sisif la Camus.

Însă, bizar, când ne ducem la biserică, nu aprindem lumânări la morți, nici pentru noi, nici pentru alții (încă vii sub aspect biologic), ci la vii. E un lucru pe care nu-l pot explica, așa procedăm pur și simplu. Mai mult, am învățat să sorbim cu nesaț respirația celuilalt, cât de slabă și gâfâită ori cu întreruperi neliniștitoare:

Baloane de săpun

Înainte percepeam întreaga lume
de zombie și fantome:
politicieni-fantomă,
ONU (O,NU) și consiliu de INsecuritate (”united nothings”)-fantomă,
moderatori și prezentatori TV-fantomă,
școli, profesori, studenți și diplome-fantomă,
firme-fantomă,
șefi-fantomă,
țări-fantomă
și războaie-fantomă... cu victime reale,
pagube colaterale, desigur.
Eram și eu un zombie și o fantomă
într-o mlaștină puturoasă,
colcăind de broaște râioase cu burka,
capre cu pantofi de firmă,
porci cu diplome,
rinoceri cu i-Phone,
șobolani cu conturi în paradisuri fiscale,
papagali cu BMW decapotabil.

Acum, văd lumea vie:
simt aburul respirației copiilor
când suflă baloane de săpun.
Ori aburul respirației mele
când îmi șterg ochelarii.
Ori aburul respirației tale, iubire,
oricât de slabă, uneori gâfâitoare,
alteori cu întreruperi neliniștitoare.

Să ne înălțăm
și dansăm și noi

ca niște baloane de săpun
suflate de copii,
acum,
în aerul cald și luminos,
vibrând de curcubee.

Când o să-ți mai sorb vreodată respirația, iubire? Ai răbdare, Madame Dezastru nu durează mai mult ca atunci când trebuie să-l aștepți pe Godot, să aștepți americanii (ca bunicii noștri la instalarea comunismului), să stai la o coadă comunistă, să primești numărul de dosar de la Parchet (în dosărelul facultății-fantomă, de pildă), să votezi în diaspora în 2014 sau să-ți iei bilet la telecabina din Bușteni către Babele. Uau, urcarea a durat 3 ore și 10 minute, iar coborârea 4 ore și 5 minute. Am petrecut în platou doar câteva minute. Biletul îl păstrez la colecție ca pe o poză de-a românilor la coada de la vot din diaspora din 2014, cu senzația că am reușit să votez în diaspora.

Desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, am pierdut atunci trenul de întoarcere la care luasem bilet (logic, nu?), însă am avut noroc că ultimul tren de seară spre București avea întârziere, altminteri petreceam noaptea în gară. Bună și întârzierea la ceva! La întoarcerea în Gara de Nord, taximetriștii nu au vrut să mă ia cu aparatul pornit și nici să-mi dea bon, ceea ce mie mi s-a părut inacceptabil (aveam senzația că mă murdăresc iar de căcatul din fuckultatea particulară-fantomă). Prețul demnității a fost următorul: o stație de metrou și una de autobuz parcurse noaptea, pe jos (bine că am găsit ultimul metrou spre Dristor, apoi am ajuns în Titan... inclusiv titanul Prometeu). Arză-v-ar focul schimbării, poate vă iluminați!

Ah, focul sacru... unde ești, iubirea mea, Promy? De data asta, nu mă mai pot opri și mă pufnește plânsul. Înainte să produc un nou potop, puiul de vultur vine la mine:

– Bună! Cum te cheamă? Pot să te ajut cu ceva?

De îndată ce mi se adresează astfel, cresc, mă încălzesc și mă înroșesc la față. Mă dau însă la distanță, strângându-mi spasmodic mâna în dreptul ficatului, tremurând de groază. Termină, ești paranoică, e doar un copil (la fel ca mine care am doi ani și zece luni și, în curând, datorită bolii Huntington voi regresa la stadiul de bebeluș, adică voi recupera inocența), poate chiar te ajută cu ceva. Încercând să păstrez distanța, îi explic că am nevoie de un telefon mobil ca să dau un SMS acasă, altfel ai mei fac infarct sau mă omoară ei pe mine.

Imediat, puiul de vultur îmi împrumută telefonul său și mă ajută să trimit SMS acasă. Și dă și el un mesaj de pe Whatsapp. Yeah, yeah, am câștigat, vorba lui Geoană când credea că a câștigat alegerile. Iar eu, altădată exasperată de SMS-uri, înțelegându-le și scriindu-le tot mai greu din cauza bolii Huntington, suprasaturată de ele (maică-mea m-a tot alimentat cu ele, e mare scriitoare... de SMS-uri), mă bucur ca niciodată de un simplu SMS.

Cum să-l plătesc? N-am niciun ban, am plecat practic cu chiloții în vine. Bine că-i aveam și pe ei (dottore El-Gol). Să mă caut prin ei, poate găsesc acolo ascunse niște decorații rare retrase generalului disident retrogradat (Piotr Petrovici Niciporuk) ca în cartea Ludmilei Ulițkaia, ”Imago”? Sau altă comoară. Nu, voi proceda altcumva. Mă apropii de puiul de vultur și îl răsplătesc cu o îmbrățișare titanică și cu un sărut de vampir, de-al fetei lui Dracula. Așa devine el însuși vampir, iar conexiunea între noi se întărește. În sfârșit, nu mai mi-e frică.

Cap. 4. Nevoia de (Ferestre-)curcubeu, în sfârșit, satisfăcută, în ciuda Zidurilor

Nu mai mi-e frică... deocamdată (și e valabil exclusiv pentru puiul ăsta de vultur, pentru restul nu). Tocmai atunci trece în fugă un alt personaj pe care nu l-aș îmbrățișa și nici nu i-aș da un sărut de vampir orice ar fi, după ce m-a abandonat de atâtea ori: iepurașul alb american de la ONU, cu costum Armani, badge de aur, fără ceasul Rolex (sustras de rus... *davai ceas, davai palton*). Și, chiar dacă eu aș accepta să-l îmbrățișez și să-l sărut ca un vampir (în speranța că va deveni vampir și ne vom înțelege mai bine), mi-e teamă că mă va respinge el oricum. Se teme de fiii și fiicele lui Dracula.

Nu, data asta, nu, ciudat, vine el singur spre mine, foarte agitat, bodogănind în continuu: ”Nu înțeleg. Unde am pierdut ceasul Rolex? Ce-or să spună colegii? O să sară în sus de bucurie sau o să-i doară în cur. Iar șefițul o să mă pupe-n bot și o să-mi taie din salariu, poate chiar o să mă dea afară dacă mă prezint fără el. După ce că am întârziat atât! Și așa îmi trebuie dacă nu sunt atent”. Nu pot să cred, și-a întrerupt jocul Pokemon de pe telefonul mobil (pentru prima oară de când sunt aici!) și se îndreaptă către mine (nu fuge de mine / de lângă mine). Când ajunge în fața mea, mi se adresează direct (pentru întâia dată!), totuși fără să se uite la mine:

– Fă, proasto, vampiruțo, du-te imediat înăuntru, în casă și adu-mi un alt ceas Rolex, spune el pe un ton teatral,

superior, aruncându-mi cheile casei. L-aș fi rugat pe colegul rus să caute și să-mi aducă, dar nu-l văd prin preajmă. Doar nu vrei să apelez la curierul Cargus sau la Chronos din România ca să-mi ajungă cu întârziere, pe te miri unde, la figurantul și vitezomanul de Pegas ori la șmecherul ăla de curier al zeilor, Hermes, care-l va ciordi pentru el.

Când îi aud numele lui Hermes, mă micșorez, mă fac neagră ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment, apoi îngheț. Îmi vine să vomit, mă trec frisoane și mă ia cu leșin: mă văd deja în lanțuri, pe Elbrus, împreună cu Promy, amândoi cu pironul în piept, ficatul sfâșiat de vultur și înecați în balele acide ale lui Hermes, mâna dreaptă a lui Știi Tu Cine... Zeus. Haide trage, Adriane! Stai, nu trage, Adriane! Trebuie să mă gândesc la altceva ca să mă dezgheț și să-mi înving fobia de Hermes și de execuția pe Elbrus: la insula Pink de pe Gliese pe care o zărisem prin ușiță, unde am făcut prima oară dragoste cu Promy și poate vom mai face dragoste... cât de curând. *ASAP, I'm doing my best*. Asta mă încălzește, mă face albă la loc și mă ajută să cresc aproape de dimensiunile obișnuite.

Apoi încerc să-mi aduc aminte ce a zis iepurașul american și bombăn și eu: ia, uite, s-a găsit cine să-mi dea ordin, iepurașul alb-fantomă de pe Titanicul de la ONU. După ce m-a ignorat cu desăvârșire până acum. După noi, potopul... nu de lacrimi, ci de jocuri pe telefon, badge-uri de aur, costume Armani și ceasuri Rolex. Strict pentru noi, ăștia de pe Titanicul scufundat... Figurant și iresponsabil ca politicienii ăștia de la noi din România.

La noi în România, după ce, în sfârșit, oprisem proiectul Roșia Montana în urma protestelor din 2013, acum (în toamna lui 2017) guvernul vrea să facă blat cu Gabriel Resources (să renunțe la arbitraj și să ofere pe tavă Roșia

Montană companiei Gabriel Resources) și să retragă dosarul trimis la UNESCO pentru recunoașterea Roșiei Montana ca zonă protejată natural. Uluitor, premierul Tudose reduce Roșia Montana la ”gropițe” și ”râme” (nu mai poți să sapi nici după râme acolo, în opinia lui). Atunci eu empatizez cu râmele care vor să doarmă netulburate la Roșia Montana, fără să facă gropițe și să scormonească Tudose după ele. Ia nu mai scormoniți după râme de aur la Roșia Montana cu atâta cianURĂ!

Și nici în sufletul meu (la fel de netulburat ca al unei râme, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, la fel de liniștit ca al lui Hrușcă intonând ”leru-i ler” și vara în Vamă)! Și acum, colac peste pupăză (colac de salvare pentru râme poate), iepurașul ăsta mă ia de curierul Chronos sau H...h...hermes? Să-i țin o predică de Nana? Să-mi scot colții de vampir? Îi mai am? Da. Deocamdată. Și pe ce ton îmi vorbește! Însă cred că o să-mi calc pe orgoliu și o să mă duc unde m-a trimis. Acolo, în casă, poate găsesc wi-fi, telefon (pentru apeluri și SMS-uri, chat pe Facebook, mailuri), mâncare și apă. Mă voi servi direct, în timp ce, chipurile, caut ceasul Rolex. La întoarcere, o să-i spun cine i l-a luat de fapt.

Așadar, îmi fac curaj, intru în casă și urc la etaj. Acolo mă așteaptă o cameră elegantă, cu tablouri cubiste pe pereți, lustră de cristal (cu cristale Swarovski), pat imens, somptuos, acoperit cu o cuvertură matlasată de un galben imperial (îmi vine să mă arunc acolo și să dorm), plante strelizzia (cu aspectul unei păsări exotice cu penajul deschis în evantai, viu colorat, de unde și denumirea de „pasărea paradisului” sub care este cunoscută această floare) și două veioze în forma acestor flori, de o parte și de alta a patului. După căutări îndelungate (lupte seculare care au durat minim jumătate de

oră), găsesc în cele din urmă ceasul Rolex dorit pe măsuța de cristal de lângă fereastra împodobită, de asemenea, cu plante strelizzia.

Tot acolo, descopăr mici tartine cu icre negre și fructe de mare, pe care le înfulec cât ai clipi, chiar dacă mă dor stomacul și ficatul și risc să le vomit. Beau apoi o sticlă de apă plată și suc bio de rodie (de care consum și acasă), îmi ardeau gâtul și gura de sete. Acceptabile meniul și băutura, mi-e dor numai de cafelușele servite la pat (de bunică-mea când eram mică, apoi de mine însămi) și de ceșcuța mea de cafea din copilărie, cea în care beau eu cafeaua (prima - cofeinizată, după aceea cafea decofeinizată până seara, de regulă fără lapte și îndulcitori, dar uneori cu lapte și sirop de arțar), rămasă acasă:

Ceșcuța de cafea

Uneori, când sunt vremuri grele,
e bine să bei o ceșcuță de cafea
din cea mai drăguță ceașcă,
spunea părintele Boca.

Pentru mine cea mai drăguță ceașcă
e cea din copilărie,
una micuță ca un degetar,
ciobită,
cu rozete roșii cu gri metalizat, roz și violet.

Rozete-curcubeu din astea
desenam când eram mică,
cu cretă pe asfalt,

împreună cu buna mea prietenă.
Erau așa de frumoase
că oamenii nu îndrăzneau să calce peste ele,
iar ploaia nu se îndura să le șteargă.

Chiar acum se deschide din rozetă
un curcubeu.
Păşesc pe el,
cu respirația tăiată,
încet, cu venerație,
deși nu știu unde mă duce și ce va urma.

Ce n-aș da să se deschidă și acum un curcubeu din rozetele ceșcuței de cafea sau din Ferestrele-vitralii de la Sainte-Chapelle! Să mai aștept un pic. Nu durează mai mult decât atunci când trebuie să-l aștepți pe Godot, să aștepți americanii (la instalarea comunismului), să primești un număr de dosar de la Parchet, să votezi în diaspora în 2014, să stai la o coadă comunistă sau la telecabina din Bușteni. Când o să învăț să am răbdare ca titanii? Sau, pur și simplu, renunț la nevoia de curcubeu. Cât de figurantă pot fi să am nevoie de curcubeu! Până una-alta, curcubeul mai așteaptă un pic, trec la satisfacerea altor trebuințe, cum ar fi cele de a merge la toaletă sau de a dormi în patul atât de îmbietor. Deci, mă duc la toaleta foarte curată și sofisticată, unde mă tot împiedic, alunec, cad și nu reușesc să apăs butoanele potrivite, iar după aceea mă îndrept spre pat.

Deodată, cu ochii roșii și cârpiți de somn, îmi aduc aminte, de cel mai important lucru: să iau legătura cu cineva de acasă. Am trimis un SMS cu ajutorul puiului de vultur, dar nu e suficient, trebuie să văd și răspunsurile lor, apoi să le scriu pe ale mele. Atunci, mă apuc să caut un telefon sau

un laptop cu wi-fi. iPhone-ul cu Pokemon instalat a rămas afară, la iepuraș, dar e imposibil să fie singurul telefon mobil din casă. Și laptopuri și tablete ar trebui să fie cât mai multe. Chiar în dormitorul de sus, e un laptop, pe măsuța de lângă fereastră, nu știu cum nu l-am observat mai înainte. Îl deschid, intru pe Facebook, deloggez iepurașul și mă loggez pe mine. O avalanșă deja de mesaje de la maică-mea și de la Promy: ”Ce faci? Unde ești?” de 84 de ori de la maică-mea și numai 68 de la Promy.

Știți că detest întrebările astea foarte enervante (adresate și de mine frecvent, recunosc): ”ce faci? Ești bine? De ce nu răspunzi? Unde ești? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Pe unde și cu cine umbli?” De ce mă monitorizează iar? Parcă ar fi Big Brotheri. O să divorțez, îmi dau demisia în semn de protest și mă sinucid. Și nici n-am depus declarația de consum, nici n-am plătit facturile. Hm, dar ei fac monitorizarea din (prea multă) dragoste și nu din ură ca Big Brotherii reali (mă rog, ură față de noi, iubire față de putere). Și au de ce să fie îngrijorați. Gândurile astea mă fac să mă înduioșez și să plâng. Tastez câteva cuvinte și eu, cu ochii lipiți și încețoșați și mâinile înțepenite și dureroase, simțind că mă electrocutează fiecare tastă: la întrebarea ”ce faci?” - ”bine”, la întrebarea ”unde ești?” – nimic. Adaug apoi două cuvinte: ”te iubesc”. O limbuță să ne lingem rănile, să le curățăm și să le alinăm:

O limbuță să ne lingem rănile

Dovadă ce mult iubește pastilele,
guru Guru,
mâța noastră,

nu vrea să ia niciuna
și râcâie foliile de aluminiu de pe medicamentele mele,
scoate pilulele,
joacă fotbal cu ele,
mă driblează (ce să fac, nu mă pricep la fotbal),
se duce într-un colț strategic din holocătărie
și apoi aruncă mingiuța în tăvița ei cu nisip, printre rărăței.
Gol!

Spre deosebire de ea,
motanul Pesi (Piersicuță),
bolnav de ficat,
se dădea în vânt după pastile.
Lua și câte zece pilule odată
și apoi ne mulțumea,
lingându-ne din cap până-n picioare.
O limbuță aspră și lipicioasă,
să ne lingem rănile,
să le curățăm
și să le alinăm.

Apoi, după ce Pesi a devenit îngeraș cu mustăți și codiță,
am continuat să-i simt
limbuța aspră și lipicioasă
și am învățat de la el să ofer și eu
o limbuță pentru a ne linge rănile.
Și să vă zic ceva:
chiar acum mă linge pe picior,
deși i-am spus să ia loc în brațe
și, desigur, nu mă ascultă.

De îndată ce scriu aceste cuvinte (”sunt bine” și ”vă iubesc”), mă înroșesc, mă încălzesc și cresc halucinant, astfel încât nu mai încap în cameră și trebuie să scot un braț pe fereastră și un picior prin horn. Am rămas blocată din nou și în niciun caz nu ar trebui să plâng, că iar vine potopul de lacrimi. ONU! Obama! Șefu’-fantomă! Mă ajută și pe mine cineva? Dați-mi măcar un Sedatif PC, chit că n-are niciun efect calmant, gestul contează! Aoleu, iar îi chem, nu m-am mai învățat minte odată? Iepurașul ăsta alb primitor și săritor e chiar de la ONU.

Ah, m-am săturat de zăpăceala asta, când o să se termine odată? Am impresia că niciodată, deși mă încăpățânez să caut drumul spre casă (și drumul spre mine – să nu uit, să-mi repet că sunt Madame Dezastru, dottore El-Gol, Don Quijote castrat și fără vise, pornită spre Titan... inclusiv Titanul Prometeu). Sunt fiica lui Dracula și am colți de vampir (mi i-am verificat încă o dată, nu i-am pierdut). Sunt o nebună, nebuna din lună, care a fost blestemată (sau binecuvântată?) să o ia pe calea rătăcirii (ca dervișii rătăcitori – Shams din Tabriz) și care aleargă năucă, în lumea largă, cu picioroange din raze de lună, râcâind și sfărâmând Ziduri (din ”*The Wall*” – Pink Floyd):

Nebuna din lună

Din ochii orbi și goi
săgetez raze de lună.
Străpung cu ele scoarța copacilor,
mă înfig în ea
cu colți ca de vampir
și mă cațăr așa
prin copacii din pădurea de argint.

Mă întreb: oare de ce mă chinuiesc astfel
să traversez pădurea de argint?
Nu puteam trece altfel?
Păi, am uitat parola de trecere.
Sau poate nu era niciuna
sau parola era ”am uitat parola”
sau ar trebui, pur și simplu, să dau șpagă.
O rază de lună măcar.

Ce-i asta? Altă întrebare? Alte întrebări?
N-are a-face.
Am obosit.
E târziu.
Îmi răsucesc un pic razele de lună
și trag cu ele
în miez de noapte,
prelung,
clopotele bisericii.

Mai bine așa în loc să strig.
Și ce anume?
Nu-mi mai iese nimic articulat,
nici o șoaptă duioasă,
nici un urlet cutremurător,
ci numai un geamăt anemic și inform
ca un schelălăit de fiară.
Sunt un animăluț ieftin și absurd,
nazist, comunist și jihadist,
catastrofă de vampir mutant,
maimuță posedată,
câine turbat,

șobolan râios
și șarpe cu ochelari,
un animăluț simpatic pe care l-ați lăsa
la grătar în curte sau pe canapea la televizor.
Vă mulțumesc pentru ospitalitate.
Și voi sunteți la fel.

Zâmbesc.
I'm happy, zicea Droopy,
când zâmbea
cu rânjetul ăla larg,
tras cu lăbuțele până în colțurile obrajilor,
pe fața placidă.
Așadar, fericită că am tras clopotele
cu tot cu un ultim zâmbet de scenă,
îmi pregătesc picioroange din raze de lună
și încerc să fac parkour de pe blocuri.
Însă, de frică să nu le dărâm,
ca într-un joc de domino,
fug cu picioroangele mele din raze de lună
în noaptea adâncă,
pe câmp,
în pustiu.

Ce bine ar fi să fug (mă rog, vreau să spun să mă refugiez) și de aici, din casa asta blestemată, cu picioroangele mele din raze de lună undeva în câmp sau în pădure, deși probabil sunt cam mari și atrag atenția! Deocamdată, e încă soare afară. Ce n-aș da să ies și eu afară și să fac o plimbare, să mă rătăcesc chiar un pic, cu sau fără picioroangele din raze de lună!

Între timp, rămas afară fără ceas, iepurașul spumegă de furie și răcnește:

– Vampiruțo, vino imediat cu ceasul! Ce-ai făcut? L-ai furat? L-ai vândut? Ai fugit cu el?

Vai de mine, nu l-am luat eu, jur pe ce am mai sfânt (pe Maretti cu măsline, pe Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, pe bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), pe rulouri cu crenvurști și caşcaval, pe uleiul de cocos, pe democrație, pe constituție și pe Promy însuși). La auzul vorbelor lui încep să mă înnegresc și să scad, dar nu suficient – brațul imens încă îmi atârnă pe geam, iar piciorul îmi iese prin horn. Cum accesul în casă e stopat de dimensiunile mele gigantice și iepurașul nu reușește cu niciun chip să intre pe ușă, acesta amenință, turbat de mânie:

– Adu ceasul imediat! Să știi că, dacă ai blocat intrarea și nu pot intra pe ușă, intru pe fereastră.

Când vede brațul uriaș spânzurând de fereastră, mai întâi se freacă la ochi, apoi rămâne înmărmurit. Îl caută pe Pet grădinarul să vadă despre ce e vorba. În grădină, iepurașul alunecă într-un răsad de iarbă... canabis, marijuana. Cade, apoi se ridică, împleticindu-se și-l strigă pe Pet, grădinarul. Acesta zace amețit între răsaduri. Când îl aude pe iepuraș chemându-l, vine încet, clătinându-se și se oprește lângă el. Acesta îi spune pe tonul lui arogant, fără să se uite la el:

– Pet, zi-mi ce vezi la fereastră.

– Un braț uriaș, domnule, răspunde Pet cu glas tremurător.

– Cum să fie un braț atât de mare, ai înnebunit, boule?

– E mare, dar e un braț, domnule.

– În tot cazul, n-are ce căuta acolo. Să-l dai jos imediat.

– Știți, domnule, mi-e cam frică, domnule!

– Du-te imediat, boule!

Pet grădinarul face câțiva pași înainte spre mine (și brațul meu spânzurat), apoi se prăbușește printre răsaduri și rămâne așa. Nicio șansă să mai avanseze un singur pas și să se apropie mai mult de mine! Brațul meu e și el, în continuare, prins în fereastră, scuturat din când în când de spasme teribile, foarte dureroase, ce cutremură clădirea. Ah, apropo de ferestre, ar fi trebuit să fie Ferestrele în Ziduri, ferestrele-vitralii de la Sainte-Chapelle, cu curcubeele împăcării lui Dumnezeu cu lumea (și ale împăcării noastre cu lumea), dar par a fi altfel de ferestre – închise, pietrificate, transformate în Ziduri (”*The Wall*”) care mă sufocă și mă strâng. Și, sincer, aș vrea să plec de aici și să ajung la fereastra următoare:

La fereastra următoare

Cu aripile șiroind de sânge,
clătinându-se,
fluturele zboară încet
spre o fereastră.

Se așază pe pervaz,
iar proprietarul îi spune:
ce vrei să demonstrezi?
E doar vopsea pe aripile tale,
și încă una ieftină.
E numai un show
și încă unul prost.
Am văzut altele mult mai tari.
Șterge-o!

La următoarea fereastră,
stăpânul casei îi zice:
Ce cauți aici?
Ești bolnav,
uite cum șiroiești de sânge!
O să-mi dai toate bolile și mie.
O să iau SIDA, cancer, ciumă și holeră de la tine.
Valea!

La a treia fereastră,
proprietarul îi spune:
pleacă de aici,
sângele tău curge peste tot
și-mi face mizerie.
Ești, oricum, un gunoi,
un vierme și un șobolan împuțit,
un bandit, un dușman al poporului,
un trădător și un terorist.
Așa-ți trebuie.
Și nu ar trebui să vorbesc cu tine.
Cară-te!

A patra fereastră e închisă.
Fluturele privește în jur rătăcit,
cu ochi mari și triști.
Și totuși, pleacă încet,
în zbor,
spre fereastra următoare.

Să mai rezist un pic până la fereastra următoare sau să-l rog pe Bombo să mă împuște? Tocmai atunci, iepurașul

împreună cu șopârla Bill aduc două scări și le pun una peste alta. La îndemnul șefului iepuraș, Bill încearcă să urce pe scară, dar alunecă și cade cu o trosnitură puternică. Iepurașul curajos apelează din nou la Bill, cerându-i să se suie prin coș de această dată. Mă străduiesc să-mi retrag un pic piciorul din horn ca să-i fac loc lui Bill. Aud apoi o lighioană micuță cățărându-se prin horn. Dau și eu un semn, lovesc ușor cu piciorul (vorba vine ușor, Bill zboară cât colo și se prăvălește la pământ). Lumea îl înconjoară, agitându-se și țipând:

– Ţineţi-i capul!

– Niţel rachiu!

– Vezi să nu se-nece!

– Ce s-a întâmplat, băiatule? Ce-ai păţit? Spune-ne tot!

– Zău, nici eu nu prea ştiu, dragii mei, bolborosește Bill. Nu, nu-mi mai daţi, acuma mă simt mai bine, dar sunt prea năucit ca să vă pot povesti. Tot ce ştiu e că… nu ştiu ce naiba s-a repezit la mine, prin horn şi mi-a pocnit un bobârnac de-am zburat ca o rachetă.

– Da, zău, Bill, chiar c-ai zburat! întăriră ceilalţi.

– Trebuie să dăm foc casei! se auzi glasul iepuraşului.

Când aud asta, mă fac iar neagră ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment și încep să scad. Sunt iar cât un degețel. Ce bine! Sper că reușesc să mă strecor afară înainte să dea foc casei sau să vină cu țărușul și cu usturoiul după mine. Ura, am izbutit să ies, nu pot să cred, intrasem din nou în panică și cerșeam să mă împuște Bombo. Fug disperată (ei, câțiva metri, cât pot eu fugi și, de fapt, nu fug... mă refugiez) până ajung într-o pădure deasă unde încerc să mă adăpostesc pentru o vreme. Ce pot să mai zic? *Barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză.*

Dar dacă mă rătăcesc prin pădure cum făceam cu tata pe scurtăturile lui, în copilărie? Mi-e frică. Încerc să țin drumul cât mai strict, fără să mă abat de la el. Însă, în pădure, remarc la un moment dat pe cărare un cățeluș creț și drăgălaș, tuns cu manșete și anchior, cu ochii mari și umezi care seamănă cu canișul meu pitic, alb, Charlie, cățelul meu de când eram mică. Îl mângâi, ne împrietenim și începem să ne jucăm: îi arunc un bețigaș (greu, eu sunt doar un pic mai mare decât un bețigaș), iar el vine și mi-l aduce înapoi.

Apoi, mă urc la el în spinare și alergăm amândoi cântând și schelălăind de bucurie, îndepărtându-ne de drum și rătăcindu-ne fascinați pe scurtăturile lui tata, în lumina cu reflexii de curcubeu a apusului de soare, ca cea cernută prin vitraliile de la Sainte-Chapelle. Nevoia de curcubeu, în sfârșit, satisfăcută, în ciuda Zidurilor! Acum, cerul pare atât de aproape:

Când cerul e atât de aproape

Cu lanțurile de la picioare, zbor.
Nu pot să stau liniștit
când cerul e atât de aproape.

Cu scaunul de la birou, zbor.
Nu pot să stau liniștit
când cerul e atât de aproape.

Cu patul de spital, zbor.
Nu pot să stau liniștit
când cerul e atât de aproape.

Cu scaunul pe rotile, zbor.
Nu pot să stau liniștit
când cerul e atât de aproape.

Cu scriul din mormânt, zbor.
Nu pot să stau liniștit
când cerul e atât de aproape.

Să ne rătăcim fericiți și fără griji, fie și pentru câteva minute, dar să nu care cumva să ne întâlnim pe drum cu vreo vacă într-o poieniță, Doamne ferește! Poate a văzut și cățelul ăsta una urinând apocaliptic și e și el adorator al vacilor ca Charlie: dacă o apucă pe una nevoile și o să ne oprim atunci acolo, în transă, în luminiș, o să fim luați de potopul de pișat și nu mai avem scăpare.

Cap. 5. Dulcea ispită de a deveni OM FRUMOS (din-tr-o broască râioasă!), cu ajutorul unui guru-omiduță, guru Puric

Dulce rătăcire și dulce exil pe scurtăturile de curcubeu ale lui tata! Bine că nu ne-am rătăcit și n-am mai fost exilați pe Elbrus ori într-o închisoare siriană, chinezească sau coreeană ori în Transnistria (lagărul fascist), la canal, la Periprava (lagărul comunist din anii '50), apoi la sfârșitul epocii de aur ceaușiste în lagărul naționalist comunist, cum a pățit familia scriitorului evreu Norman Manea (abandonați pe cruce, mai exact urmați la început, în Transnistria, incredibil, cu riscul vieții, doar de nebuna de fetiță creștină orfană, Maria, crescută de familia Manea). Evreii aceștia lăsați singuri pe cruce nu au simțit în primul rând adversitatea interioară a evreilor ca Mihail Sebastian, ci adversitatea exterioară (inițial fascistă, apoi naționalistă în vremea epocii de aur comuniste, ce cooptase oroarea nazistă).

După zeci de ani de indecizie, când mizeria, teroarea și oroarea au depășit în balanță farmecul locurilor și iubirea pentru ele, iar himera scrisului (limbii) ca mijloc de expresie și supraviețuire s-a dezintegrat (neputând să învingă coșmarul totalitar cum făcea puterea imaginației în filmul "Brazil" al lui Terry Gilliam, mai exact, Sam din "Brazil" era ucis fizic de sistemul totalitar, dar rămânea viu și victorios în spirit, prin puterea imaginației, chiar în timpul torturilor până la moarte), scriitorul a căutat o scăpare (una

năucă, pe moment, fără să știe unde o apucă) pe scărița de incendiu din casa în flăcări.

O astfel de ieșire (plus evadarea în imaginație care să sfideze legile infernului și să le învingă... și astfel să reușesc ce am zis, *stay human... and alive,* să rămânem umani și în viață – viață, nu supraviețuire, nici stare de zombie sau fantomă) caut și eu, numai că eu una îmi doresc să mă întorc în România, în cartier, în Titan... și în Titanul Prometeu. Până atunci mă simt cumva captivă, cu aripile și vocea frânte, izbindu-mă de muchia tăcerii:

Muchia tăcerii

Am fost o pasăre albă,
aveam sferele mele în care zburam.
Dar cineva m-a prins și m-a închis într-un cub.
M-am zbătut,
dar zbuciumul meu nu s-a auzit.
Am strigat,
dar strigătul meu s-a întors, izbindu-se de pereți.
Treptat am obosit să mă zbat...
Nu mai puteam vedea decât
întunericul greu al nimicului...
Pierdută-n beznă, mă târam
și mă izbeam orbecăind
de muchia tăcerii.

ONU! Obama! Șefu'-fantomă! Veniți odată și dați-mi măcar un Sedatif PC! Ah, iar îi chem din reflex, se pare că nu m-am învățat minte. Dar poate că personajul de alături mă va ajuta să sparg muchia tăcerii și să găsesc o ieșire... spre

intrarea în Titan. E vorba de o omiduță, un domn omidă îmbrăcat simplu, cu o cămașă neagră, cocoțat pe o ciupercă tricoloră, ținând între picioruțe un microfon și vorbind altor ciuperci cu același aspect.

Ah, am fobie de omizi, toată lumea știe. Mă fac albă la față și mă scurg de pe cățel jos, pe pământul moale. Bine că sunt prea mică pentru ca cineva să observe. Hm, iar încep cu figurile, am fost și eu, la rândul meu, o sărmană omiduță, transformată astfel de Atena, pe punctul de a fi storcită în fața lui Promy. Înainte să mă sperii prea mult, să mă uit mai bine să văd cine e, ce vrea și cum mă poate ajuta această omiduță. Incredibil, guru Puric! Să mă împuște Bombo! Stai, nu trage Adriane!

– Cine ești dumneata? mă întreabă zâmbind, pe un ton ușor histrionic, întrerupându-și discursul către ciuperci și îndreptând microfonul spre mine.

Cu asta m-a terminat, ce să-i răspund, în afară de *barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiozăă,* e o întrebare tâmpită din seria ”ce faci? Ești bine? Unde ești? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Pe unde și cu cine umbli?”. Oricum, n-am știut niciodată ce animale, legume, zombie, fantome, monștri, coșmaruri, catastrofe, dezastre, diavoli, dușmani ai poporului, teroriști, trădători, vampiri și mutanți suntem.

În ce mă privește, mi-am admis numai identitatea de Madame Dezastru, dottore El-Gol și Don Quijote castrat și fără vise (mereu redescoperită și confirmată). Dar mai bine nu-i spun asemenea aiureli. Ce o să înțeleagă? Și mă mai și plâng de neînțelegere! Întotdeauna am fost victima neînțelegerii și am suferit de asta. Așa-mi trebuie dacă spun

numai trăsnăi. Fac eforturi să mă adun și rostesc cu greu, cu glas înăbușit, tremurând ușor:

– Nu prea știu cine sunt, recunosc. Dar dvs. știți cine sunteți?

– Da, eu sunt un om frumos, spune omida foarte hotărâtă, rânjind larg.

Nu înțeleg nici atât. Omida e om? Și încă unul frumos? Rămân blocată, dar guru-Puric, omiduța, reia cu aplomb:

– Eu știu și cine ești tu și ce ai putea să devii. Ești o broască râioasă acum, însă ai putea să devii un prinț sau o prințesă. Un OM FRUMOS. Exact ca mine.

Uau, m-a lămurit complet. Mai am puțin și intru ucenic la guru ăsta. Nu, cred că mai bine ascult sfatul șoarecelui legat de orice guru de pe pământ (mai puțin de guru Guru, mâța noastră). Să mă gândesc totuși un pic înainte să dau un răspuns. Stau o vreme în tăcere, cumpănind, încercând să înțeleg și să iau o decizie, apoi mă adresez omidei, de data asta pe un ton mai relaxat (deși rămân tânăr și neliniștit, pe culmile disperării, nu tânăr și liniștit ca Hrușcă):

– Știți, e o mare onoare pentru mine ce-mi propuneți, numai că nu cred că sunt pregătită pentru asta și nu aș face față. În plus, de când am venit aici, s-au întâmplat tot felul de lucruri: mă micșorez sau cresc alarmant, îmi schimb culoarea, îngheț sau mă topesc de căldură, mă transform într-o grămadă de chestii bizare etc. Îmi puteți clarifica ce se întâmplă, ca un mare guru ce sunteți? Sincer, eu îmi doresc să mă întorc acasă, în Titan, la mine în cartier și în Titanul Prometeu. Mă puteți ajuta?

– De ce te reduci la instincte și lucruri mărunte, broscuțo, în loc să te comporți ca o prințesă? Omida ar fi bine să spargă coconul și să se preschimbe în om frumos, nu-i așa? Dar, pentru asta, nu ar trebui să se gândească la lucruri

precum dimensiunile. Crezi cumva că mărimea contează? Nu, nu mărimea contează, ci înălțimea spiritului. Cel mai clar exemplu sunt eu. Și te invit și pe tine să-mi urmezi exemplul, ca ucenic și ca prietenă, că, uite, ne-am împrietenit deja. Ce este, în fond, prietenia, dacă nu acel minunat privilegiu al sufletului în care adevărul se poate odihni?

Ce vorbește omida asta, guru Puric? Să-i țin și eu o predică de Nana? Bune și predicile de Nana la ceva! S-a obișnuit cu o lume de zombie și fantome cu măști de smiling faces (fețe surâzătoare cu zâmbetele despicate pe chipuri de bombele-butoi (aruncate de elicopterele din Siria) și cusute apoi de trupele Berkut cu sula de cizmărie, cum procedau la protestele Euromaidan din Ucraina ca să închidă gura manifestanților), unde îți ridici masca doar în fața unui prieten, pe restul îi scutești de portretul lui Dorian Gray, să nu facă infarct cumva. Eu una merg fără mască pe stradă, și nu pentru că am o față umană (nu am așa ceva de multe ori și șochez lumea). Dar *amicus Plato sed magis amica veritas*. Pentru mine adevărul e înainte de toate, deși e și el o noțiune mistică, ce depinde mai curând de credințe și nu de rațiune.

– Sunt obișnuită să-mi storc din mine, în public, și ce nu am, să-mi mănânc și coaiele de Don Quijote castrat și fără vise, să curgă tot din mine până nu mai are ce ca la un dottore El-Gol autentic ce sunt, gol, în lanțuri pe Elbrus, răspund cu un oarecare năduf. Să-mi vărs sângele și să scriu cu el. Și nu rămâne nimic altceva decât o urmă în zăpadă:

O urmă în zăpadă

Am zburat
cu aripile șiroind de sânge
și nimeni nu m-a observat,

nici măcar când sângele meu
curgea pe anvelopele lor de la autoturisme,
pe pervazul ferestrelor lor,
în bagaje,
în pantofii
sau pălăriile lor.

Acum zac împietrită
într-un sicriu de gheață
și singura mărturie
a zborului meu însângerat
e o urmă în zăpadă.

(Îmi) smulg adevărul dureros și incomod, etern răvășitor, dezgropat precum cadavrul fostului dictator comunist din filmul ”Căința” (al regizorului georgian Abuladze), scos din pământ de fata supraviețuitoare a represiunii sistemului, rămasă orfană după ce îi fuseseră arestați și uciși părinții (pentru că încercaseră să apere o biserică, un monument istoric amenințat de efectuarea unor experimente în noul laborator instalat acolo). Ce rost are o stradă care nu duce la o biserică? Așa se spunea la sfârșitul filmului. Hm, la noi sunt poate prea multe biserici, sunt și sate unde întâlnești mai multe biserici decât locuitori.

Ridicându-și unul dintre picioruțele stângi și așezându-și mai bine microfonul, după o pauză de câteva minute, guru-omidă răspunde:

– Știi ce vreau? Și cred că și tu. Vreau biserici, dar nu orice biserici, ci unele la care să vină binecuvântați oameni frumoși, plini de dragoste pentru Dumnezeu și neamul românesc, oameni capabili să tacă și să se reculeagă, nu toți urâții din mlaștina puturoasă, colcăind de zombie și fantome,

broaşte râioase cu burka / chador, capre cu pantofi de firmă, porci cu diplome, rinoceri cu i-Phone, şobolani cu conturi în paradisuri fiscale, papagali cu BMW decapotabil. Toţi urâţii ăştia îmi fac scârbă. Cred că eşti de acord. De fapt, şi tu eşti o urâtă, o broască râioasă, hm, însă, poate mai e o şansă să te preschimbi în prinţ sau prinţesă dacă mă asculţi pe mine. Mare noroc pentru tine că ai dat peste un aşa guru ca mine. Important e: pe ce punem accentul? Pe ce pui dumneata accentul? De ce să fim într-un jogging alimentar de dimineaţa până seara? Să nu te mire că eşti atunci obeză! De unde fuga asta, atletismul ăsta consumerist? Omul liber nu funcţionează pe instincte. Omul liber nu se reduce la consum. Ştii, eu am crescut simplu, doar cu cartofi prăjiţi, aşa ca mulţi copii din România. Uite, şi Piere Bourdieu vorbeşte despre omul modern, caracterizat de: "fast foods, fast thinkers, fast lovers". Omul frumos nu mai este la modă. La modă este omul util, la modă este omul eficient. Cu zeghe de cod de bare de-al unui produs. Dar ne facem timp de Dumnezeu ori îl alungăm din timpul nostru? Numai oamenii fără Dumnezeu se simt singuri. Uite ce ajungi fără Dumnezeu, în societatea asta de consum:

Fără aplauze, fără ID, fără mail

Mi-e frig.

Mi s-a zbârlit părul de pe mâinile şi picioarele neepilate,

corpul mi s-a curbat curios,

privesc la nesfârşit podeaua nemăturată, covoarele neaspirate şi gresia necurăţată cu mopul.

Părul meu e un ghemotoc ţepos şi încâlcit ca firele mopului.

Sunt un croasant mucegăit, obez, colcăind de E-uri,
expirat de mult,
care nu mai știe să-și treacă în CV nici data nașterii, nici aroma,
care și-a uitat adresa... chiar și pe cea din mail,
fără educație, fără ocupație,
fără nume.
Cineva a vrut să mă arunce la gunoi, dar a renunțat.
I-a fost scârbă să pună mâna pe mine.
Un câine vagabond mă adulmecă,
dar trece mai departe.
Tânjesc după o atingere...
O atingere delicată ca ploaia de frunze a toamnei.
Frunzele alunecă mereu atât de ușor,
se sting atât de discret, atât de frumos,
în noaptea dulce cu miros de vreascuri arse, de vin fiert și ciocolată caldă.
Nimeni nu o să-mi aprindă nicio lumânare
nici măcar una parfumată... cu aromă de merișor și scorțișoară.
Nimeni nu mă va mai aplauda niciodată.
Cu mâinile unsuroase și murdare
îmi sfâșii carnea putredă și-mi smulg inima.
Grăsimea și sângele îmi picură pe mâini încet,
plouă,
stropi de grăsime, burți zgâlțâite la nesfârșit pe youtube - o reclamă la produse de slăbit,
tremur de silă.
Inima mea bate incorent și zmucit, în ritm de dubstep,
o alternanță de scârțâieli și pârțuri.
O mănânc
crudă

ca talibanii.
”*My precious*”!
Era totuși o inimă de ciocolată
pe care o puteai cumpăra la promoție
și da cadou de Valentine’s Day.
E frig,
știu că e frig,
dar nu mai simt nimic.

– Nu, nu sunt obeză, am 45 de kile, ă, adică aveam când eram la înălțimea mea, vorbesc pe un ton ușor ezitant, aruncându-i o privire de cățeluș. Și Promy... Titanul Prometeu are numai 70 la doi metri ai lui. Și a avut și 30-40 când era pe Elbrus ori în Tartar. Acum nu cred că am mai multe kile ca dvs. Deci am greutatea ideală, s-ar spune, m-am spiritualizat măcar sub acest aspect. Și Alex, băiatul nostru, a crescut simplu, sănătos și românește, hrănindu-se aproape exclusiv cu cartofi prăjiți. Ba chiar și băiatul doctoriței (pediatrul lui Alex) s-a dezvoltat bine, atingând doi metri ca Promy, consumând tot cartofi prăjiți. Vedeți, și dvs. v-au priit: ați crescut, altfel n-ați fi devenit așa un guru. Ah, mare noroc că am dat peste așa un guru ca dvs., sper să-mi arătați cum ajung în Titan, în cartier și în Titanul Prometeu. Și, să știți, eu am aceeași părere ca dvs. despre mlaștina asta urâtă și am ales scrisul din motive *est-etice*, de căutare a adevărului, de recuperare a memoriei, de eliberare, purificare și de a da dreptul la poveste celor care au avut doar drept la dezastru. Scrisul mă ajută să descopăr și să transmit frumosul din noi. Titanul Prometeu e cel mai frumos pentru mine, singurul dezastru și coșmar în care vreau să rămân blocată pentru totdeauna, spun înduioșată, cu lacrimi în ochi. Mă ajutați să mă întorc în Titan?

Își mai așază un pic microfonul, apoi răspunde pe un ton pedagogic, privindu-mă drept în ochi simultan cu o anumită înțelegere și condescendență:

– Știi ce, broscuțo, cultura nu mântuie. Cel mult, amână. Specia nu are prieten, ci concurent! Iar specia culturală, oricât de rafinată ar fi, n-are nimic de a face cu spiritul creştin. Intelectualii din România sunt oamenii cărţilor, nu sunt oamenii duhului. Omul frumos este paznic al ordinii morale creştine. Omul frumos din România este acela care, cu discreţie, respinge toate încercările de schilodire a sufletului care vin asupra neamului nostru. Vezi doar, urâtul transfigurat a distrus sufletul neamului. Am înfrumuseţat ceea ce nu se poate înfrumuseța: hidosul. Uită-te la mlaștina puturoasă, colcăind de zombie și fantome, broaște râioase cu burka / chador, capre cu pantofi de firmă, porci cu diplome, rinoceri cu i-Phone, șobolani cu conturi în paradisuri fiscale, papagali cu BMW decapotabil. Uită-te la tine, deși tu poate mai ai o șansă, ultima șansă, ascultând și urmând un guru ca mine. Nu avem voie să fim spectatori la ceea ce ni se întâmplă.

Face o nouă pauză, bea o gură de apă, își freacă picioruşele de sus, își așază din nou microfonul, apoi spune pe un ton sigur (și destul de convingător):

– Să-ți spun ce am pățit eu: dacă priveşti România prin ochii lui Sancho Panza, un ţăran plin de vitalitate, cu simţul realităţii, vezi un ghetou neocomunist, fără perspectivă politică, fără viitor, trăind o confuzie şi o improvizaţie totală. Un destin aproape tragic. Dacă priveşti prin ochii lui Don Quijote, vezi o ţară cu o taină imensă, capabilă să dăruiască şi celorlalţi. Depinde prin ce ochi o priveşti. El s-a îndrăgostit de Dulcineea nu din văzute, ci din auzite. Eu, la fel, m-am îndrăgostit de România, nu din văzute, pentru că

îţi vine să te sinucizi dacă ieşi acum pe stradă, ci din ce-am citit şi din ce mi-au povestit alţii despre ea. În esenţă, România este frumoasă, dar chipul îi este acoperit de murdărie.

Vai de mine, e clar, dragostea sa pentru România nu e ceva real, fondat pe experienţe concrete, ci e un produs al ficţiunii ca iubirea pentru Dulcineea la Don Quijote. Dimpotrivă, eu iubesc România pe baza unor experienţe reale, directe şi recunosc că România mi-a oferit atât paradisul (raiul din Vama Veche, Piaţa Universităţii cu protestele ei, strada magică Theodor Aman din liceu, blocurile mele vechi comuniste, dulci şi mizerabile, cu cicatricele şi rănile linse şi alinate un pic prin faţadele revopsite şi termopanele proaspăt instalate etc.), cât şi infernul (sistemul). Îmi pare rău, aş fi vrut să fie ceva real, autentic şi pentru guru-omidă, dar pare a fi numai elixirul îmbătător al ficţiunii. Înainte să apuc să comentez ceva, guru omidă revine el în discuţie, pe tonul lui elocvent:

– Omul frumos tinde spre desăvârşire. Dacă nu poate vorbi împotriva urâtului, tace, dar în tăcerea lui e un refuz hristic a tot ceea ce înseamnă urât. Dovadă a tăcerii stau toate cărţile şi discursurile mele. Poţi comanda o carte chiar acum. Ţi-o dau cu autograf. Şi, mai bine, rămâi aici cu mine. Ai o şansă să devii şi tu un OM FRUMOS, o prinţesă dintr-o broască râioasă, cu ajutorul unui guru ca mine.

Cred că e clar. *Barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză*. Nu am bani pentru carte, am plecat cu chiloţii în vine. Şi nu-l pot răsplăti cu un sărut de vampir ca pe puiul de vultur care m-a lăsat să dau SMS: e deja vampir. Dar mai am oare colţii de vampir? Nu i-oi fi pierdut cumva? Verific şi mă conving că mai sunt în posesia mea.

Apoi mă întreb pentru ultima oară dacă vreau să fiu om frumos-omidă, mic la stat și mare în sfat. Nu, nu vreau să devin, renunț la această șansă incredibilă, refuz ucenicia la guru-omidă, prefer să rămân broască râioasă, Madame Dezastru, dottore el-Gol și Don Quijote castrat și fără vise. Așadar, îmi iau la revedere de la unicul și inegalabilul, autenticul și originalul guru Puric și îmi continui drumul spre Titan, mă rog, mai exact, rătăcirea, deocamdată.

Ca un făcut, tocmai atunci, guru-Omidă se apucă să fredoneze: ”La margine de Bucureşti” (”La margine de Bucureşti / pe strada mea umbrită de doi tei / cu un covrigar / şi-n colţ, c-un grătar / de mititei, / acolo-aş vrea să stai şi tu. / Acolo, -n margine de Bucureşti, / cât dragostea mea, / şi tu, tot aşa / să mă iubeşti...”). Îmi lungesc gâtul să văd și să aud mai bine. Cântecul mă face iar să cresc spectaculos (odată cu mine și gâtul), să mă înroșesc și să mă încălzesc pe punctul de a mă topi. Ochii îmi șiroiesc de lacrimi de emoție (să am grijă să nu mai produc vreun potop). Mi-e dor de blocurile mele din Titan, de Titanul Prometeu și-mi aduc aminte și că n-am depus declarația de consum, nici n-am plătit facturile.

Deodată, gâtul meu lung se înfige în crengile unui copac:

– Șarpe! Șarpe! Șarpe cu ochelari! Dă-te jos imediat din cuibul meu, bestie! țipă un porumbel disperat.

– Nu sunt șarpe, protestez cu jumătate de gură.

Ba da, îmi aduc aminte, și, din păcate, nu sunt numai șarpe cu ochelari și cu clopoței, ci și nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, căţea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruță, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca

Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist și o mutantă. Încep să mă înnegresc ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment și să descresc, dar nu suficient.

– Ba da, ești un șarpe mizerabil. Nu mai pot scăpa de voi, mi-ați nenorocit viața, bestii ce sunteți! se tânguiește șarpele. Nu știu ce să mai fac, am încercat toate trucurile și toate ascunzătorile. Am construit cuibul în cel mai înalt copac. Nu am închis ochii de trei săptămâni, stau mereu la pândă. Ca și când nu aș avea pe cap și clocitul ouălor, mai trebuie să am grijă și de cuib, iar voi îl prădați mereu, ticăloșilor! Hoață! Ești un șarpe cu ochelari. Mai rea și mai hoață ca politicienii din România.

La aceste vorbe, mă înnegresc și scad și mai mult, dar gâtul rămâne, în continuare, lung și unduitor ca un șarpe:

– Nu eu ți-am furat ouăle, deși te înțeleg că mă suspectezi, bâigui foarte încurcată, simțindu-mă îngrozitor. N-am cum să-ți demonstrez, dar așa e. Jur pe ce am mai sfânt, pe Maretti cu măsline, pe Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, pe bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), pe rulouri cu crenvurști și caşcaval, pe uleiul de cocos, pe democrație, pe constituție și pe Promy însuși... Titanul Prometeu, dacă vrei.

– Ba da, tu mi-ai furat ouăle și vrei să le iei și pe restul. Blestemat să fii tu, șarpe cu ochelari, să te mănânce și pe tine câinii și vulturii!

Bun blestem pentru mine ăsta cu mâncatul de câini și de vulturi... câinii vagabonzi bucureșteni, respectiv vulturii lui Știi Tu Cine... Zeus pe Elbrus. Mă fac șarpe cu ochelari, neagră, mică și paralizez de oroare. Văd negru în fața ochilor

(negru ca mine, de altfel), mă înec, mă strâng inima, ficatul și stomacul și-mi vine să vomit. Din fericire, îmi scade și gâtul, odată cu înălțimea. Acum n-am mai mult de douăzeci de centimetri, numai bine să mă strecor prin ușița căsuței de un metru douăzeci din față, din luminiș și să explorez un pic acolo (poate mă va ajuta cineva cu ceva... fie și cu noi blesteme). De când aștept unul de dormit! Sau să mă transforme în pisică! Și să-l blesteme și pe Promy astfel! Bune și blestemele la ceva, logic, nu?

Între timp, cu gândul la Promy, voi savura eterna primăvară de aici, din pădure:

Extaz

O ramură de liliac
exaltă parfumul erotic, amețitor
al primăverii...
Halucinant potop de violet
revărsându-se în cascade
de petale...
De emoție,
sărut cerul violet al liliacului
și devin cer străveziu,
devin aer de primăvară...
Acum
aștept ca,
însetat de miresme,
să vii
și
să mă respiri.

Îngropați în petale

Un zarzăr alb ne-a troienit.
Suntem uimiți
cât de albi am ajuns.
Nu vreau să scutur petalele.
Vreau să rămânem așa,
la nesfârșit,
îmbrățișați
și îngropați în ele.

Cap. 6. Zâmbetul pisicuței de Cheshire străpunge Zidul de piper al rățoiului Donald Trump, ridicat pentru a calma protestatarii, imigranții, musulmanii, homosexualii, femeile, negrii și latino

Savoarea pădurii și a iubirii mă ajută să mă simt mai bine și să recuperez forma umană. Blestemați să fim Promy și cu mine să fim pisici și să dormim, iar cine trebuie să se trezească să se trezească! România, trezește-te! Olimpule, trezește-te! Pământule, trezește-te! Arză-v-ar focul sacru al lui Promy pe toți până vă iluminați! Din păcate, nu am timp să dorm, trebuie să încerc să intru în căsuța din față ca să mai trimit un SMS acasă, altfel maică-mea și Promy fac infarct. Și nici nu am depus declarația de consum, nici n-am plătit facturile. Să mă împuște Bombo! Stai, nu trage Adriane! Dați-mi măcar un Sedatif PC!

Ah, trebuie să ajung acasă cât de repede, nu-mi permit să irosesc timpul. Mai târziu e prea târziu, vorba lui Promy, nu e vremea de cafelușe servite la pat, nici de zăcut în pat sau dormit. Așadar, mă apropii încet, dar destul de hotărâtă de căsuță. Acolo, la intrare, un lacheu-pește, îmbrăcat elegant, la costum, ciocăne la ușă rar, cu mișcări largi și bătăi sonore. Îi deschide un lacheu-broască, tot la costum, cu o perucă blondă ciufulită. Mă dau mai în față ca să observ ce se întâmplă. Lacheul-pește scoate o scrisoare pe care o înmânează lacheului-broască.

– O invitație pentru duce, rățoiul Donald Trump, din partea regelui de cupă Ibrahim, mărețul și gloriosul,

autenticul și originalul, unicul și inegalabilul calif al Statului Islamic, la partida de fotbal cu capete de duminică.

Lacheul-pește dă scrisoarea de invitație lacheului-broască și apoi pleacă. Lacheul-broască rămâne afară, lângă ușă, uitându-se în gol. Atunci mă apropii și eu și-mi fac curaj să bat la ușă:

– Degeaba baţi, îmi spune senin lacheul, şi asta din două motive: în primul rând, fiindcă eu mă găsesc de aceeaşi parte a uşii ca şi dumneata, în al doilea rând, deoarece cei dinăuntru fac atâta gălăgie, încât nu te pot auzi.

– Atunci vă rog să-mi spuneţi cum aş putea să intru? întreb eu, cu glas tremurător.

– Ar mai avea rost să baţi, răspunde lacheul-broască, uitându-se în continuare în gol (nu la mine), dacă ar fi uşa asta între noi. De pildă, dacă ai fi dumneata înăuntru, se putea să baţi şi eu aş putea să-ţi deschid, înţelegi?

Da, m-a lămurit buștean. Ce să mai zic? Barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiază. Însă nu pot să mă dau bătută, trebuie să insist pentru a avea acces în casă, a trimite SMS acasă și a încerca să aflu informații despre cum mă pot întoarce în Titan, inclusiv în Titanul Prometeu:

– Cum să fac să intru? repet, cu glasul întretăiat, înăbușindu-mă și tremurând de nervi.

– Eu o să stau aici până mâine, răspunde calm lacheul-broască.

Exact în acel moment o farfurie (OZN poate sau un fragment din el) zboară spre noi, dar, din fericire, nu ne atinge pe niciunul dintre noi.

– Sau poate până poimâine, continuă lacheul-broască netulburat, holbându-se și mai departe în gol.

– Păi atunci cum să intru? întreb din nou, ceva mai tare de data asta.

– Păi, chiar trebuie să intri? zice lacheul. Asta e prima problemă pe care o avem de lămurit, înţelegi dumneata?

Trebuie să intru? De ce trebuie să intru? Iar o întrebare tâmpită din seria ”ce faci? Eşti bine? Unde eşti? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit? Pe unde şi cu cine umbli?”. Barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiozã. Dacă-i explic, mi-e că nu mă lasă nici atât să intru. Mai bine vorbesc cu stăpânul casei. Tac, dar lacheul-broască completează, liniştit ca Hruşcă intonând colinde şi ”leru-i ler” vara în Vamă (ce-l invidiez!):

– Eu o să stau aici fără-ntrerupere.

– Şi eu ce-o să fac? întreb disperată.

– Faci ce pofteşti, îmi răspunde lacheul, începând să fluiere.

Degeaba vorbesc cu el, e ca şi când soliciţi ajutor la ONU, Obama sau alţi şefi-fantomă, nu o să obţin nimic. Poate că asta e strategia lui să te aducă pe culmile disperării (nu eram deja?) sau e doar un dobitoc de la care nu trebuie să ceri nimic. Să-i ţin o predică de Nana? Cred că nu are rost. Trebuie, aşadar, să mă descurc pe cont propriu. Îmi adun ultima brumă de putere, apăs clanţa (care parcă mă curentează), deschid singură uşa (o performanţă pentru mine!) şi intru în casă. Uşa se deschide spre o bucătărie plină de fum, mirosind puternic a piper, unde e o gălăgie de nedescris. Aici, bucătăreasa amestecă într-un ceaun mare de supă, agitându-se şi ţipând, în timp ce ducele stă aşezat pe un scăunel, legănând un bebeluş.

Mă rog, vorba vine legănând. Îl smuceşte şi-l pocneşte tot timpul. Copilul zbiară şi plânge zgomotos, cu sughiţuri.

Lângă scăunel, la picioarele ducelui, stă o bestie mare, neagră, cu ochii fosforescenți, imposibil de confundat fie și de un bolnav de Huntington: câinele din Baskerville. Îngheț când îl văd în ciuda căldurii sufocante din bucătărie. Ducele își suflă nervos, din când în când, bretonul galben-pai, lung și zbârlit care îi acoperă fața. O, Doamne, nu se poate: rățoiul Donald Trump! Abia acum realizez despre cine e vorba, deși lacheul-pește care adusese invitația la meciul de fotbal cu capete îl numise astfel. Dar e prea târziu să fac cale întoarsă.

– Porcule! urlă ducele la copil. Ești un bulangiu, o curvă proastă, un imigrant terorist și trădător, un porc de musulman, un câine de latino, un șobolan de negru, un monstru de vampir și un fiu de-al lui Dracula. De fapt, ești mai rău și mai hoț ca fiii și fiicele lui Dracula. Toți bulangiii, muierile, imigranții, musulmanii, latino și negri să se ducă în pula mea! Și tu! Uite, câinele din Baskerville e mai cuminte ca tine și ca toți nespălații ăștia. Pe el până la urmă l-am adoptat, la cererea Ivankăi. Dar bestii din astea de bulangii, muieri, imigranți, musulmani, latino și negri nu o să adopt niciodată. Dimpotrivă, o să ridic un Zid de piper (și de spray cu piper) contra lor! Și contra ta! Chiar acum, porcule!

Da, Zidul de piper pare unul autentic, îl simt și eu în acest moment, mă sufocă. De altfel, toată lumea strănută, inclusiv ducele. Și curg toate apele pe noi de căldură și de nervi. În ce mă privește, rămân retrasă într-un colț, bucuroasă că nu m-au băgat în seamă până acum. Bună idee căci, din când în când, bucătăreasa aruncă cu cratițe, tăvi și farfurii cu care rățoiul Donald Trump e atât de obișnuit că nu se ferește (nici măcar copilul). Ba parcă se expun exprés. Însă, la un moment dat, remarcând o farfurie ce zboară și trece chiar pe lângă obrăjorii aprinși și ochii umflați de plâns

ai copilului, pe punctul de a-l lovi, intervin, fără să mă pot abține:

– Aveți grijă de copil!

– Ce te bagi tu? Ce-ți pasă ție? răspunde rățoiul Donald, fără să se uite la mine.

Ah, eterna întrebare: ce te bagi tu? Ce-ți pasă ție? Ce te interesează pe tine? Ce vrei? Ce mai vrei? Vrei cumva o nouă condamnare pe Elbrus pentru fapte bune și opere subversive, ă, adică pentru că ai violat Leviathani, ai distrus pământul și planeta Krypton a lui Superman? Și cine e de vină? Tu, numai tu și nimeni altcineva. Însă nu pot sta indiferentă, sunt o floare de cactus albastră, cam jumulită ce-i drept, cu doi țepi și două petale, mereu sângerând, șiroind de sângele meu și al celorlalți:

Sânge de cactus albastru

Ce culoare are sângele de cactus albastru?
Verde ca al celorlalte plante?
Albastru ca petalele?
Violet ca nervurile din frunze?
Galben ca polenul?
Nu, surprinzător,
e roșu,
roșu aprins,
ca sângele oamenilor.
Când cineva suferă,
cactusul albastru sângerează.
Oamenii nu.

Acum, chiar în camera lui,
unde e așezat la pervaz,
un copil stă în colț
și plânge.
Are fața tumefiată,
ochii vineți, umflați de plâns,
buza spartă
și părul năclăit de sânge.
Sângele cactusului albastru se scurge
până la el în colț.
Fără să știe de ce, copilul îl gustă.
Bizar, are gust de cremă de vanilie.

Mergând pe dâra de cremă de vanilie,
copilul ajunge la pervaz,
unde e cactusul albastru.
Uluit, descoperă că țepii au devenit bețe de înghețată,
iar petalele – de ciocolată.
Copilul ia un țep în formă de băț de înghețată,
cu cremă de vanilie din sângele cactusului albastru
și crustă de ciocolată din petalele sale.
Mușcă din înghețată
și zâmbește
printre lacrimi.

– Aveți grijă la copil! repet. Fiți atent!

– Ce-ți pasă ție? A, ia uite cine era, observă el, Vampi, Fata lui Dracula, șarpe cu clopoței (și cu ochelari), nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, cățea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, golancă, ciumpalacă,

bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist și o mutantă. Cine s-a găsit să se bage în seamă!

Îndată ce spune aceste cuvinte, mă fac neagră ca Michael Jackson după operația de schimbare de pigment, mă transform în toate lucrurile menționate și descresc pe punctul de a mă evapora. Din fericire, se aude atunci Ceaikovski, Simfonia a șasea în si minor și redevin albă (mă rog, roșie ca focul sacru al lui Promy), mă înalț aproape de tavan și-mi recuperez forma umană.

– Vă rog să fiți atent cu copilul! Și să terminați cu isteria asta anti. Anti-refugiați, anti-gay, anti-femei, anti-musulmani, anti-latino. Este ceva la care să fiți pro?

– Pro piper. Și Ziduri de piper.

Asta da, sunt de acord, simt pe pielea mea chiar acum. Râde zgomotos, își suflă bretonul spălăcit, lung și ciufulit, apoi reia:

– Și Țara lui Dracula vrea să se debaraseze de viermii de imigranți sirieni și irakieni (pescuiți recent din Marea Neagră) trimițându-i în țările de origine.

Da, asta mă face mă înnegresc și să scad din nou, din fericire nu prea mult de data asta, ajungând cam la înălțimea rățoiului Donald. Dar strâng din dinți, îmi mușc buzele și mă străduiesc să reacționez:

– România nu a procedat tocmai corect. Nici dvs. din punctul meu de vedere. Eu aș vrea să renunțați la Zidurile de piper. Apoi, să aveți o poziție mai fermă în legătură cu atentatele de extremă dreapta din Charlottesville (Virginia): luni ați zis că e de vină extrema dreaptă, marți că nu s-a întâmplat nimic, miercuri că responsabilitatea e împărțită.

Cine e de vină? Eterna întrebare. Ne-am născut în lanțuri, din spuma balelor, nu a valurilor, vinovați și condamnați ca-n Kafka la nesfârșit... vinovați și condamnați pentru fapte bune și opere subversive. Faptele bune și operele subversive continuă să fie condamnate, iar cele rele premiate sau ignorate. Și iepurașii de la ONU, plutind pe Titanicul lor-fantomă, se uită și nu văd: fie sunt mangă de mărețele și glorioasele lor realizări, fie captivi în jocul Pokemon de pe telefonul mobil. A, și mai am ceva de adăugat: nu mai cereți datele personale ale celor 1,3 milioane de utilizatori ai site-ului anti dvs. Ce faceți cu ele? Vreți să le dați regelui de cupă, califul Ibrahim al Statului Islamic pentru a-i decapita?

– Pe-ăștia cu site-ul (și, de fapt, pe toți care protestează împotriva mea) îi voi da regelui de cupă de la Statul Islamic să-i decapiteze. Altminteri mă va decapita el pe mine. Dacă nu ajunge Zidul de piper să-i calmăm.

Din fericire, Zidul de piper nu e suficient să-i calmeze pe toți protestatarii. Deodată, conștientizez ceva ce mă face să mă întunec (și mai mult) la față. În timp ce noi vorbim, copiii-refugiați așteaptă următorul Big Mac pe fundul Mediteranei și zâmbesc pentru poză spunând ”cheese”(asta după ce au dat ultima bucățică de cașcaval pe un bilet pe un vas-fantomă):

Poftă de Big Mac

Dacă stai cuminte
și nu mă superi,
o să-ți iau un smartphone cu Pokemon instalat și un Big Mac
la sosire,
mi-a spus tati.

Apoi, barca s-a răsturnat
și ne-am scufundat.
Însă, când am ajuns pe fundul Mediteranei,
părul meu s-a transformat în mătase verde de alge,
scheletul – într-unul de coral orange,
iar ochii au devenit două perle.

Acum stau liniștit
pe fundul Mediteranei
și aștept
ce mi-a promis tati.
Și, gândindu-mă la Big Mac,
salivez de poftă.

Caşcaval

Când eram mică, puteam rezista ore în șir
predicilor mătușă-mii, Nana,
pentru o bucățică de caşcaval,
de care nu vedeai la telejurnal,
nici în magazinele din epoca de aur,
unde erau rafturile goale,
iar vânzătoarele ciufute și urâcioase
mormăiau printre dinți ”n-avem”,
orice întrebai.

Încă mă dau în vânt după caşcaval,
chiar dacă îmi intră în cont și în farfurie mai greu
(și are prea multe grăsimi, nu e dietetic).

Iar cea mai frumoasă fantezie de moarte și înmormântare a mea
era să mor împușcată
(de un terorist / jihadist)
la o fabrică de brânzici,
strângând brânzicile pufoase și aromate în mâinile lipicioase,
complet îngropată în brânzici.

Această fantezie mi s-a părut o fiță și o sfidare
când am văzut câți refugiați se scufundă în Mediterana,
după ce au dat ultima bucățică de cașcaval de-al lor
pe un bilet de drum.
Însă, bizar, pe fundul Meditaranei,
când își fac selfie
ori când vine la ei un delfin-fotoreporter,
zâmbesc pentru poză,
spunând ”cheese”.

Rățoiul Donald se uită la mine (cu scârbă), apoi la cățel (cu aerul că mai are un pic și îl asmute pe câinele din Baskerville asupra mea, dacă nu-mi ajunge Zidul de piper) și în cele din urmă la copil, bombănind către el: ”Porcule!”. Copilul continuă să țipe și să plângă zgomotos, în timp ce rățoiul Donald îl ceartă și-l lovește, iar bucătăreasa răcnește și aruncă cu cratițe, tăvi și farfurii. Zidul de piper devine mai dens și mai înțepător, aproape irespirabil. La un moment dat, rățoiul Donald se ridică, anunțând solemn că trebuie să se pregătească pentru meciul de fotbal cu capete la care a fost invitat de înălțimea sa, califul Ibrahim al Statului Islamic. În ultima clipă, exact înainte să cadă și să se izbească de podea, prind copilul, aruncat de rățoiul Donald și, fiind convinsă că

avem amândoi nevoie urgent de o gură de aer, fug cu el afară din casă, în pădure.

O gură de aer! Blestemate să fie Zidurile de piper! Dar eu ce am? Nu se poate! Iar mă sufoc? Păi nu eram deja un zombie? Ce nevoie mai am de aer? Și totuși, cred că am nevoie, iar copilul ăsta de la mine din brațe încă și mai mult ca mine. Inspir adânc aerul proaspăt din pădure, îmbătată de mireasma de brad și închizând ochii de plăcere. Când îi redeschid, observ că sărmanului copilaș de la mine din brațe i-a crescut un rât: s-a transformat într-un purceluș de lapte, drăgălaș. Dacă faci mereu pe cineva porc, devine porc. Deodată, purcelușul îmi sare din brațe și fuge în pădure. Nu pot să mă țin după el, să-l prind și, oricum, am dubii că în casa rățoiului Donald e mai acasă decât în pădure.

Deodată, îmi aduc aminte că nu știu dacă mai am colții de vampir. Nu mi-a zis rățoiul Donald vampiruță și Fata lui Dracula? Păi ce, asta e o dovadă? Verific și mă conving că-i mai am. Această descoperire, dublată de auzirea melodiei ”Creep” (Radiohead), mă bucură atât că mă fac albă, cresc și revin la înălțimea normală. Tocmai atunci, observ într-un copac o pisică de Cheshire, sfrijită, mai mult oase, zâmbind larg și arătându-și toți dinții (mă rog, mai sunt unii lipsă, dar, cert, surâde). Și nu știu, am mai văzut undeva ochișorii ăștia scânteietori, negri, migdalați, cu cristalinul de un galben luminos... hepatic. Poate știe ea cum să procedez mai departe, pisicile știu mai bine (dovadă guru Guru a noastră, guru în toate). De ce nu sunt și eu o pisică? Ce n-aș da să fiu blestemată să mă preschimb într-o pisică și eu! Până una-alta, îmi iau inima în dinți și întreb:

– Pisicuță de Cheshire, știi cumva pe ce drum să o iau ca să ajung în Titan, inclusiv în Titanul Prometeu?

– Vei ajunge în Titan... dacă o să mergi suficient, îmi răspunde imediat pe un ton încurajator. Te voi însoți chiar eu. Prin părțile astea sunt tot felul de nebuni, cum ar fi Pălărierul și Iepurele de Martie. Dar, de fapt, n-are a face, aici toți sunt nebuni. Toți suntem nebuni, și eu, și tu. Și n-am văzut niciodată pe cineva care să nu fie nebun.

Asta cu ”suntem toți nebuni” o știam de mult, ba eu am fost declarată oficial nebună (la fel ca Promy) și mi-am asumat această etichetă cu mândrie revoluționară și elan muncitoresc. Nu m-a făcut nebună acum câteva minute însuși rățoiul Donald, un nebun mai mare ca mine? Înainte să apuc să-i confirm, pisicuța de Cheshire sare din copac și vine lângă mine, torcând și frecându-se de picioarele mele. Corpul ei e în acest moment lângă mine, însă zâmbetul continuă să rămână sus, în copac, sfidând logica (dar aici toți suntem nebuni). Apoi, pisicuța își recuperează zâmbetul din copac și pornește la drum cu mine spre Pălărier și Iepurele de Martie.

Mergem câteva minute pe cărare (ținând drumul strict, fără scurtături de data asta) până ajungem la o casă cu hogeacuri în formă de urechi și acoperiș tapițat cu blană de iepure (casa Iepurelui de Martie). În fața casei, pisicuța îmi face semn să ne oprim pentru câteva clipe. Se mai freacă o dată de picioarele mele, apoi se așază pe spate. Ce face pisica asta? Are chef de joacă tocmai acum când mă grăbesc să dau un SMS acasă și să mă întorc în Titan, inclusiv în Titanul Prometeu? Îi fac totuși pe plac și intru în joc, scărpinând-o pe burtică.

În timp ce ea toarce mulțumită, remarc ceva: o, Doamne, are o cicatrice la piept și una la ficat, exact ca Promy – urma pironului din piept și cea a ciocului bestiei de vultur de la ficat. Simt că fac infarct. Dați-mi un Sedatif PC! Am zis eu

că mi se par cunoscuți ochișorii negri, migdalați, cu cristalinul de un galben luminos hepatic. Nu am nevoie de confirmare, ceva din adâncul sufletului meu îmi spune că e el. Îl strâng în brațe (într-o îmbrățișare titanică, să-l fac praf... de stele) și izbucnesc în plâns de emoție și de fericire:

– Ce faci, mă, nebunule? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Cum ai ajuns pisică de Cheshire? Și de ce nu ai venit să mă ajuți? Ai fost arestat iar pentru fapte bune și opere subversive? îl iau la rost, cu multă dragoste.

– Ce faci tu, Madame Dezastru? Ce s-a-ntâmplat? Ce-ai pățit? Ești bine? De ce nu răspunzi? Știu că te stresez cu întrebările astea, și pe mine mă deranjează, dar nu mă pot opri, la fel ca tine. Vai de mine, cum să mai fiu arestat pentru fapte bune și opere subversive în Olimp sau în România? La noi în România și în Olimp, tocmai ne lăudam cu bruma de libertate și democrație. Da, în Olimp, e ceva libertate și democrație (am vrea să fie și în alte părți), s-au făcut progrese, simplul fapt că există memorial al holocaustului (construit în semn de ispășire de fostul călău al regimului, inclusiv al meu, Hefaistos... totodată nepot, discipol, coleg și prieten), fie și cu bucățele de organe de-ale noastre, contează.

– Cum ai ajuns pisică, Promy?

– Simplu, Ile, m-a blestemat Atena să mă preschimb în pisică și m-a trimis să te ajut pe tine, îmi răspunde Promy vesel. Vrea să-și spele păcatele față de tine – să se revanșeze pentru momentul în care a încercat să te storcească, din gelozie, în fața mea. De data asta, nu mai mă plâng de blestem ori că-mi strică cineva imaginea, mi-am dorit mereu să fiu blestemat să mă transform într-o pisică, la fel ca tine. Și ce imagine aveam eu? Nu știu nici eu ce animal, legumă, zombie, fantomă, vampir, tata lui Dracula și al lui Soros,

mutant, catastrofă, dezastru, gunoi, terorist, trădător și dușmanul poporului și zeilor sunt.

– Acum sper că vrei să fii personaj, nu te mai deranjează. Și savurezi blestemul de a fi pisică. Vreau și eu! izbucnesc eu.

– Da, acum aștept și să fiu blestemat să dorm (împreună cu tine) ca marele povestitor Rashid Khalifa din romanul ”Luka și focul” al lui Salman Rushdie, blestemat de Mene (Meneceu, titanul Menetius), frate-miu, să doarmă și să nu se mai trezească (visând numai vise frumoase, nu coșmaruri absolut reale ca ale noastre... coșmarul politicii și al istoriei), se entuziasmează Promy. Așa da blestem! Pentru noi ar fi o binecuvântare, nu un blestem. Păcat doar că, în realitate, Mene habar n-are de blesteme de-astea de dormit, a putrezit săracu’ în Tartar din adolescență până la revoluția noastră de acum patru ani jumate. Dar cine știe? Poate l-a blestemat pe Salman Rushdie și să piardă premiul Nobel pentru literatură în fața lui Bob Dylan.

– Iubire, cred că ți s-a urcat la cap că ai drepturi sau eu te-am răsfățat prea mult... spălându-ți cu lacrimile mele și lingându-ți cicatricele și rănile (comune). Să-ți citesc declarația drepturilor pe care ai spus-o chiar tu acum patru ani jumate, după o grevă nud sub chador (vălul integral iranian), a tăcerii, timp de o lună? Dreptul la holocausturi, potopuri, apoca...lipsuri, dezastre, agonii, paralizii, torturi, umilințe, descompunere, moarte, abandon, disperare...

– Am dreptul să fiu pisică, să dorm, să fiu ținut în brațe (zdrobit într-o îmbrățișare titanică până mă fac praf de stele și zbor... dacă tot sunt praf, să fiu praf de stele), mângâiat, cu rănile și cicatricele linse și spălate cu lacrimile tale, sărutat pasional, cu un sărut gay salvator și cu un sărut de vampir. Jur pe ce ai tu mai sfânt: pe Maretti cu măsline, pe

Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, pe bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), pe rulouri cu crenvurști și caşcaval, pe uleiul de cocos, pe democrație, pe constituție și pe mine, dacă vrei.

Exact asta fac și eu: îl țin în brațe, îl strâng într-o îmbrățișare titanică (să se facă praf de stele), îl mângâi, îi spăl cu lacrimile mele și-i ling cicatricele și rănile și îl sărut cu un sărut gay salvator și cu unul de vampir. Apoi îl întreb, tresăltând de emoție:

– Ce fac Alex, Meme, familia și echipa noastră din Olimp?

– Alex se relaxează cu jocul video, maică-ta cu SMS-ul tău. Nu, maică-ta niciodată nu se relaxează, e la fel de stresată ca noi. Dar, dacă nu-i dăm SMS, face infarct. Exact ca mine. Nicio grijă legat de SMS-uri, am adus un iPhone de-al meu cu multiple funcții de pe care putem trimite SMS-uri ușor de aici. Legat de ai noștri din Olimp, ei sunt bine, mă rog, cât de poate de bine în contextul dat, nu te speria. Mami și tati, și frații mei, Epi (Epimeteu) și Atlas sunt bine (Atlas tot captiv în jocul Pokemon, mai rău ca Alex, căci Alex se poate opri). Atena și Hefaistos (pe care i-am iertat și cu care colaborăm din nou) sunt bine și ei, ba chiar Hefaistos a înregistrat progrese (nu mai vrea să sară în Styx de vinovăție, se simte ceva mai împăcat), iar Atena, uite, m-a transformat în pisică să vin să te ajut. Să trecem acum la echipa noastră. Her (Heracle), frumușica musculoasă, cu păr auriu de la Chippendales, cea care mi-a dat prima un sărut gay salvator, se ocupă mai departe de sala de fitness, de beauty salon și de aprovizionarea noilor închisori cu mâncare bio de la fermele sale (asta da pedeapsă pentru olimpienii obișnuiți cu ambrozia și nectarul). Jill din filmul lui Terry

Gilliam,”Brazil” (blonda care a îndrăznit să depună o reclamație în apărarea unui vecin arestat pe nedrept, deși știa că va fi executată ca teroristă, și totodată ”conștiința” ta, Ile, care-și ia tirul și te calcă dacă ai greșit ceva sau deliberezi prea mult) îl ajută în afaceri pe Her. Pegas (unul dintre cârcotașii-șefi, vechi prieten, revoluționar și coechipier) și-a deschis o firmă de curierat (în locul lui Hermes)... rapid și precis (nu ca în România). Bebe inorogul (bestia noastră dragă, neagră și cu coarne, pardon, corn, animalu’ din tatuajul tău, Ile, care m-a tot trezit la viață cu lacrimile lui vindecătoare și fără de care nu am fi reușit nimic la revoluția noastră democratică din Olimp) a rămas ”Marele Blond” (atât de blond că a imigrat în Olimp), maestru la vânturi cu arome de parfumuri pariziene, guru și sfinxul care supraveghează discret Olimpul. Don Quijote continuă instructajul cu Bebe pentru a deveni din yahoo un unicorn (a făcut progrese, dar mai are de lucru desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur, logic, nu?). Frate-miu, Mene (Meneceu) (care a putrezit în Tartar din adolescență până la revoluția noastră democratică, bolnav de cancer și el) lucrează la proiecte de arhitectură și de monitorizare (la noul serviciu secret, împreună cu Atena și Hefaistos, trecuți de partea regimului democratic). Alex din romanul lui Oz, ”Cutia neagră” (intelectualul rafinat și sceptic, analist al fanatismului, sfâșiat deopotrivă de politică, iubire și comunicare imposibilă, singurul care l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus (înainte de revoluție!), un erou pentru ”o anumită parte a presei”, respectiv un vierme de trădător pentru cealaltă), îți trimite salutări din Israel: continuă citostaticele și lupta cu cancerul. De asemenea, expediază un scuipat intelectual pentru zeii și Big Brotherii de pretutindeni. Deu (Deucalion) (băiatul nostru, tu ești

maștera!), supraviețuitorul potopului, colaborator la (r)evoluțiile noastre și proiectele noastre civilizaționale, ne invită pe planeta VJ45 unde a emigrat, sper că mai știi, planeta artistică ce împărtășește experiențele celor refugiați pe ea și te ajută să te regăsești. Dar nu ne și arestează dacă nu-i dăm șpagă Maretti, a zis clar de la început. Înțeleptul Chiron centaurul (ah, atât de înțelept că a devenit noul lider democratic al Olimpului, eu nu aș fi făcut asemenea sacrificii și nu se poate spune că nu sunt o persoană care să nu se sacrifice, vărsându-mi sângele, dansând, pictând, scriind și compunând cu el), continuă să se sacrifice, alocând puțin timp pentru el și pentru prietenul său, Melos. Dio (Dionysos), așa cum îl știi, zace mangă tot timpul (tot gratis ca tine, că e zeul alcoolului), dar, dacă îi dai o pungă de gheață în cap (pentru campania *Ice Bucket* de ajutare a bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică), poate compune și interpreta genial orice, de la muzică clasică la manele cathartice în versuri albe. Thalia, muza comediei, managerul televiziunii ”AER” (”Aceasta E Revoluția”) și coordonatoarea festivalului cu același nume, este, în continuare, singura muză aliată nouă și ar fi bine să nu pierdem favorurile ei. În ce mă privește, știi doar, merg câteva ore de luni până joi, de la opt la douăşpe, la cabinetul ginecologic, sunt implicat în proiecte culturale și de monitorizare (și într-unul energetic), dar mă pregătesc de pensie pe caz de boală (cred că mi s-a urcat la cap că am drepturi, într-adevăr). Luăm deja pensia de revoluționar (și dizident) care nu e o compensație (nu există așa ceva, pentru suferința și / sau moartea nimănui), ci o recunoaștere simbolică, demnă de apreciat. Nu ar strica nici pensia de boală (și pentru tine).

Face o pauză după discursul lung, să-și tragă sufletul (e epuizat de mileniile de chinuri, aproape numai oase, abia

respiră... insuficiență cardiacă, renală și hepatică), timp în care continui să-l scarpin pe burtică și să-l mângâi. Apoi, își trosnește oasele anchilozate de dulcele exil în lanțuri pe Elbrus și în Tartar și reia, zâmbind, cu vocea lui caldă și învăluitoare:

– Bebe mic, băiatul lui Mene (Meneceu) a împlinit trei ani și merge la grădiniță. Ah, Mene a putrezit în Tartar din copilărie până la revoluția noastră de acum patru ani și mai bine și a ieșit de acolo o legumă putrezită și bolnav de cancer de colon. A vrut totuși să facă un copil, chiar în aceste condiții. Nu-mi vine să cred: acum patru ani când Mi Ko, nevasta chinezoaică a lui Mene, era însărcinată, era să fac infarct când am văzut testul de sarcină pozitiv, iar Her a leșinat (e traumatizat, și-a ucis proprii copii când a fost posedat, din gelozie, de Madame Hera, zeița liber aleasă a familiei). Și eu, și Her eram absolut convinși că Bebe mic va ajunge și el fie în Tartar, fie pe Elbrus, un loc ideal pentru creșterea și educarea copiilor. Acum toată lumea se bate să-l ducă la grădi și se face listă în acest scop. Eu am un loc privilegiat pe listă: nu sunt doar unchiul său, ci și elevul său la limba chineză.

Râde liber, nestăvilit, zgâlțâindu-se din tot trupul. Mă bucur că se simte bine și că, în sfârșit, ne-am regăsit. Brusc, îmi aduc aminte ceva și-l întreb:

– Promy, știi cumva de ce mă micșorez sau cresc alarmant, îmi schimb culoarea, îngheț sau mă topesc de căldură și mă transform într-o grămadă de chestii bizare?

– Păi, cred că vorbele bune (de exemplu: ”ești un hobbit”), te fac să crești, iar cele rele să scazi. De asemenea, atitudinea rece, indiferentă sau de abandon te îngheață, iar cea caldă te încălzește. Uneori te încălzești prea mult (gata să te arzi sau să te topești) sau crești prea mult, alteori te răcești

prea mult sau scazi prea mult (pe punctul de a dispărea precum pisica de Cheshire, dar fără a rămâne nimic din tine, nici măcar rânjetul). De asemenea, te transformi în toate animalele, legumele, monștrii, Zombie și fantomele menționate atunci când ți se spune că ești un anumit animal, legumă, monstru, Zombie sau fantomă. Mai mult, te colorezi în funcție de cuvintele care îți sunt adresate, de exemplu te înnegrești ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment când ți se spune ceva rău, respectiv te faci albă ca ca Michael Jackson după operația de schimbare de pigment când ți se spune ceva bun. Contează și percepția. Și arta. Ele pot schimba totul.

În sfârșit, m-am lămurit, fără guru-Puric-omidă. Chiar dacă uit în următoarele cinci minute. Promy toarce și zâmbește și el, tolănit la mine în brațe. Mi-e teamă numai să nu-mi dispară din brațe din nou (la spital sau prin vreun Tartar sau Elbrus) și să rămân doar cu zâmbetul, deși, în acest caz, îmi voi încolăci surâsul său luminos ca pe un lanț în jurul corpului meu și-l voi strânge tare:

Un zâmbet de pisică de Cheshire

Când eram mică
(hm, până pe la 30 de ani, am și acum, de fapt, 2 ani și 10 luni...
destul de matură pentru lumea asta),
bunica, Mama Coca, îmi tot spunea
povestea animăluțelor trăsnite din familie
(suntem și noi unele dintre ele).
Era cea mai bună relaxare pentru mine
(căci mă aflam mereu pe culmile disperării)
și cel mai tare medicament,

ușor de aplicat și fără efecte secundare,
când eram răcită (îmi trecea și febra).

Primul animăluț trăsnit a fost cățelușa Monica, la începutul secolului XX,
care a prins un hoț și l-a lăsat în turul gol
(bunică-mea, profă de latină, care altminteri ne corecta și la budă,
până și pe mătușă-mea, Nana când își ținea celebrele predici, nu pronunța corect un singur cuvânt:
zicea *tur*, nu *cur*).
După Monica a urmat Dolly, fiul Monicăi, animăluțul unchiului Uca, un baby-sitter desăvârșit.
Dolofanu', alt fiu al Monicăi, animăluțul mătușă-mii, Nana, conducea parada militară.
Bercu', tot fiul Monicăi, animăluțul Mamei Coca o conducea pe ea la grădiniță
și nu se temea nici de cocul uriaș și misterios al doamnei educatoare
(în care se ascundeau tot soiul de monștri, după cum bănuia Mama Coca).

Apoi, în timpul războiului, Garona cânta arii de operă cu o voce de soprană
și prevedea cu acuratețe bombardamentele,
însă nu a putut prevesti că o să fie răpită și ea, de Armata Roșie salvatoare.
Motanul Miți umbla după gagici cocoțat pe streașină și bea apă de la robinet.
Pisica Țuchi își învelea puii, urcându-i în dulap și băgându-i în haine.

După război, motanul lui tata, Dapix era mare fan al poeziilor și în special al lui Topârceanu:
se dădea în vânt să citească ”Rapsodie de toamnă”, împreună cu tata,
întorcând paginile și torcând de plăcere la fiecare vers.

Cățelul meu, Charlie canișul, era balerin (ridica piciorul până la cer și făcea piruete grațioase)
și venera vacile de când văzuse una urinând apocaliptic într-o poieniță, la Sinaia.
Pisicuța mea, Ruțica, era mare dansatoare și ea (pe valsuri de Brahms)
și totodată amatoare de cafeluțe (consumate direct din ceșcuța mea).
Mițu, altă pisicuță, fugea și se ascundea în dulap, în chiloții mei
când auzea Lady Gaga, ”Poker Face” de care avea fobie.
Ea mi-a făcut masaj cardiac într-un moment în care aveam o stare
apropiată de comă (fizică și psihică).
Motanul Pesi (Piersicuță) ne lingea din cap până-n picioare, ca un cățel
și când îi dădeam medicamentele (și câte zece pastile odată) –
o limbuță să ne lingem cicatricele și rănile,
să le curățăm și să le alinăm.

Ultima mâță, Guru, e un spirit înalt (guru, evident)
care deschide singură orice ușă (caută cheile mai întâi)
și mănâncă Zidurile la propriu.
Ea are și un spirit umanitar impresionant:

și-a vărsat (donat) sângele pentru Pesi (Piersicuță) și a făcut greva foamei când era el bolnav,
a participat la toate campaniile mele (inclusiv la cea referitoare la victimele războiului din Siria),
convinsă de importanța sloganului ”Stay human... and alive”.

Blestemați să dansăm mereu în potop
și să ne transformăm în tot felul de animale, legume, zombie, fantome, monștri, diavoli, vampiri și mutanți
(de nu mai știm care anume suntem noi),
Promy (titanul Prometeu) și cu mine ne-am dorit întotdeauna să fim pisici.
Everybody wants to be a cat.

Dar, dacă se evaporă din nou
prin Tartaruri și Elbrusuri
și nu mai rămâne din el decât zâmbetul
sfidător și în același timp complice
al pisicii de Cheshire?

Atunci, o să-mi strâng bine zâmbetul lui în jurul corpului meu,
ca pe un lanț,
până mi se vor tasa oasele
și vor fi preschimbate în praf de stele.
Strânge mai tare, Madame Dezastru!

Cap. 7. Pălărierul nebun Boris Johnson și Iepurele nebun Nigel Farage nu lasă picior de vampir în casa lor: au înnebunit pentru că s-au uitat prea mult la Știrile de la ora cinci.

Îmi încolăcesc mai tare zâmbetul pisicuței de Cheshire în jurul corpului meu, trag aer adânc în piept și mă pregătesc să intru în casa nebunilor, Iepurele de Martie și Pălărierul nebun. Acolo, mai să fac infarct: Pălărierul nebun, cu breton lung galben, zbârlit, pe care și-l suflă mereu, este Boris Johnson, iar Iepurele de Martie nebun - Nigel Farage. Ambii sunt îmbrăcați elegant, cu costume de firmă, însă pătate de mâncare (unt) și ceai. Stau la o masă somptuoasă, cu servicii de porțelan pe ea, pe care tronează alimente și băuturi tradiționale, specifice pentru ceaiul de la ora cinci, ca pâinea prăjită cu unt și ceaiul negru.

O, Doamne, cine-i aici, gentlemenii talibani Boris Johnson și Nigel Farage, născuți la sindrom premenstrual, care sunt înfricoșați de teroriștii-bebeluși din Siria, de teroriștii-vampiri din România, de teroriștii-intelectuali ca pisica de Cheshire și de teroriștii din Uniunea Europeană! Dar de ce mă îngrozesc eu? Mai curând ei se tem de mine. Vampirii invadatori ca mine îi sperie (românii sunt pe locul doi mondial după Siria la emigrație).

Nu zicea Nigel Farage acum câțiva ani că nu dorește vampiri invadatori vecini cu el, deși Prințul Charles, proprietarul unei case în satul Viscri din Transilvania, prefera, se pare, compania vampirilor, nu pe-a lui Farage?

Ulterior, în 2014, la alegerile prezidențiale, în contextul scandalului votului din diaspora și al cozilor comuniste de atunci, mă gândeam să-i trimitem pe cei cinci milioane de votanți ai lui Ponta să voteze la Londra, înarmați cu steagul românesc și periuța de dinți. Așa chiar îl speriem pe Nigel Farage cu invazia vampirilor, i se face părul măciucă. Cinci milioane!

Apoi, la Brexit, în iunie 2016, în semn sărbătoresc, îi propuneam lui Nigel Farage să testeze mămăliguța românească și să o pună la masa festivă. Doar n-o să rateze o bucățică de mămăligă aburindă, acum avea timp, își dăduse demisia din poziția de lider al partidului (nu și din Parlamentul European, culmea ironiei!). Ura, ura, ura (chiar ura, că n-o fi iubirea!), a obținut victoria, ”a venit ziua independenței Marii Britanii”, a sosit și pentru el o asemenea zi, va petrece, în sfârșit, mai mult timp cu soția. N-a avut, săracul, viață nici el până în acest moment, deși nu se afla în Siria, în Olimp sau în România, ci în Marea Britanie. Probabil i-au mâncat-o vampirii.

„Nu am fost niciodată şi n-am vrut niciodată să fiu un politician de profesie. Scopul meu în politică a fost să scot Marea Britanie din Uniunea Europeană. Prin urmare, mi se pare corect să renunţ acum să mai fiu liderul UKIP. În timpul campaniei pentru referendum, am spus că «îmi vreau ţara înapoi». Astăzi spun că «îmi vreau viaţa înapoi», care începe chiar acum“, a declarat Nigel Farage. Însă e problematic ce se va întâmpla, având în vedere că soția e nemțoaică, circulă și glume pe net: „Nigel Farage şi-a dat demisia de la conducerea UKIP pentru a petrece mai mult timp cu soţia de origine germană înainte de a fi expulzată din Marea Britanie.”

Săracul Nigel Farage și sărmanul Boris Johnson! Ce milă mi-e de ei! Amândoi au avut parte de viață fututã, timp furat, proiecte înghețate, vise ucise. Le-au mâncat viața și timpul vampirii de pretutindeni, printre care mă număr și eu. Și mereu la sindrom premenstrual, săracii! Or fi ajuns odată la menopauză, să se liniștească și să aibă o bătrânețe calmă și o viață tihnită (cine vorbea, eu, aflată tot timpul pe culmile disperării, tânăr și neliniștit, nu tânăr și liniștit ca Hrușcă ce cântă colinde și vara în Vamă)? Să vedem dacă au reușit să recupereze viața fututã și timpul pierdut. În căutarea timpului pierdut... Să înaintez spre masa lor, să verific.

Îndată ce mă văd apropiindu-mă de masa la care stau așezați, Pălărierul Boris și Iepurele Nigel încep să urle la mine și la pisicuța de Cheshire:

– Nu e loc! Nu e loc!

– E loc destul! răspund revoltată, instalându-mă confortabil într-un fotoliu aflat la celălalt capăt al mesei.

Mor de foame și de sete. Mă dor și mă strâng stomacul și ficatul, iar gura și gâtul mi-au luat foc. Deja îi văd pe cei doi fripturi ca-n Tom și Jerry, iar aburul grătarului mă face să plutesc. Dacă nu voi mânca imediat ceva, îi consum pe ăștia doi cruzi, așa cum sunt, ca să aibă într-adevăr motiv să se plângă de sălbăticia vampirilor. Românii au mâncat și lebedele din parc, mult mai apetisante ca Pălărierul Boris și Iepurele Nigel. Nu suntem buni decât să mâncăm sau să împușcăm lebede:

Cântec de lebădă (pe 22 decembrie 1989)

După ce am dansat
și ne-am îmbrățișat
la prânz, pe străzi,
beți de fericire,

în aceeași seară,
s-au auzit împușcături.
Speriate, lebedele
pe care le pictam pentru ora de desen
au zburat de pe planșă
și au fost împușcate.

De mult nu mai tragem cu praștia în lebede.
Nu, nu tragem cu praștia în lebede,
le-mpușcăm.
Și lebedele se împușcă, nu-i așa?
După asta se face tăcere.
Și totul e înghițit de ea.

Ba nu, nu chiar tot.
Până și acum,
plutește în aer
un puf alb de lebădă,
luminos,
ireal,
care îmi dezmiardă fața
ca o aripă de înger.

Înnebunită de foame (gata să împușc și să consum și lebede, și îngeri), înainte să aștept vreo confirmare de la cei doi nebuni, mă apuc să mă înfrupt din bunătățile aflate pe masă: ceai negru și pâine prăjită cu unt. Înghit câteva felii aproape nemestecate (ah, o să mă doară stomacul și mai mult, o să-mi fie greață și o să le vomit), însă mi-e atât de foame că nu mă pot opri. Atât ceaiul negru, cât și pâinea prăjită cu unt mi se par absolut delicioase, le savurez ca pe feliile de Maretti cu măsline sau rulouri cu crenvurști și

cașcaval. Sunt atât de fericită și recunoscătoare de parcă aș fi fost scăldată și hrănită cu lacrimi de inorog, dulci ca ambrozia:

Lacrimile inorogului

Inorogii spălau
și vindecau
rănile
cu lacrimile lor.

Unde au dispărut inorogii
tocmai acum
când avem atâtea răni
și atâta nevoie de ei?
Où sont les neiges d'antan?
Où sont les licornes d'antan?

Dar eu îi aștept.
Sper să nu dureze atât,
cât o ședință ONU
unde numai salutul ține
cât o conferință a enților din ”Stăpânul inelelor”.
Ori să-mi dea veto China sau Rusia.

Deodată, tresar.
Am simțit ceva
care, bizar, nu mă sperie:
o atingere caldă și mătăsoasă,
delicată ca o ploaie de vară –

lacrimile unui inorog.

Le iau încet, cu emoție și sfială,
și le gust:
nu, nu sunt sărate ca ale noastre,
ci dulci ca ambrozia.

Acum plâng și eu,
recunoscătoare,
cu lacrimi de inorog,
dulci ca ambrozia.

În timp ce plâng și eu de fericire, cu lacrimi de inorog dulci ca ambrozia, pisicuța de Cheshire, aflată la mine în brațe, își ridică ușor căpșorul și linchește un pic de unt din farfurie. Untul pare foarte prețios pentru Pălărierul Boris și Iepurele Nigel (”*my precious*” ca inelul puterii al lui Golum): îl folosesc întinzându-l nu numai pe feliile de pâine, ci și pe hainele de firmă, pe ceas și pe păr, hrănindu-le astfel și dându-le strălucire și volum. După ce termină untul din farfuria de porțelan, Promy, pisicuța de Cheshire, dă o raită până la cei doi nebuni, se uită la ei lung, cu ochișorii negri migdalați cu cristalinul de un galben luminos hepatic, apoi se întoarce la mine în brațe.

– Ceasurile amândurora au stat la ora cinci. Dacă vreți, vi le reglez eu, propune Promy, pisicuța de Cheshire.

– Ce pula mea se bagă în seamă mâța asta obraznică? sare Pălărierul Boris. Ce vrea? Ce mai vrea? Să iasă afară! Nici nu a fost invitată la masă! Ieși afară, mâță nesimțită! Și tu, vampiruțo! Afară imediat!

– Ieșiți afară amândoi, și tu, și ea, se agită Iepurele Nigel. Futu-vă-n gură de invadatori vampiri! Ia uitați cine a venit pe capul nostru și cine se ia în gură cu noi, Pisica asta de

Cheshire, o mâță băgăcioasă și tâmpită și tu, Madame Dezastru, un șarpe cu clopoței (și cu ochelari), nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, cățea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruță, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist și o mutantă.

Mă scurg de pe scaun, mă fac mică, mă înnegresc precum Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment și mă transform în toate lucrurile menționate. Să mă împuște Bombo! Stai, nu trage, Adriane! Obama, ONU, șefu'-fantomă, veniți să mă ajutați (de ce îi mai chem, nu m-am învățat minte?)! Dați-mi măcar un Sedatif PC! Și, ciudat, nu mă simt niciunul dintre animalele menționate, nici șobolan (ultimul numit în care m-am preschimbat, unul negru), ci elefant... elefantul Dumbo, împiedicându-se în urechile clăpăuge, în râsul tuturor. Dar elefănțelul Dumbo a reușit să zboare, dând din urechile clăpăuge. Nu pot face și eu asta?

Deodată, aud ceva: un sunet de pian în mijlocul unui uruit infernal de elicoptere, avioane și sirene de alarmă. Obsesiv și ritmat, învingând zgomotul și urletele și tăcerea... pumnului în gură. Este Ahmad, pianistul din Yarmouk, din Siria, leguma putrezită de 40 de kile, cântând la pian printre ruine în mijlocul bombardamentelor. Un potențial invadator pentru Pălărierul Boris și Iepurele Nigel! Imediat, îmi aduc aminte și de alții care au sfidat sistemul, au făcut un gest de solidaritate și, totodată, au găsit purificare și eliberare

cathartică prin puterea artei (numele și imaginile lor apar scrise cu litere violet în aerul colorat brusc precum amurgul):

- Mohamed Qutaish, băieţelul care a făcut un plan și o machetă pentru a reconstrui Alepul,
- copiii refugiați care au desenat pasărea zburând din colivie pe zidurile închisorii lui Saddam Hussein,
- Ali Farzat, caricaturistul răpit de miliţiile regimului, Shabiha, care a sfidat sistemul cu desenele sale, deși i s-au rupt mâinile ca să nu mai poată desena alte prostii,
- pictorița Sara Shamma care desenează imagini ale descompunerii și morții, oameni diformi și organe atârnând în cârlig,
- Sami, artistul plastic arestat de două ori care și-a transpus în imagini coșmarurile degradării fizice și psihice din închisoare,
- Diala Brisly, desenatoarea care a încercat să aducă o rază de lumină în întuneric (limbuța lui Pesi să ne lingem rănile) prin revista ”*Zayton și Zaytonah*”, destinată copiilor ,
- sculptorul sirian Nizar Ali Badr care creează mici figurine din pietricele, inspirate de război, dar pline de viață și sensibilitate,
- sculptorul din Douma, Abu Ali al-Bitar, care face din rachete și cartușe obiecte de artă, transformând focul devastator al bombelor în lumina candelabrelor,
- ”Antigonele siriene” și ”Reginele siriene” cu piesele lor de teatru,

- Anas Ahmad, tânărul care căuta cărți printre dărâmături și care a înființat o bibliotecă underground în Daraya,
- trupa rock *Khebez Dawle* (”Pâinea Statului”),
- bătrânelul Mohammed Mohie, rămas în casa ruinată din Alep, care își găsește pacea prin muzica de la vechiul gramofon,
- filmul documentar ”*A Syrian Love Story*” al regizorului Shawn McAlisster, povestea activiștilor Amer și Raghda care s-au îndrăgostit într-o închisoare siriană, comunicând prin spărtura în Zid
- filmele documentare despre echipele de salvare ”Căștile albe” (*Syria Civil Defence* - ”*White Helmets*”) (”*The White Helmets*” al regizorului olandez Orlando von Einsiedel, câștigător al premiului Oscar sau ”*Last Men in Aleppo*” al regizorului revoluționar sirian Feras Fayyad, câștigător al marelui premiu la Sundance).
- filmul documentar ”*Children on the Frontline*” al regizorului Marcel Mettelsiefen, dedicat copiilor - victime ale războiului.

Gândul la ei, odată cu muzica de pian în toiul bombardamentelor, mă fac să mă albesc, să cresc și să revin la dimensiunile mele și forma umană. Și, dacă sunt un elefănțel Dumbo, sunt unul care zboară acum, cu pisicuța de Cheshire în spate. Am prins aripi (și sper să prindă și Siria aripi din nou):

Aripi

O zi obișnuită de școală.

Geamurile vibrează, podeaua trepidează, banca scârțâie,

colegul îmi dă coate și-mi șoptește ceva, nu a învățat lecția, vrea să copieze iar de la mine,

profesoara urlă la clasă și-și rotește bastonul în aer,

dar copiii o ignoră.

Punguța cu mâncare, scofâlcită, cu urme de pete de grăsime și cerneală,

a rămas în ghiozdan.

N-aveam, oricum, chef de ea.

O voi da unui cățel sau unei pisici pe drum, mami n-o să știe.

Erau doar sandvișuri cu mirodenii, Za'atar și altele cu cremă de iaurt, labneh.

Nu vreau decât să ies afară, în parc, să mă joc cu colegii și să le arăt noul joc de pe telefonul mobil,

dar ora pare mai lungă ca zilele de post de Ramadan, iar clopoțelul parcă a uitat să sune.

Ah, școala asta cu miros de umezeală, uniforme militare, fețe scorțoase și bastoane,

tocit și turuit, pe dinafară, tot felul de prostii ideologizate, fără niciun înțeles,

expectorat două minute de ură față de dușmanii poporului, imperialiștii și Frăția Musulmană,

manuale fermentate cu aromă de Za'atar și labneh,

târât pe brânci pentru greșeala vreunui coleg, coate roase și genunchi juliți!

Și nici acasă nu prea-mi vine să mă duc.

Maică-mea o să-l certe pe taică-miu că a cumpărat prăjituri în loc de lipie și lapte,

sor-mea cea mare o să mă înnebunească cu băiatul ăla de care s-a îndrăgostit,

și apoi va trebui să-i citesc povești surioarei mai mici

și s-o ajut pe mami să-i schimbe scutecele și să-i facă baie frățiorului mic.

Ce plictisitor!

Poate că e mai bine că am scăpat.

Acum, școala, casa, parcul, magazinele sunt doar o grămadă de moloz.

Nici nu mai aveam ce pune pe masă (pisicile și florile cu tot cu ghivece le consumasem de mult)

și, dacă ne-am fi mâncat între noi,

tot degeaba,

că eram cu toții o grămăjoară de oase.

Mama ne-a părăsit prima, la primele bombardamente cu bombe-butoi,

nu am găsit din ea decât cureaua de la ceas

(pe care am păstrat-o cu drag, ca pe colecțiile mele de gume și abțibilduri).

Tata a fost asfixiat la următorul atac chimic cu gaz sarin

(de la el mai am poza de la nuntă, când purta un costum scrobit și avea un zâmbet crispat, găurit cu bormașina).

Sora mai mare nu s-a măritat cu băiatul de care era îndrăgostită,

ci a fost răpită de niște bărbați în negru (oare cei din filmul cu Will Smith?).

Sora mai mică și-a perforat intestinul încercând să înghită niște lame

(ciudat, reușise anterior să asimileze cu succes cuțite și furculițe întregi).

Iar frățiorul cel mic s-a jucat de-a omul pe lună și a fost absorbit de cratere selenare

(din el am mai găsit o cataramă veche, decolorată

pe care, de asemenea, am adăugat-o cu sfințenie, la colecția mea).

Cu mine, sincer să fiu, nu știu ce s-a întâmplat.
Încă n-am apucat să mă dezmeticesc.
Uneori, mi se pare că mă trezesc și merg la școală.
Asta da, e coșmar.
Ori mă ceartă părinții că m-am bătut cu frații sau am luat o notă proastă.
Alteori mi se pare că zac, neștiut de nimeni, de mii și mii de ani, într-o criptă rece și întunecată.
Poate că e mai bine să nu mă mai trezesc
Și să visez doar vise frumoase.
Închid ochii și încerc acum.
Deodată, tresar ca prin vis, înfiorat:
simt oare atingerea unei aripi de înger?
Un fluture purpuriu s-a așezat în palma mea.
Zboară, cu aripile șiroind de sânge.
În mod bizar, e lumină
și s-a făcut liniște.
Atâta liniște
încât auzi
cum crește
iarba.
Și aripile mele.

Dar bombănelile Iepurelui Nigel și ale Pălărierului Boris îmi strică plăcerea zborului:
– Cum să stea ceasurile noastre? Ce vorbesc handicapații ăștia de mâți și vampiri? bodogăne Pălărierul Boris. Ceasul a rămas la ora cinci pentru că e mereu ora cinci, mai exact ora ceaiului. De-asta sunt și ceai negru și pâine prăjită cu unt pe

masă tot timpul. De fapt, nu mai e timp, am ieșit din el. Am reușit și performanța asta. E întotdeauna ora cinci a ceaiului și am fi rămas mai departe liniștiți și fericiți să ne savurăm ceaiul și pâinea prăjită cu unt, în dulcele stil clasic britanic, dacă nu ne invadați voi, vampirii ăștia imbecili și ticăloși și mâții ăștia nesimțiți și obraznici.

– Chiar așa e, confirmă Iepurele Nigel. Ce e? Vreți să ne furați și ultima gură de oxigen, ultimul element de identitate britanică, ultima redută de aristocrație britanică, tocmai acum când reușisem să recuperăm timpul și să avem o viață, după ce ne-ați mâncat-o voi, invadatorii ăștia împuțiți până de curând!? Nu o să vă lăsăm.

– Mie mi se pare că aveți mai curând un comportament de talibani, nu de gentlemen... în dulcele stil clasic talibanic, nu britanic, intervine Promy. Unde sunt curtoazia, respectul reciproc și celebrul calm englezesc? Nu văd decât isterie de muiere la sindrom premenstrual. Sper să ajungeți odată la menopauză, spune Promy, zâmbind sfidător.

– Iar eu cred că nu vampirii invadatori sunt de vină, ci chiar dvs., spun eu, înroșindu-mă, dar cu glas ferm. V-ați uitat prea mult la Știrile de la ora cinci de la PRO TV, astea cu crime și violuri, și de-asta ați pierdut noțiunea timpului. Timpul vostru s-a oprit într-unul al ororilor de la Știrile de la ora cinci și de-asta ați luat-o razna și nu vă mai puteți reveni. Știu și eu cum e să rămâi blocat într-un timp al ororilor, sunt captivă și eu în coșmarul istoriei și al politicii, împreună cu Promy. Mai că mi-e milă de voi, deși vinovăția vă aparține.

– Iar se bagă în seamă handicapații ăștia de mâți și vampiri? Să înfigem atunci în ei țepușa, dacă nu ajunge usturoiul să-i alungăm! explodează Pălărierul Boris.

– Chiar așa, frățioare, să înfigem acum țepușa în ei! sare și Iepurele Nigel.

Cum cei doi (Pălărierul Boris și Iepurele Nigel) țâșnesc de pe scaune înarmați cu cuțite și furculițe (în loc de țepușă) și unt (în loc de usturoi), socotim că nu e momentul pentru o predică de Nana și am face bine să o ștergem de aici, înainte ca lucrurile să o ia razna de tot (sunt nebuni, doar), chiar dacă atât eu, cât și Promy abia ne mișcăm (fugim circa un pas-doi pe oră), eu mă împiedic și cad (din cauza bolii Huntington), iar Promy abia respiră și trebuie să ne oprim des să ne luăm pauze.

Zâmbetul sfidător al lui Promy persistă o vreme la masa nebunilor, spre stupefacția acestora. N-avem ce face, trebuie să ne îndepărtăm de casa lor și să mergem mai departe... spre Titan (pe unul dintre Titani, pe Promy, l-am găsit deja). Așa că ne continuăm drumul prin pădure (ținând cărarea strict, fără abateri). După o oră (și câțiva pași pe cărare), ne oprim să trimit un SMS acasă la maică-mea (uitasem). Îmi verific și colții de vampir: sunt acolo, la locul lor. Îmi aduc aminte și că n-am depus depus declarația de consum, nici n-am plătit facturile și îngheț. Nici nu i-am dat lui Promy datoria de 28 de sticle de votcă.

Dar cu atitudinea asta mereu pe culmile disperării nu rezolv nimic, mai bine ne luăm o pauză mai lungă să ne relaxăm, nu eram eu persoana care descoperise pauzele și că duminica e zi sfântă și l-am învățat și pe Promy? Așadar, îl mângâi pe Promy și-l scarpin pe burtică încetișor, cu tandrețe. Toarce, vibrând puternic din tot trupul, de se cutremură pământul. Deși mă bucur pentru el că a fost, în sfârșit, blestemat să fie pisică (și-mi doresc și eu același lucru pentru mine), că vrea să fie personaj și că ne-am reîntâlnit, mi-e dor să-i suflu șuvița, cum făceam înainte:

Șuvița

Uneori simți nevoia să îndrepți ceva
și atunci îndrepți singurul lucru
care se poate îndrepta pe lumea asta:
părul.
Barzăcopilviezure (ultimele cuvinte din limba dacă),
supercalifragilisticexpialidocious,
pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză –
cuvinte care se spun când n-ai nimic de spus.

Nu, nu spun nimic,
dar fac ceva:
îți suflu șuvița,
bretonul tău negru (mă rog, jumătate alb, restul negru),
filat,
asimetric,
îndreptat cu placa,
ce îți acoperă chipul,
surprinsă că încă respiri,
surprinsă că încă respir,
de parcă am fi singurii vii într-o lume moartă.

Îți suflu șuvița și-ți văd fața trasă și suptă,
cearcănele vineții,
buzele senzuale,
ochii negri, migdalați, cu gene lungi, arcuite,
cu cristalinul de un galben luminos hepatic,
strălucitori ca stelele ce se sting,
gata să mă absoarbă
în abisul lor orbitor.

Apoi, părul îți cade din nou pe față
și rămâi o vreme nemișcat, în tăcere.
Mai respiri?
Să-ți pun o oglindă în dreptul buzelor
ca să văd dacă se aburește?
Nu, mai bine îți suflu încă o dată șuvița
(ultima suflare!)
și îți fac un protest de respirație...
gură la gură.

Chiar așa procedez: îi fac un protest de respirație gură la gură, sărutându-l pe botic. Peste câteva minute, în pădure își face apariția un bărbat în blugi, cu un tricou roșu, care fuge cu o bere în mână. Bolborosește că au fost atentate teroriste și că inclusiv casa nebunilor a fost vizată. Și-au pus oare singuri foc? Bărbatul ține strâns în mână paharul de bere la draught, privindu-l cu dragoste și grijă părintească. Se pare că a reușit să salveze ce e mai important pentru el. Berea, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. Bună și fuga la ceva! Că de bere știm clar că e bună, nu mai trebuie demonstrat. Chiar și cea fără alcool.

Cap. 8. În grădina iadului de la Statul Islamic: trandafiri vopsiți cu sânge și meci de fotbal cu capete

Bună oare la fel ca berea și grădina califatului Statului Islamic la care tocmai am ajuns? Paralizez iar de groază. O fi oare grădina raiului sau a iadului? Oricum, aici berea e haram (înainte să investigheze că e fără alcool, capul meu e jos) și numai pentru ținuta asta în maieu și chiloți (rupți și soioși) cred că voi fi decapitată (în acest loc trebuie să te acoperi complet, poți rămâne fără cap și dacă ți se văd genele). Și nici nu am depus declarația de consum, nici n-am plătit facturile, nici nu am trimis un ultim SMS acasă, la maică-mea (am acum un iPhone la mine, al lui Promy, însă mâinile mi-au înțepenit complet de spaimă și oboseală și mă dor). ONU! Obama! Șefu'-fantomă! Aoleu, iar îi chem, nu m-am învățat minte? Dați-mi măcar un Sedatif PC!

Poate se îndură cineva de mine și-mi dă ceva să mă îmbrac, să nu mai circul așa. Aici, în califatul Statului Islamic sunt, de fapt, majoritatea oameni de treabă, cu intenții bune. Mulți au crezut sincer că e mai bine să fii martir (taliban) decât loser prin Europa sau alte părți și, așadar, au ales puritatea jihadistă din califat (în locul murdăriei restului lumii decadente). E cool, îi scoate din depresie, le ordonează viața lor anomică și haotică, îi scapă de marginalizare și alienare, le oferă un scop în viață și o cauză pentru care să se sacrifice. Într-adevăr, totul e atât de curat încât se acoperă nu doar femeile cu vălul integral, ci și ugerele vacilor.

Iar faptele jihadiștilor demonstrează, de asemenea, cele mai curate intenții. Pentru a duce cuvântul Domnului (... al domnului calif) mai departe, jihadiștii decapitează, crucifică, lapidează, răpesc, iau oameni în sclavie (inclusiv sexuală), trec prin foc și sabie (la propriu) sate, orașe și cimitire ale ”necredincioșilor” (yazidi, creștini) sau ale ”ereticilor” (musulmani șiiți), dar și ale credincioșilor de origine kurdă, suniți aidoma lor. Fiecare jihadist trebuie să joace fotbal cu capete, nimeni nu se poate eschiva, așa fac bărbații adevărați.

Dimpotrivă, eu și cu Promy am crezut întotdeauna că bărbații adevărați sunt aceia care poartă un jihad spiritual, adică se luptă cu ei înșiși, nu cu alți bărbați în lanțuri, femei violate, bătrânei sau copii în cărucior ca zeii din Olimp, califul Ibrahim (Abu Bakr al-Baghdadi) al Statului Islamic sau al-Assad, mărețul și gloriosul conducător al Siriei, responsabil (împreună cu regimul său) pentru dezastrul umanitar din Siria și pentru radicalizarea populației, implicit (într-o măsură semnificativă) pentru emergența și ascensiunea Statului Islamic.

Acum doi ani, pentru că Obama se uita și nu vedea, ba la un moment dat trainuise 60 de Supermen (cu miliarde de dolari) pentru a se confrunta cu Statul Islamic, iar aceștia au dispărut din prima zi când au intrat pe teren, în Siria, mă gândeam să le trimitem pe fetele lui Obama, Malia și Sasha (în vârstă de 17, respectiv 14 ani atunci) ca să asedieze Statul Islamic. Să facă atâtea figuri până acesta explodează. Dar nu eram sigură că mai sunt virgine și de interes pentru virtualii bărbați adevărați-soți de la Statul Islamic. Altminteri ele puteau distruge Statul Islamic cu mofturile lor.

Vroiam și eu (și încă mai vreau), să enervez Statul Islamic cu mofturile mele, inclusiv cu testamentul meu:

”Dragi talibani,

Știu că pentru ”o anumită parte a presei” sunt erou-martir, iar pentru cealaltă parte a presei – spion american, vierme de trădător și dușmanul poporului.

Indiferent de asta, vă mulțumesc că m-ați decapitat.

Eram, oricum, o sclavă obraznică și enervantă care vă cerea insistent baie cu lapte de Cleopatra, crenvurști în covrig și bere (cu alcool, nu din aia dulceagă, scârboasă, tutti-frutti ca-n Iran) și nu eram capabilă nici să spăl geamurile ca lumea, că n-am talent la asta ca Vaclav Havel.

Ei, puteați să-mi dați înainte un sedativ PC sau o folie întreagă, chit că n-avea niciun efect (nici măcar placebo). Eram, oricum, pietrificată de groază și nu vroiam decât să se termine odată.

Puteați să mă lăsați să fac și eu o scenă de adio de tip ”moare regina Cleopatra” sau ”moare Kim Jong Ile”: moare Kim Jong Ile, cerul se despică, stelele cad, luna și soarele se sting, totul se cufundă în întuneric, marea clocotește și se face roșie ca focul, cocorii în derivă se prăbușesc, pământul se cutremură, pe toate Zidurile apar mesaje scrise cu litere de aur despre moartea lui Kim Jong Ile, iar oamenii plâng cu lacrimi de sânge moartea lui Kim Jong Ile etc.

Puteați să-mi aprindeți o lumânare, să-mi aduceți o floare (o ramură de liliac, ăsta e preferatul meu) și să-mi cântați o manea cathartică pentru sufletul meu zbuciumat și chinuit.

Acum, faptul e consumat. Nu e mare pagubă.

De altfel, nu știam ce să fac cu capul meu. Yahoo-ii n-au nevoie de cap. Nu capul e cea mai importantă parte a corpului yahoo-ilor, cum a descoperit și marea inovatoare și revoluționară, profeta și vizionara, guru Kim Kardashian (altminteri un hobbit photoshopat) care a trecut de la *selfie* (de regulă, imaginea feței) la *telfie* (imaginea corpului de la

buric în jos) și a lansat un nou trend global. Uitați-vă pe pagina ei de Facebook, chiar dacă e haram. Dacă aveți cap.

Acest testament este adresat... oamenilor. Foarte ciudat, acum am descoperit. Deși sunt perfect conștientă că peste tot sunt Ziduri și comunicarea e imposibilă și mai curând mă ascultă un ficus, o moluscă sau un aspirator USB... ori USL.

Nu o să vă țin o ”predică de Nana” cum îmi făcea mie mătușă-mea când eram mică, ore în șir căci, în acest caz, v-ați dori, desigur, să ajungeți la Guantanamo decât să mă ascultați. Vă rog numai câteva lucruri. Deci decât, vorba lui Vanghelie ori a lui Gigi Becali, să ejaculez acum un discurs de maimuțoi implementat, pentru oamenii umani, oamenii de bine din lumea interlopă, jihadiști sau nu.

Mai întâi, să nu umblați cu capul meu peste tot, ca Perseu cu capul Meduzei, să sperii lumea cu privirea mea și să-i paralizez pe toți de groază.

Așezați-mi mai bine capul în dulapul cu bibelouri sau îl puteți monta pe o pânză, lipit de codițe (cum credeam eu când aveam trei ani că se face portretul), asta dacă nu e haram și tabloul nu o să fie la fel de frumos ca ”portretul lui Dorian Gray”.

Vă rog să nu uitați să mă spălați pe dinți în fiecare zi cu Colgate Total Whitening.

Să mă spălați pe cap în fiecare săptămână cu Head & Shoulders Ocean Energy și atunci să-mi ungeți părul cu balsamul Garnier Ultra Doux.

Să mă pieptănați în fiecare zi și să-mi împletiți părul în două cozi.

Să-mi ștergeți fața o dată pe săptămână cu crema abrazivă Nivea All-In-One Extra Deep Cleansing și să mă dați în fiecare zi cu crema Nivea Visage Q10 Plus Light.

Să-mi rujați buzele în fiecare zi cu rujul Revlon 535 Rum Raisin.

Și, la sfârșit, să mă parfumați cu Chanel no. 5.

Nu mă supăr dacă jucați fotbal cu capul meu, cu condiția să creați echipamente albastre ca ale Squadrei Azzurra, majoretă să fie Kim Kardashian, iar cupa să fie înmânată de unul dintre viitorii laureați ai Premiului Nobel pentru Pace precum Țarul Putin, Big Brother-ul-fantomă Obama, mărețul conducător al Siriei, al-Assad sau gloriosul calif Ibrahim al Statului Islamic.

Vă mai rog să nu spuneți celor de la asigurări că moartea mea e sinucidere, accident ori că am comis vreo infracțiune, ca să nu încadreze ”incidentul” la excluderi, iar moștenitorii să piardă banii de asigurare.

Să mai zic la final, precum concurentele la Miss Univers, ceva sublim și nobil, că-mi doresc pace, prosperitate și democrație în lume? Și ”fac totul” pentru asta? *Asap. I'm doing my best.* Mai bine nu mai spun nimic.

În rest, e bine. Sunt bine. Trăiesc bine, vorba lui Băsescu, și vă doresc și vouă tuturor ”să trăiți bine”!

Bine că mi-am făcut deja testamentul (unul enervant pentru talibani, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur). Și sunt hotărâtă să mă răzbun și mai crunt: să-i coafez pe martirii jihadiști care și-au pierdut zâmbetul telegenic (înainte de ultima filmare) precum toarșu' Kim jong-un. Sper că asta îi va face să zâmbească din nou, fără să li se urce la cap sau să și-o ia în cap în plus (nu le ajunge?). Și apoi să-mi repet: yahoo-ii n-au nevoie de cap, ci de ce e de la buric în jos, Kim Kardashian, marele guru, vizionara și trend-setter-ul, inventatoarea *telfie*-ului (imaginea de la buric în jos, nu cu fața ca *selfie*-ul), știe. Mai bine o ascult pe ea și nu-mi fac

griji pentru cap. Doar nu-mi pierd capul tocmai acum (să mă limitez la un atac de panică).

Trag aer adânc în piept, zic ”Doamne, ajută!” în gând și mă pregătesc să intru în grădina iadului, unde văd fluturând steagul negru al califatului. Acolo, trei grădinari-cărți de joc (de cupă), costumați în stilul luptătorilor jihadiști de la Statul Islamic (în negru, cu cagulă și emblema Statului Islamic pe cagulă), vopsesc un trandafir alb roșu, sfădindu-se:

– Fii atent, Cinci! Nu mă mai stropi cu vopsea! zice Doi.

– Nu-i vina mea, răspunde Cinci, morocănos. Șapte m-a lovit peste cot.

– Frumos din partea ta, Cinci! Dai mereu vina pe alţii! ripostează Șapte.

– Tu mai bine să taci! se răstește Cinci. Ieri l-am auzit pe regele de cupă, mărețul și gloriosul calif Ibrahim al Statului Islamic spunând c-ai merita să ţi se taie capul.

– Dar ce-a făcut? întreabă Doi.

– Asta nu te privește, Doi! îl repede Șapte.

– Ba îl privește! zice Cinci, rânjind. Și-o să-i spun: i-a adus bucătarului coaie de berbec în loc de coaiele prizonierilor. Bine că nu erau de porc. Atât mai lipsea.

– Așa nedreptate mai rar! strigă Șapte.

De ce vopsesc trandafirul cu roșu? Nu cumva îl vopsesc cu sângele privighetorii din povestea lui Oscar Wilde, ”Privighetoarea și trandafirul”? Privighetoarea ar fi trebuit să-și înfigă inima în spinul trandafirului cântând până când acesta se făcea din alb roșu, iar tânărul îndrăgostit îl putea dărui iubitei (ca aceasta să-l refuze și trandafirul hrănit cu sângele privighetorii să fie aruncat sub roțile unei trăsuri). Însă aici, în grădina iadului de la califat, trandafirul e probabil vopsit cu sângele privighetorii sau al altora ca ea. Iar privighetoarea a fost probabil obligată să cânte o odă

măreţului şi gloriosului calif, în timp ce-şi jertfea sângele. Eu una refuz aşa ceva, atât odele, cât şi să vopsesc cu sânge:

Accident

Regina de Cupă sau talibanii de la ”Statul Islamic” mă vor decapita
pentru că am lăsat un trandafir alb.
Am refuzat să-l vopsesc cu sângele privighetorii.
Mă uit pe geam.
În sfârşit, e ceaţă.
Va ascunde toată mizeria, inclusiv pe mine.
Nimeni nu va vedea trandafirii de un alb luminos, imaculat
şi privighetoarea care-mi palpită în palmă, speriată.
Plonjez în ceaţă, cu braţele întinse,
şi aştept să mă absoarbă.
Încerc să avansez prin ea,
dar ceaţa mă taie precum o sârmă ghimpată
şi mi se înfige în carne.
Mi-am pierdut ”smiling face”-ul.
Mi l-a furat luna
aceea umflată ca burta unei gravide,
bolnavă, de un galben hepatic.
La lumina ei,
într-o gară pustie,
doi fluturi mari,
de asemenea, de un galben hepatic,
dansează împreună,
în uruitul trenului,
deasupra şinelor,
beţi de extaz.

La lumina lunii umflate ca burta unei gravide, de un galben bolnav, hepatic (ca cristalinul ochilor lui Promy), mă îndrept bezmetic spre șine, în uruitul trenului, beată de agonie și extaz sau zbor năucă dintr-o floare însângerată în alta, cu grădinarul cu plasa de fluturi după mine și aripile șiroind de sânge:

Vopsea de sânge

Grădinarul din ”Alice în Țara Minunilor”,
domnul șapte de pică,
m-a muștruluit că sunt un fluture fără nicio culoare clară,
așa că m-a așezat pe un trandafir negru
(colorat de el cu pensula)
și mi-a pictat aripile cu negru.
Dar, când am zburat
și am ajuns pe
trandafirul roșu,
vopsit astfel nu de grădinar,
ci cu sângele privighetorii
din povestea ”Privighetoarea și trandafirul”,
am devenit un fluture sângeriu.

Acum, zbor din floare în floare,
cu aripile șiroind de sânge
(sau o fi vopsea?),
colorând toate florile în roșu,
cu grădinarul cu plasa de fluturi
pe urmele mele.
Tu ești aici, în grădină
și te uiți în jur temător și nesigur,

fără să știi ce va urma...
în afară de urmele de sânge
(sau o fi vopsea?).
Întinde mâna!
Încă puțin și mă așez în palma ta:
ține-mă, nu-ți fie frică!

Fluturele nebun sfârșește invariabil sub roțile trenului sau în plasa de fluturi. Dar poate că e numai paranoia din partea mea. Paranoia e datorie civică (în sensul de informare și monitorizare), dar de la un punct încolo îngheți în proiect și te mănâncă și chiloții în care ai încercat să te ascunzi (ca Mițu, mâța noastră, în dulap, în lenjeria intimă când auzea Lady Gaga de care avea fobie). Lady Gaga e aici haram, logic, nu? Mai bine n-o mai pomenim. Și, dacă mă mănâncă chiloții, să mă scarpin atunci. Poate că nu e niciun sânge, ci doar vopsea. E doar vopsea, e doar vopsea...

Însă, când ajung împreună cu grădinarii Doi, Șapte și Cinci în capătul culoarului, observ în stare de șoc și oroare peretele grădinii cu capete înfipte în proțap și ulcele sub ele pentru colectarea sângelui. Grădinarii (Șapte, Doi și Cinci) se îndreaptă spre ele, iau ulcelele pline cu sânge și apoi vopsesc florile, făcându-le din albe roșii. Chiar în dreptul meu, e un cap înfipt în proțap - putred, colcăind de viermi, cu ochiul drept vânăt, arcada spartă și fața tumefiată. Sub el se află o ulcică pentru adunarea sângelui. Când îl văd, leșin.

Când îmi revin din leșin, remarc o abaya (rochie lungă, că doar n-o fi mini) neagră, văl integral (burka) și mănuși lângă mine. Le îmbrac cât pot de repede. Foarte bine, poate mai am o șansă să nu fiu executată pentru ținută, înseamnă că unuia dintre grădinari i s-a făcut milă de mine și mi-a adus aceste haine, înainte de sosirea califului. Ba nu, chiar Promy,

pisicuța de Cheshire, mi le-a găsit, nu vreun grădinar. Mai târziu era prea târziu. Îl mângâi pe Promy pe cap și pe gât, în semn de mulțumire, chiar dacă sunt foarte tulburată și mă pregătesc parcă iar să-mi spun ultimele cuvinte:

– Tare era când, abandonat în lanțuri, pe Elbrus, îți doreai să se pișe cineva (un zeu) în gura ta, numai să te bage în seamă și uita și asta și apoi uitai și tu, nu-ți mai dădeai seama de nimic și nu mai înțelegeai nimic. Alteori uitai chiar tu să bagi pe cineva în seamă, fie și să te pișii în gura lui. Și s-a întâmplat și să mă rog eu să-mi promiți solemn (înainte de plecarea în Siria, acum un an și ceva, la ultimul drum... ratat la Alep) că vii și te pișii în gura mea (foarte arsă și însetată) ca să mă hidratezi și să-mi pot rosti ultimele cuvinte, ”pizda mă-sii” pentru Big Brotheri și sistem în română, chineză (”cao ni ma”), kurdă (”kuze dia te”), arabă (”kess emak”) și în limba unicornilor (”mesti elad”) și ”barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”. Și ”vă iubesc”, ”sunteți hobbiți” și ”2+2=4”, pentru voi, restul.

– Ah, Ile, ți-aș fi promis și ți-aș promite și acum, ca să te ajut să-ți spui ultimele cuvinte, numai că am insuficiență renală și de-abia fac un strop cu tot cu rinichii transplantați. Bun și pișatul la ceva în acest caz!

Cu sau fără ultimele cuvinte, se pare că trebuie să-mi continui dansul în potop și căderile nu din gropi în gropi, ci din abis în abis, de proastă ce sunt:

Dans în ploaia de cioburi

Trec prin ploaia lină și mângâietoare ca valurile,
care îmi curăță și îmi linge rănile,
cu ochii închiși

și un echilibru perfect de somnambul.
Deodată, stropii se fac cioburi
și mă prăbușesc la pământ ciuruită.
Dar apoi mă ridic
și dansez valsul din Coppelia,
întâi cu mișcări încete și nesigure,
apoi tot mai precis și dezlănțuit,
în timp ce ploaia de cioburi se întețește,
iar în jurul meu se deschid cratere.

Se pare că am dreptul la ploaie de cioburi,
dreptul la cratere fără fund,
dreptul la dezastru –
Madame Dezastru, logic, nu?
La fel aveți și voi.
Râd amar
și dansez mai departe
în ploaia de cioburi,
la marginea craterului
căscat la picioarele mele.

Deși e vreme aparent bună, iar luna aia dementă, de un galben bolnav hepatic, strălucește deja hipnotic, gata de marele meci de fotbal cu capete, eu una percep numai potopul (de cioburi) și dansul în abis. Ca o confirmare, aud surlele și trâmbițele anunțând sosirea trupei regale a mărețului și gloriosului calif Ibrahim al Statului Islamic. Dați-mi măcar un Sedatif PC! Îl mai strâng o dată pe Promy în brațe și-i sărut boticul (parcă pentru ultima oară), cu chipul împietrit (o halcă de carne sângerândă), fără masca de smiling face cu zâmbetul despicat de bombele-butoi sau de săbiile jihadiștilor și cusut de trupele Berkut cu sula de

cizmărie (stilul lor de a închide gura protestatarilor), fața mea lăsată fără mască, căci am obosit să mă ascund:

Chipuri

Sculptez în gheață
chipul tău frumos, de o armonie clasică,
un chip de statuie grecească:
nasul fin,
buzele pline, senzuale, dar reci și vineții,
fruntea înaltă,
bărbia puternică,
părul bogat, strălucitor, cu breton filat, tuns asimetric,
jumate alb, jumate negru (vopsit negru din când în când),
creț la origine, însă uneori îndreptat cu placa
(să mai îndreptăm pe lumea asta măcar părul).
Surâsul melancolic, de parcă știi că vei plonja iar pe Elbrus în hăuri fără nume...
singur.
Ochii tăi negri, adânci, migdalați,
umbriți de gene lungi, arcuite,
care au scrutat adâncurile
fără teamă, fără regrete, fără speranță.
Privirea ta de o noblețe tragică, a eternului condamnat,
sfâșietoare ca lumina stelelor ce se sting.

Chipul meu fără chip,
o halcă sângerie și amorfă,
fără masca de smiling face
cu zâmbetul despicat de bombele-butoi
și cusut de trupele Berkut cu sula de cizmărie
(stilul lor de a închide gura protestatarilor),

chipul meu lăsat fără mască,
căci am obosit să mă ascund.

În transă parcă,
fără să mă pot abține
(deși știu că nu ar trebui să ating statuia de gheață),
mă apropii de tine
și te sărut.
Atingerea gheții mă înfioară.
Tresar ca electrocutată.
Și iată, se întâmplă ceva:
sărutul meu ne face să ne dizolvăm
în marea apă a iubirii,
unde suntem una cu toate,
iar chipurile nu mai au importanță.

Ce bine ar fi să ne dizolvăm în marea apă a iubirii (și nu în oceanul de acid al urii) ori într-o altă mare... inclusiv o mare simfonie cum e Simfonia a cincea în do diez minor a lui Mahler:

Lecție

Partea a patra din simfonia a cincea în do diez minor de Mahler:
moarte la Veneția,
moartea lui Aylan,
băiețelul kurd înecat,
mângâiat de valuri,
nu de oameni,
apusul de soare
blând și tandru

ca o limbuță ce ne linge rănile.
Eu când o să învăț
să mor atât de frumos?

Invitație la concert

Am auzit adesea
numai urlete și tăcere... tăcere a pumnului în gură.
Concerte au fost întrerupte
pentru ca unii să-și facă
fabrică de diplome
din pielea jupuită
a artiștilor teroriști, trădători și dușmanii poporului.
When the music's over
turn out the lights.
Când muzica s-a terminat,
totul s-a terminat.
Nu cânți ”Oda bucuriei”
pe cruce sau în lanțuri pe Elbrus.
Totuși, uneori lanțurile sună a gong
și te invită la concert.
Grăbește-te! Să nu întârzii!

Însă mă tem că nu voi mai apuca decât oceanul de acid sau cel de capete, iată, surlele și trâmbițele anunță deja sosirea regelui, a mărețului și gloriosului calif Ibrahim al Statului Islamic, iar capetele noastre vor fi înfipte în proțap. Îmi pare rău și pentru Promy, abia începuse să aibă și el o viață (după ce putrezise atâta timp pe Elbrus, apoi în Tartar) și era, oricum, atât de marcat de toate ororile (și eu, căci am împărtășit durerea lui și am rănile și cicatricele lui). Cu puțin înainte de apariția marelui alai regesc al califului Ibrahim,

ducele răţoi Donald Trump, îmbrăcat într-un costum oranj ca la Guantanamo ori ca al prizonierilor executaţi de Statul Islamic, cu bretonul blond zbârlit, roşu la faţă şi transpirat, vine lângă mine, ţipând şi agitându-se:

– Te-a invitat cineva aici? Aici nu se poate intra fără invitaţie din partea regelui şi gunoaie ca tine n-au ce căuta aici. Să nu crezi că nu te-am recunoscut, Vampiruţo, fata lui Dracula, fie şi cu vălul integral. Îţi sticlesc colţişorii de vampir prin văl. Şi am şi detectorul de vampiri cu mine. Dacă nu te-a ţinut departe Zidul meu de piper, o să-ţi vină de hac o sabie jihadistă. În curând capul tău va fi jos şi apoi înfipt într-un proţap. Dar poate înţelegi şi ieşi singură afară. Ieşi afară imediat şarpe cu clopoţei (şi cu ochelari), nebună ce eşti, maimuţă posedată, beţivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, căţea turbată, vacă proastă, şobolan împuţit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruţo, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deţinuţi politici şi martiri creştini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanţată din diaspora, animal nazist şi mutant!

De îndată ce-mi zice toate astea, mă fac neagră ca Michael Jackson înainte de operaţia de schimbare de pigment, mă micşorez şi mă transform în toate lucrurile menţionate. Când voi fi eu ducesă, îmi spun (fără prea multă convingere), în bucătăria mea nici n-o să existe piper. Supa e foarte gustoasă şi fără. Poate că piperul îi face pe oameni atât de iuţi la mânie, gândesc mai departe, încântată că am descoperit o regulă nouă, iar oţetul îi face acri, muşeţelul amari şi… bomboanele, dulciurile de tot felul îi fac pe

oameni să fie blânzi şi buni. Atunci să consumăm numai dulciuri.

Dulci ca un balsam pentru sufletul meu, melodia ”*Break on Through*” (The Doors), împreună cu frecatul lui Promy de mine, torsul lui şi limbuţa lui pe picior, pe sub abaya (rochia lungă neagră) mă fac să revin la culoarea albă (mă rog, roşie, înfierbântată şi năduşită), forma umanoidă şi înălţimea mea obişnuită. Şi nu mai răspund nimic ducelui ăstuia turbat de piper. Ridic doar semnul victoriei (cu mâna stângă). Îl ridică şi Promy cu gheruţele stângi (solidaritate de stângaci), rânjind ca o pisicuţă de Cheshire autentică. Numai că cred că toate astea (muzica, atingerile mele şi ale lui Promy, semnul victoriei) sunt haram şi vom fi condamnaţi pentru ele (dar nu eram condamnaţi deja?).

În sunetul surlelor şi trâmbiţelor, tocmai atunci se iveşte alaiul şi echipa de fotbal a marelui calif Ibrahim, luptătorii jihadişti de cupă îmbrăcaţi în negru, cu cagule (cu emblema Statului Islamic pe ele), săbii, puşti, mitraliere şi steagul califatului, întâi pe jos, apoi în maşini şi camioane Toyota şi tancuri. La sfârşit, apare şi măreţul şi gloriosul calif Ibrahim al Statului Islamic, regele de cupă al Statului Islamic, costumat simplu cu haina lui neagră lungă şi turbanul negru, cu barba cenuşie crescută sălbatic, într-o sărmană maşină Toyota, cu un amărât de ceas Rolex la mână (ca iepuraşul american de la ONU de pe vasul fantomă-Titanic, mai exact ca rusul care i l-a ciordit). Toată lumea (grădinarii şi cine mai e în grădină) se pleacă la pământ, mai puţin eu şi cu Promy. Trece pe lângă noi, plutind în înălţimi celeste, fără să ne arunce vreo privire (ce bine, răsuflu uşurată... deocamdată).

Iepuraşul rus de la ONU, mangă, cu ochii tulburi, nasul roşu şi mers împleticit (mai rău ca mine, bolnavă de

Huntington și cuprinsă iar de spaima morții de la sosirea în califat), vine și el în urma califului, mândru nevoie mare, zăngănind din badge-ul de aur de la gât (luat de la american, probabil, la fel ca ceasul) și expunându-și fără rușine ceasul Rolex (al americanului): se laudă tuturor din grădină că este arbitru la marele meci de fotbal cu capete din această seară.

Iepurașul american de la ONU apare imediat în urma sa, fără badge, fără ceasul Rolex: de data asta, nu mă ignoră, o ia către mine, se oprește în dreptul meu (nu știu, mă recunoaște și el după colții de vampir sticlind sub vălul integral sau are detectorul de vampiri la el) și-mi spune că eu i-am furat ceasul și i-am distrus casa, dar nu-l surprinde nimic de la o fiică de-a lui Dracula ca mine. Încep să mă înnegresc ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment și să descresc, noroc că Promy mă ajută să-mi revin la culoarea și dimensiunile normale, lingându-mi ușor piciorul sub rochia cea lungă, abaya.

După alaiul marelui calif Ibrahim și iepurașii de la ONU, urmează echipa mondială, adversara pe teren a jihadiștilor, costumată în echipament oranj ca cei de la Guantanamo și ca prizonierii executați de Statul Islamic. Le cam tremură genunchii și zâmbesc cu zâmbetul acela despicat de bombele-butoi sau de săbiile jihadiștilor și cusut de trupele Berkut cu sula de cizmărie (stilul lor de a închide gura protestatarilor). Iar după echipa mondială, vine publicul, selectat pe sprânceană (a plătit bilete scumpe la meci) și începe să își ocupe locurile pe stadion, în tribune.

Când mă uit încă o dată în grădină, observ că grădinarii Doi și Șapte au fost deja executați, la sosirea alaiului: capetele lor sunt înfipte în proțap cu o ulcea de colectare sub ele, corpurile zac alături, iar Cinci vopsește trandafirii albi cu sângele lor. Când văd asta, leșin. Apoi, când îmi revin un

pic, vomit. Dați-mi măcar un Sedatif PC! Și Promy e îngrozit și scârbit. Mă bucur că nu ne-au lăsat la meciul de fotbal cu capete, nu aș fi suportat așa ceva. Chiar vroiam să fim excluși ca să fim scutiți de spectacolul ăsta oribil. Vrem doar să întrebăm cum să ieșim odată de aici sau să găsim noi înșine o cale de a scăpa și de a ne continua drumul spre Titan. Până una alta, mă bag mai strâns în Titanul Prometeu, pisicuța de Cheshire care merge lipită de mine (altă faptă condamnabilă, foarte probabil, aici nu sunt permise atingeri de acest tip).

Partida parcă durează miliarde de ani, nu 90 de minute. Avem senzația că nu se mai termină... Doar cu noi o să se termine curând. După meci reapare alaiul mărețului și gloriosului conducător, fluturând din steguleţele negre, bătând din tobe, tropăind și țipând fericiți (au câștigat partida cu 21 la 0). Felicitări! Le urez succesuri și mai departe. Când califul ajunge în dreptul nostru, noi rămânem în picioare, sperând că nu ne va observa, la fel ca data trecută. Dar, de această dată, califul nu ne mai ignoră:

– Cine sunt animalele astea obraznice care nu se închină în fața mea? Tăiați-le capul! Tăiați-le capul!

Soldații ne înconjoară. Eu paralizez de groază, incapabilă să mai rostesc vreun cuvânt și încep să mă înnegresc ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment și să descresc. Dar Promy, fără să se plece la pământ, zâmbind sfidător (cu surâsul specific pisicii de Cheshire), răspunde tare, pe un ton ferm, privindu-l pe calif în ochi:

– Suntem șerpi cu clopoței (și cu ochelari), nebuni, maimuțe posedate, pupeze, femei născute la sindrom premenstrual, catastrofe, dezastre, câini turbați, vaci proaste, șobolani împuțiți, băsiști, intelectuali de-ai lui Băsescu,

sclavi obraznici, băgăcioși, vampiri, fii ai lui Dracula (eu unul Tata lui Dracula), golani, ciumpalaci, bulangii / homosexuali (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroriști, trădători, jegoși de la nouă, indieni, fantome, curve finanțate din diaspora, animale naziste și mutanți! Așa ne ziceți voi. Însă noi credem că suntem hobbiti.

Cuvintele lui Promy îmi dau curaj, mă fac să mă albesc la loc și să mă înalț, revenind la dimensiunile obișnuite.

– Ce prostii vorbește pisica asta nesimțită? urlă califul. Nici nu are voie să se uite la mine. Cum îndrăznește să mă privească așa și să râdă? Ar trebui să țină capul în pământ, la fel ca stăpâna ei. Și să se plece la pământ. Tăiați-i capul! Tăiați-le capul la amândouă mâțele astea proaste! Înțelegeți oare cine sunt? Sunt unicul și inegalabilul, autenticul și originalul, mărețul și gloriosul, eroicul și celebrul luptător sfânt, vocea lui Dumnezeu pe pământ, regele de cupă, califul Ibrahim Abu Bakr al-Baghdadi al Statului Islamic. Am decapitat mai mult decât armata din Burma. Victimele genocidului din Burma, membrii comunității Rohingyia, sunt nimica toată față de ale mele. Am lăsat milioane fără cap. Milioane! Am și călăi copii, unul dintre ei o să vă execute pe voi. Datorită învățăturilor mele, copii de 7 ani decapitează frați de 5 sau se aruncă în aer, devenind martiri. Copiii din Statul Islamic se află în primele rânduri la execuții (decapitări/crucificări), ba chiar participă efectiv la ele, exersează decapitări/crucificări pe păpuși ca să fie buni soldați, joacă fotbal cu capete decapitate, își donează sângele pentru talibanii răniți și sunt învățați să identifice și să demaște trădătorii, ”dușmanii poporului”. Iar voi îndrăzniți să mă sfidați.

Să-mi scot colții de vampir? Îi mai am? Mai are sens să verific asta acum? Să-i țin o predică de Nana? Barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză:

– Orice pisică se poate uita la un rege, confirm încet, cu voce înăbușită. Am citit asta undeva, într-o carte, dar nu-mi aduc bine aminte în care. Jur pe ce am mai sfânt, pe Maretti cu măsline, pe Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, pe bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), pe rulouri cu crenvurști și cașcaval, pe uleiul de cocos, pe democrație, pe constituție și pe Promy însuși, dacă vreți. Să mă împuște Bombo dacă nu! Stai, nu trage, Adriane!

– E clar, tăiați-i capul! Tăiați-le capul la amândouă! Tăiați-le capul! Tăiați-le capul!

Destul de clar, logic, nu? Mă tem că din mine și din pisicuța de Cheshire nu va rămâne decât rânjetul. Bun și rânjetul la ceva!

Cap. 9. O condamnare la decapitare și un blestem de a fi pisică și a ajunge în insula Pink unde am făcut prima oară dragoste cu Promy

Bun și rânjetul de pisică de Cheshire la ceva, fie și fără cap, deși, nu știu de ce, în ciuda inutilității demonstrate (yahoo-ii n-au nevoie de cap), țin la capul meu și acum parcă-mi pierd capul. Mi-oi fi pierdut și colții de vampir? Încă nu. Dar nu am plătit facturile, nici n-am depus declarația de consum, nici nu i-am dat lui Promy datoria la votcă (28 de sticle), nici nu am apucat să trimit un ultim SMS acasă la maică-mea și la Alex, fie și cu întrebările și răspunsurile tâmpite: ”ce faci? Ești bine? Unde ești? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Pe unde și cu cine umbli?” O să mă omoare maică-mea. Să mă împuște Bombo! Stai, nu trage, Adriane! Obama, ONU, șefu-fantomă, veniți odată! Dați-mi măcar un Sedatif PC!

Am nevoie de un Sedatif PC urgent căci califul hotărăște să ne judece, pe mine și pe Promy, pisicuța de Cheshire, cu toate că e absolut evident că suntem vinovați și trebuie să ne taie capul. Vom fi implicați așadar într-un nou proces spectacol (al câtelea oare?), improvizat și jucat ad-hoc, ai cărui actori-victime suntem chiar noi. Mai putem fi noi înșine într-un asemenea proces spectacol? Și la ce identitate anume mă refer? Ce animal, legumă, zombie, fantomă, monstru, vampir, mutant, terorist, trădător, dușmanul poporului, catastrofă, dezastru și coșmar universal sunt? Sunt în stare de șoc, copleșită, dar mă străduiesc să nu uit că sunt

Madame Dezastru, dottore El-Gol și Don Quijote castrat și fără vise, fie și în mijlocul unui proces trucat, un dans macabru al măștilor. Sunt Madame Dezastru, dottore El-Gol și Don Quijote castrat și fără vise, îmi repet.

Între timp (dar nu mai am noțiunea timpului, fiecare secundă durează parcă miliarde de ani), de teamă că am putea fugi (sau poate pentru a ne umili și mai mult), ni se pun lanțuri la mâini și la picioare mie și lui Promy, pisicuței de Cheshire. N-am mai terminat odată cu ele? O luăm de la capăt? Ne aduc aminte de lanțurile de pe Elbrus și mie, și lui Promy. Dulce paralizie, dulce agonie, dulce degradare, dulce comă, dulce moarte, dulce frică, dulce vinovăție, dulce rușine, dulce exil, dulce disperare, dulce abandon, dulce blestem. Singurul avantaj e că de data asta se pare că scăpăm mai repede, cu o simplă lovitură de sabie, în locul agoniei și descompunerii continue de pe Elbrus, de la birou (din cercetare de piață) sau de la boala Huntington. Așadar, bună și decapitarea la ceva!

Califul Ibrahim, regele de cupă este, bineînțeles, și procurorul și judecătorul, logic, nu? Cine altcineva ar putea fi? Când mă uit spre el cu coada ochiului, observ că nu-și schimbă ținuta pentru proces, nu-și pune robă și perucă pentru a nu copia cumva regulile occidentale, ci rămâne cu haina lui neagră, lungă și turbanul negru pe cap. Bea o gură de apă (ce n-aș da să sorb și eu o înghițitură!), își trage sufletul, apoi zice pe un ton răstit, grăbit și scârbit către iepurele alb de pe vasul Titanic-fantomă de la ONU, cel rus, mangă, cu ochii împăienjeniți, nasul roșu, mersul împleticit, îmbrăcat în costum Armani, cu badge de aur și ceasul Rolex furat de la american și totodată înzestrat cu o trompetă aurită:

– Citeşte actul de acuzare!

Atunci iepurele alb rus suflă de trei ori în trompeta aurită și se pregătește să spună actul de acuzare, însă, înainte de a apuca să deschidă gura, regele de cupă, califul Ibrahim al Statului Islamic, îl întrerupe:

– Să dăm verdictul! Ce mai stăm? Lasă actul de acuzare! E evident. Tăiați-le capul! Tăiați-le capul!

– Încă nu, încă nu, insistă iepurașul rus, urmărind în același timp expresia califului pentru a ști când să se oprească la nevoie. Mai sunt multe până atunci. Dacă nu doriți să spun actul de acuzare, să chemăm măcar martorii. Să vină primul martor.

Deși este convins că martorii și dovezile sunt de prisos, califul acceptă în cele din urmă simulacrul de proces, cu condiția ca să se termine repede. Uitându-se grăbit la ceasul Rolex al lui, califul cheamă primul martor. Acesta, iepurașul american de pe vasul Titanic-fantomă de la ONU, îmbrăcat cu costum Armani, fără badge de aur și fără ceasul Rolex luat de rus, își face apariția imperturbabil în fața califului, fără nicio tresărire, jucându-și jocul Pokemon pe telefonul mobil. Când ajunge în fața califului, zâmbește larg (un surâs de star hollywodian cu dinții de un alb orbitor) și spune încântat:

– Suntem mândri de ajutorul oferit planetei, de nobila misiune de încălzire a planetei. Trăiască încălzirea globală! Trăiască Pokemon! Trăiască luminația sa califul cel întunecat, regele de cupă al Statului Islamic universal! Trăiască puritatea islamică, incoruptibilitatea și justiția fermă, divină! Nici nu știți cât apreciez pumnul de fier, la noi în State nu se poate așa ceva, deși, odată cu venirea ducelui, a rățoiului Donald Trump, lucrurile par să o ia pe un făgaș mai bun, America e mare.

– Treci la mărturie, altfel te voi decapita și pe tine, pufnește califul.

– Păi, luminăția ta... întunecimea ta, e simplu ce s-a întâmplat. Mai întâi, inculpata a produs potopul și oceanul de lacrimi de era să ne înecăm cu toții. Noroc cu Titanicul nostru-fantomă de la ONU, că era deja scufundat, altfel ce făceam! Apoi, inculpata mi-a furat ceasul Rolex, lucru care nu mă miră deloc la o vampiruță, Fata lui Dracula. Ulterior, am trimis-o în casă să-mi aducă alt ceas Rolex și mi-a distrus vila: mi-a făcut praf mobila și tablourile, și-a băgat ditamai piciorul prin horn și mi-a spart fereastra cu mâna ei gigantică. Tot personalul meu și cu mine era să murim atunci și e numai vina ei. E foarte periculoasă. După cum s-a putut observa, nici Zidul de piper al ducelui Donald Trump n-o poate reține. Așa că cred că singura pedeapsă eficientă pentru ea e decapitarea. E doar un șarpe cu clopoței (și cu ochelari), nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, cățea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruță, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist și o mutantă.

Cuvintele iepurașului american de la ONU mă fac să mă scurg, să mă micșorez, să mă înnegresc ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment și să mă transform în toate lucrurile menționate. Noroc cu Concertul numărul 2 în do minor de Rahmaninov care se aude (deși aici muzica e haram și motiv de decapitare), înălțându-mă la propriu și la figurat, aducându-mă la forma umană, culoarea

și dimensiunile de dinainte. Și, dacă muzica e motiv de decapitare, mai contează? Un motiv în plus sau în minus? Oricum eram condamnați.

Următoarea mărturie va consfinți acest lucru. De această dată, apare ducele rățoiul Donald Trump îmbrăcat elegant, la costum, agitându-se, turbat de piperul inhalat nonstop, suflându-și țâfnos bretonul lung, gălbejit și zbârlit și zbierând:

– Rău v-am găsit, onorată instanță și luminăția ta, califul cel întunecat. Am zis corect: ”rău v-am găsit”, nu ”bine v-am găsit”. Totul parcă e rău pe lumea asta și, dacă n-am fi noi, luminăția ta, califul cel întunecat și cu mine, toate jegurile de bulangii, muieri, imigranți, musulmani, latino și negri, toți teroriștii pomanagii și-ar face de cap și ar distruge planeta. Adopt căței și am adoptat chiar câinele din Baskerville, poate îl adopt și pe E.T., însă lighioane din astea niciodată. În ce o privește pe vampiruța asta, după cum ați văzut, am făcut totul să o opresc pe invadatoare, pe fiica asta a lui Dracula, dar, cum Zidul meu de piper n-a putut-o reține, cred că numai decapitarea va funcționa în cazul ei. Și, la urma urmei, e un șarpe cu clopoței (și cu ochelari), nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, cățea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruță, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist și o mutantă.

Vorbele rățoiului Donald Trump mă fac să scad, să mă înnegresc ca Michael Jackson înainte de operația de schim-

bare de pigment și să mă preschimb în toate lucrurile menționate. Însă o altă melodie (complet interzisă aici ca orice melodie... cu excepția odelor pentru calif), ”*Hey you*” (Pink Floyd), mă ajută să cresc la loc, să mă albesc și să revin la forma umană. *Together we stand / Divided we fall*.

Al treilea rând de martori sunt cei doi nebuni, Iepurele de Martie Nigel Farage și Pălărierul Boris Johnson. Ei apar cu ceștile de ceai într-o mână și cu farfuria cu pâine prăjită cu unt în cealaltă, zăngănind tare din ele de emoție. Cei doi sunt îmbrăcați elegant, dar cu hainele pătate de unt și de ceai. Pălărierul Boris își suflă și el nervos bretonul blond, lung, strâmb și spălăcit. Îndată ce-l văd pe calif, se reped amândoi să vorbească, înainte să fie invitați să depună mărturie (atât de calif, cât și de iepurașul rus de la ONU):

– A venit nepoftită la masa noastră! izbucnește Iepurele Nigel.

– A intrat nepoftită la masa noastră! se indignează și Pălărierul Boris.

– A venit așa la masa noastră, cu steagul României și periuța de dinți, spumegă Iepurele Nigel.

– Nu cu periuța de dinți, frățioare! Poate de colți... Nu are dinți, ci colți de vampir, e doar fiica lui Dracula, punctează Pălărierul Boris.

– Da, a venit cu steagul României, periuța de colți de vampir, reia Iepurele Nigel, ne-a invadat intimitatea, s-a așezat la masa noastră, ne-a mâncat untul și pâinea prăjită și ne-a băut ceaiul.

– Încă un pic și ne mânca și pe noi și ne bea sângele ca un vampir ce e! se îngrozește Pălărierul Boris.

– Și ne dădea peste cap și timpul fixat mereu la ora cinci, ora ceaiului, odată cu bunele noastre obiceiuri britanice! se ambalează Iepurele Nigel.

– Imaginează-ți, frățioare, ne distrugea programul și identitatea noastră britanică, fără nicio remușcare, în sălbăticia ei primitivă, țipă Pălărierul Boris. Dar ce ne mai miră la ea? E un șarpe cu clopoței (și cu ochelari), nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, cățea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruță, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist și o mutantă.

– Iar pisica asta de Cheshire e cel puțin la fel de obraznică, ticăloasă și sălbatică precum stăpâna ei, merită din plin decapitarea, adaugă Iepurele Nigel. A vrut să ne regleze ceasul rămas la ora cinci a ceaiului!

– Da, vrea și ea să ne distrugă obiceiurile și identitatea britanică! Tăiați-i capul! Tăiați-le capul amândurora! strigă Pălărierul Boris.

Cuvintele lor mă fac să descresc, să mă înnegresc ca Michael Jackson înainte de operația de schimbare de pigment și să mă transform în toate lucrurile spuse. Însă o altă melodie interzisă, ”*All apologies*” (Nirvana) mă ajută să redevin albă la loc și să-mi recuperez forma umană și dimensiunile:

What else should I be?
All apologies.
What else could I say?
Everyone is gay.
What else could I write?
I don't have the right.

What else should I be?
All apologies.

Gata cu martorii, urmează deliberările finale, cred că ar trebui să savurez ultimul minut, să-mi pregătesc ultimul rânjet și ultimele cuvinte (dar, nu știu de ce, nu reușesc, am amorțit (dulce paralizie!), sunt înghețată de groază, iar gura și gâtul mi-au luat foc de sete). Uitându-se pentru ultima dată la ceasul său Rolex, califul se încruntă și ne spune mie și lui Promy, pe același ton răstit, grăbit și scârbit:

– Cred că e clar și era clar de la început, nu înțeleg de ce am pierdut timpul cu procesul. E clar, m-ați sfidat, nu v-ați plecat în fața mea, nici tu, nici mâța și ăsta e cel mai grav lucru pe care l-ați făcut. Fiecare faptă a voastră merită o pedeapsă eternă mai mare ca înlănțuirea pe Elbrus a titanului Prometeu, cu piroane și vulturi mâncători de ficat, așa că să fiți recunoscători că scăpați ieftin, cu decapitarea. Mai punctez doar câteva aspecte. Ținuta asta e indecentă (mănușa nu stă cum trebuie), iar muzica e interzisă (”*Break on through*” (The Doors), ce ați ascultat când ați venit în grădina califatului și ulterior Concertul numărul 2 în do minor de Rahmaninov, ”*Hey you*” (Pink Floyd) și ”*All apologies*” (Nirvana)). Mai mult, mâța asta s-a frecat de tine pe sub rochiță și ți-a dat o limbuță, ceea ce e haram. Atingerile nu sunt permise. Semnul victoriei, pe care l-ați ridicat cu lăbuța stângă este, desigur, ilegal și el. La fel, toate lucrurile pe care ai jurat tu, vampiruțo: Maretti cu măsline, Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, bere, pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), rulouri cu crenvurști și cașcaval, uleiul de cocos, democrația și constituția. De asemenea, după cum s-a depus mărturie și știi și tu, vampiruțo, ai produs potopul și oceanul de lacrimi care era să înghită întreaga planetă, ai furat ceasul

și ai distrus casa iepurașului american de la ONU, ai sfidat Zidul de piper al rățoiului Donald Trump și te-ai așezat neinvitată la masa nebunilor de Iepure Nigel Farage și Pălărier Boris Johnson. Și, oricum, ești un șarpe cu clopoței (și cu ochelari), nebună, maimuță posedată, bețivă, pupăză, femeie născută la sindrom premenstrual, catastrofă, dezastru, cățea turbată, vacă proastă, șobolan împuțit, băsistă, intelectual de-al lui Băsescu, sclavă obraznică, băgăcioasă, Vampiruță, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, bulangiu / homosexual (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), teroristă, trădătoare, jegoasa de la nouă, indian, fantomă, curvă finanțată din diaspora, animal nazist și o mutantă.

Discursul califului mă face să mă scurg, să mă micșorez, să mă înnegresc și mă transform în toate lucrurile specificate. Frecatul lui Promy de mine (haram, dar acum nu mai contează, e ultima mea alinare) mă ajută să-mi revin la culoarea, forma umană și dimensiunile normale. Unul dintre soldați îl lovește pe Promy tare cu patul puștii, când îl observă frecându-se de mine. Promy tresare și își reprimă un geamăt.

– E clar, de ce mai trebuie să repet? Tăiați-le capul! Tăiați-le capul! răcnește califul.

Mă mai surprinde ceva? Nu ne-am învățat deja să ghicim viitorul de tip ”care viitor”? Vine mereu potopul, tot timpul au loc condamnări absurde pentru care nu e nimeni sancționat. Sunt una dintre milioanele de victime-civili, iată, în războiul din Siria (martie 2011 – septembrie 2017) s-a ajuns la 212.786 victime-civili: 192.793 victime ale regimului (peste 90%), 5.233 ale rușilor, 4.227 ale extremiștilor islamici, 4.002 ale armatelor de opoziție, 3.556 ale altor armate, 2.217 ale Coaliției internaționale a Statelor Unite,

758 ale forțelor kurde, după raportul Syrian Network for Human Rights (SNHR). Mai mult, 732 de lucrători în domeniul medical din Siria au fost uciși de la începutul războiului civil până în septembrie 2017. Nu mă mai surprinde nimic, dar tot mă doare, mă îngrozește și mă șochează. Și, deși e ceva cu totul obișnuit, o banalitate cotidiană, eu una încă refuz să accept asemenea lucruri. ”Obișnuit” nu înseamnă și ”normal”. Nu pot accepta realitatea oamenilor agățați pe frânghia de rufe cu agrafe:

Frânghia de rufe

La mine pe frânghia de rufe
sunt agățați niște oameni.
Nu, nu chiar oameni...
s-au aplatizat atât
și s-au albit atât
încât au ajuns ca rufele,
cu toții,
fără a mai putea fi distinși unul de celălalt.
Îi dau jos de pe frânghie,
le vorbesc,
îi zgâlțâi
și le fac chiar respirație gură la gură.
Aș vrea să se trezească,
să le strălucească ochii din nou
și să-și recapete culoarea.
Însă ei sar înapoi pe frânghie
în cârligele lor de rufe.

Dar pe cine încerc să conving? Nici pe mine nu mă pot salva, sunt albită și prinsă și eu cu cârligul pe frânghie, iar eu voi fi o rufă încă și mai atrăgătoare – fără cap sau, mă rog, cu capul înfipt într-un proțap, cu o ulcea de colectare a sângelui sub el. Albul rufelor spălate și prinse cu agrafe pe frânghie mă sperie: are ceva din puritatea islamică... forțată și omogenizatoare. Tânjesc după un strop de mizerie, pământul murdar și corupt să vină și să se lipească iar de mine, lent, cu voluptate:

Pământ

Uneori vroiam să emigrez pe altă planetă.
Să scap de Pământul ăsta atât de murdar și de corupt.
Dar dacă în loc de planeta feerică Pandora din ”Avatar”
era o planetă cu Cutia Pandorei deschisă pe ea,
cu toate relele și
fără nicio Speranță?
Iar dacă era vreo utopie de califat, comunism sau fascism,
mai bine lipsă!
Și chiar dacă ar fi fost o planetă idilică, paradisiacă,
tot nu mă puteam desprinde de Pământ.
Iubeam Pământul
așa murdar și corupt cum era
și atunci când se lipea de mine,
nu-l respingeam,
ci mă cufundam în noroi
tot mai adânc,
cu voluptate,
în loc să zbor.

Mai bine pământul murdar și putred ce se lipește de tine și te întinează și pe tine decât puritatea islamică ori a oamenilor-rufe prinși în cârlige pe frânghie. Și, dacă ne simțim prea murdari (fizic și psihic), putem face o baie:

Baie

Oricâte dușuri făceam,
tot mă simțeam murdar.
Eram un biet oscior
acoperit de o crustă uriașă de jeg
pe care n-o mai curăța
nici potopul.
Apreciam totuși baia
căci mii de ani,
înlănțuit pe Elbrus,
nu mă spălasem decât în sânge...
și în balele zeilor
când nu uitau și să mă scuipe.
Dar, când ai venit tu
și mi-ai lins cicatricele și rănile (comune)
de pe corp și din suflet,
m-am simțit iar curat
ca un bebeluș.

Da, chiar așa, îmi aduc aminte, ne-am curățat foarte bine de mizerie când ne-am lins cicatricele și rănile (comune): atunci, într-adevăr, ne-am simțit curați ca niște bebeluși. Însă, chiar și atunci când suntem condamnați, ar trebui să ne simțim curați ca niște bebeluși (chit că nu într-un mod impus și uniform de rufă albită și agățată la uscat). Indiferent ce spun ei (că nu mai știm ce animale, legume, zombie,

fantome, monștri, vampiri, mutanți, teroriști, trădători, dușmanii poporului, coșmaruri, catastrofe și dezastre suntem, nici ce planete am distrus, inclusiv planeta Krypton a lui Superman) și ce ne fac ei, ar trebui să ne simțim flori de cactus de un albastru luminos și neverosimil:

Și totuși erai o floare de cactus albastră

Ți-au zis că ești atâția Zombie, fantome, animale, legume, vampiri, mutanți, teroriști, trădători, dușmanii poporului, gunoaie, coșmaruri, catastrofe și dezastre
de n-ai mai înțeles nimic.
Și totuși erai o floare de cactus albastră,
sângerând pentru ceilalți.

Te-au condamnat că ai violat Leviathani, ai distrus planeta Pământ și planeta Krypton a lui Superman
de n-ai mai înțeles nimic.
Și totuși erai o floare de cactus albastră,
sângerând pentru ceilalți.

Ți-au smuls petalele de un albastru luminos și ireal
și nu ai înțeles nimic.
Și totuși erai o floare de cactus albastră,
sângerând pentru ceilalți.

Ți-au rupt spinii
și nu ai înțeles nimic.
Și totuși erai o floare de cactus albastră,
sângerând pentru ceilalți.

Te-au înecat în bale și te-au călcat în picioare

și nu ai înțeles nimic.
Și totuși erai o floare de cactus albastră,
sângerând pentru ceilalți.

Au lăsat din tine un ciot murdar și putred
și nu ai înțeles nimic.
Și totuși erai o floare de cactus albastră,
sângerând pentru ceilalți.

Ești o floare de cactus albastru, ești o floare de cactus albastru, ești o floare de cactus albastru, repet în gând. Vreau însă și să spun ceva cu voce tare, ultimele cuvinte, bineînțeles. Deocamdată, setea și emoția m-au împiedicat să o fac. Din disperare, având în vedere că nu mai am nimic de pierdut, beau dintr-o ulcea cu sânge de sub un cap înfipt în proțap (comportament tipic de vampir care nu surprinde pe nimeni), apoi bolborosesc (speriată că aș putea uita ceva ori că nu-mi sunt înțelese cuvintele din cauza emoției sau a bolii Huntington):

– Barzăcopilviezure, supercalifragilisticexpialidocious, pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză, pizda mă-sii de Big Brotheri, zei, talibani și sisteme (pizda mă-sii în chineză: *cao ni ma*, în kurdă: *kuze dia te*, în arabă: *kess emak*, în limba unicornilor: *mesti elad*). Pentru restul, vă iubesc, sunteți hobbiți și 2+2=4. Jur pe ce am mai sfânt, pe Maretti cu măsline, pe Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, pe bere (acum fără alcool), pe pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), pe rulouri cu crenvurști și cașcaval, pe uleiul de cocos, pe democrație, pe constituție și pe Promy însuși, dacă vreți. Și ziceți mersi că nu v-am ținut o predică de Nana, altminteri vă doreați să fiți la Guantanamo.

Îmi suflu șuvița. Vă suflu pe toți. Cui îi pasă de voi? Nu sunteți decât un pachet de cărți de joc. Vă spulber dintr-o suflare. Voi sufla în curând șuvița lui Promy (șuvița pisicuței de Cheshire, coafată și îndreptată cu placa). Ridic și semnul victoriei (cu mâna stângă), să mai fie și semnul victoriei, dacă tot sunt atâtea cicatrice și semne. Vine și Promy și-l ridică. Solidaritate de stângaci. Așa avem 2 (două gheruțe în formă de V de la el) + 2 (două degete în formă de V de la mine) = 4.

Reacțiile noastre reprezintă un motiv în plus pentru a grăbi execuția. Uitându-se la ceasul Rolex alarmat, califul vociferează ”tăiați-le capul”. Se pregătește călăul, iar eu aud sabia șfichiuind aerul, cu fiecare sunet hipertrofiat, bubuindu-mi în urechi. Îmi explodează capul înainte de a zbura de pe umeri. Și Obama, ONU, șefu’-fantomă nu vin să mă salveze, nici nu-mi aduc un Sedatif PC măcar, iar eu nu am apucat să depun declarația de consum, nici să plătesc facturile ori să trimit un ultim SMS acasă la maică-mea și la Alex, vai de mine, o să mă omoare.

Deodată, răzbate o altă melodie interzisă, ”*Neutron Star Collision*” (”*Love is Forever*”) de Muse, cântecul nostru de dragoste preferat, iar Promy strigă:

– Blestemată să fii tu, Ile, să fii pisică și să mergem împreună pe insula Pink!

Îndată ce Promy mă blesteamă și se aude melodia noastră de dragoste, devin și eu pisică de Cheshire, lanțurile se rup și dispărem ca pisici de Cheshire, lăsând în urma noastră doar rânjetul sfidător. Tot atunci se deschide (fără cheița de aur) portița magică a insulei Pink, insula fermecată, plină de cactuși albaștri și orhidee violet unde am făcut prima dată dragoste acum patru ani jumate, lingându-ne zăpadă roz de căpșuni de pe tot corpul. În sfârșit, încap pe ușiță, nu sunt

nici prea mare, nici prea mică, am exact dimensiunile potrivite căci sunt și eu pisică precum Promy (slavă Domnului, de când îmi doream, dulce blestem!). Să intrăm mai bine aici, pe insula Pink, găsim noi după aceea și drumul spre Titan, să ne facem turul ritual de bloc – de numărat câinii comunitari (deși acum, în ipostaza de pisici, am fi un target și mai atractiv pentru ei):

Turul de bloc

Mergem de-a lungul șanțului,
cu un picior într-o parte și altul de cealaltă parte
ca Charlie Chaplin în filmul ”Pelerinul” de-a lungul graniței,
când se trăgea asupra lui din ambele părți (din Mexic și Statele Unite).
Aici sunt lucrări și câini vagabonzi
(nu mai vagabonzi și mai câini ca mine și ca tine, iubirea mea).

Ne încăpățânăm să ne facem turul ritual de bloc,
numărând câinii vagabonzi,
sperând să ne numărăm doar pe noi,
deși tu, iubire, abia te miști (anchilozat de mileniile de stat în lanțuri pe Elbrus),
abia respiri, ai probleme cardiace, hepatice și renale,
iar eu, bolnavă de Huntington, mă împiedic și cad
și uneori nu nimeresc nici blocul.

Prietenii mei și rudele au ales
alte drumuri decât turul nostru de bloc:
să lucreze și să trăiască în alte țări.

Dar probabil că eu sunt prea aventurieră
pentru a mă desprinde de România.
Așa că încerc să-mi continui turul de bloc,
alături de tine, iubire,
și să numărăm câinii și mai departe,
sperând să fim noi
singurii vagabonzi de pe stradă.

Deocamdată să ne luăm o pauză. Nu descoperisem chiar eu că e bine să-ți iei câte o pauză și l-am învățat și pe Promy? Așadar, plonjăm în paradisul iubirii de pe insula Pink, fără să ne gândim ce va urma și fără să ne stresăm numărând minutele și secundele (ne-am jurat că nu o mai facem pe ce avem mai sfânt, toate haram: Maretti cu măsline, Ceaikovski și Rahmaninov, Pink Floyd, The Doors, Nirvana și Muse, bere (acum fără alcool), pizza Capricciosa (cu ciuperci, șuncă și măsline), rulouri cu crenvurști și caşcaval, ulei de cocos, democrație, constituție, noi înșine).

Ajunși pe insula Pink, inițial ne îngrozim de lumina fosforescentă a doi ochi: cei ai câinelui din Baskerville, fiind absolut convinși că acesta ne va devora la fel ca bestia de vultur. Dar acesta e complet inofensiv (spre deosebire de oameni). A evadat și el, săracul, de la duce, de la rățoiul Donald Trump care îl teroriza cu Zidul de piper, bătăile și foamea. Așa că, până la urmă, ne învingem frica și facem dragoste la lumina romantică a ochilor câinelui din Baskerville.

Ne frecăm corpurile și boticurile, ne împletim limbuțele, ne dăm limbuțe și în urechi, foarte pasionale, apoi Promy mă încalecă binidităt. O îmbrățișare disperată, titanică să ne frângem oasele, să le preschimbăm în praf de stele și să zburăm. La sfârșit, sperma lui are un miros irezistibil de

zăpadă roz de căpșuni ca atunci când am făcut prima oară dragoste aici, pe insulă, iar ochișorii cu cristalinul de un galben luminos hepatic îi strălucesc ca supernovele. După ce terminăm, toarcem amândoi îmbrățișați.

Bunăditât încălecarea din insula Pink! Poate recidivăm, deși fac pariu că e ilegal și nicio pedeapsă nu e prea mare pentru o asemenea faptă. Și-am încălicat pe-o șa și am spus povestea așa. Gata, vă mai zic doar un lucru: până la urmă, am descoperit că drumul meu acasă este curcubeul – curcubeul vitraliilor de la catedrala Saint-Chapelle, curcubeul împăcării cu Dumnezeu, cu noi și cu lumea... o lume fără Ziduri, numai Ferestre:

Copacii albi, copacii negri

Copacii albi, copacii negri,
Copacii albi, copacii negri,
Copacii albi, copacii negri,
Copacii albi, copacii negri...
Perfect aliniați ca dungile zeghei
sau ca un cod de bare al unui produs.
Copacii albi stau doar pe aleile albe.
Cei negri – pe cele negre.
Nemișcați, desigur.
Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?

Însă eu, un copac bizar, jumătate alb, jumătate negru,
cu un ochi râzând și altul plângând,
nu am vrut să ascult ordinele:
mi-am smuls rădăcinile
și mă plimbam,
înainte și înapoi,

pe o alee albă, până în capăt,
apoi pe una neagră,
după aceea iar pe una albă
și din nou pe una neagră
și tot așa.

Asta până când atât copacii albi, cât și cei negri
s-au săturat de mine
și m-au expulzat din orașul alb-negru.
Dar, afară din oraș,
după ce am îndrăznit să deschid ochii,
încă tremurând,
am văzut noul meu drum acasă:
curcubeul.